

FLACARA

A large, close-up portrait of Traian Băsescu, the former President of Romania, is the central focus of the cover. He is wearing a dark suit, a white shirt, and a red tie. He has a slight smile and is pointing his right index finger towards the viewer. The background is a solid dark red color.

Exclusivitate:

**Laboratoare
clandestine
de droguri
în România**

Document:

Legenda Phoenix

15 pagini cu fotografii
inedite din istoria formației

**Traian
Băsescu
Sunt ca un
mic pașă!**

Reportaj:

Cimitirul de la etajul I

„Mă limitez
la simple observații,
cum ar fi aceea
că Adrian Năstase
este vârful
piramidei corupției.
Ca să-i spun și de ce
aș prefera să fiu cu el
într-o emisiune.”

VIP:

**Anda Adam
Cătălin Botezatu
Monica Davidescu
Erotica Machinal**

Hanno Hofer

**Marius Tucă
interviu în exclusivitate**

Un univers de sunet si imagine

www.blueridge.ro

Let's make things better.

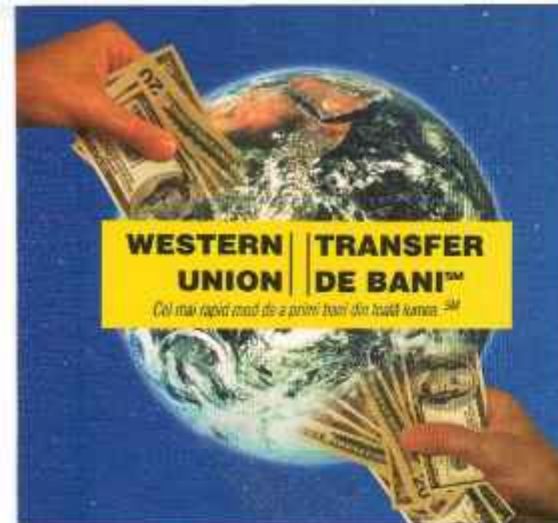

PHILIPS

INTRAROM

Intrarom S.A. Romanian Telecommunications and Electronics Industry
17, Fabrica de Glucoza Street, Sector 2, Code 72332, Bucharest.
Tel: (+40 1) 20 40 910 Fax: (+40 1) 20 40 902
<http://www.intrarom.com>; E-mail: office@intrarom.ro

Western Union - cel mai rapid mod de a trimite si primi bani din toata lumea

BANC POST a inceput sa faca transferuri rapide de bani prin Western Union din 8 noiembrie 1999.

In anul 2000, Western Union a acordat BANC POST doua premii, pentru cea mai reusita lansare la nivel national a serviciilor de transfer rapid de bani si pentru modul eficient in care a implementat si dezvoltat acest serviciu in Romania.

BANC POST ofera serviciile Western Union prin toate cele 126 de unitati din reseaua proprie.

Western Union este o companie subsidiara a First Data Corp din SUA, care opereaza in 190 de tari de pe toate continentele. Cu o retea de peste 300 de agenti ai caror numar total de locatii active depaseste cifra de 100.000, Western Union este liderul mondial in domeniul transferurilor de bani. Performantele atinse in ultimii ani in tehnologia de varf au permis ca in prezent un transfer efectuat prin Western Union sa dureze doar cateva minute.

Cum trimiteti bani?

Va prezentati la orice agent Western Union din lume, depuneti suma pe care doriti sa o transferati si mentionati adresa si datele de identitate ale destinatarului.

Veti primi o chitanta si un numar de control al transferului.

In final, anuntati destinatarul despre suma transferata si numarul de control.

In maximum 15 minute destinatarul va putea ridica suma transferata de Dvs. de la oricare dintre agentile Western Union din lume.

Cum primiti bani?

Dupa ce ati fost anuntat de catre expeditor asupra transferului, va puteti prezenta la cel mai apropiat agent Western Union si solicita eliberarea sumei trimise.

Este necesar sa cunoasteti cand au fost trimisi banii, ce suma a fost transferata, tara de origine a expeditorului si numarul de control.

De asemenea, trebuie sa va identificati ca fiind destinatarul transferului de bani. Expeditorul suporta exclusiv costurile transferului.

BANC POST
O bancă a tuturor

Regal la Publicațiile Flacăra

Majestatea Sa Regele Mihai I va efectua, în perioada aprilie-octombrie 2002, o serie de vizite în mai multe țări occidentale, pentru a susține admiterea României în NATO. Primul pas al acestui demers diplomatic a fost făcut marți, 19 martie, când suveranul le-a explicat ziaristilor, într-o declarație de presă, scopul turneului pro NATO.

Familia Regală, din care a lipsit, de data aceasta, Regina Ana, a vizitat apoi câteva redacții din Casa Presei Libere, între care și **Publicațiile Flacăra**.

Regele Mihai, însoțit de Principesa Margareta și de soțul Alteței Sale, Principele Radu de Hohenzollern-Veringen, a zăbovit printre ziaristii Publicațiilor Flacăra mai bine de o jumătate de oră. Oaspeții au fost întâmpinați de dl George Arion, președinte director-general al Publicațiilor Flacăra, care a precizat că această vizită „înnobilează spațiul în care de mulți ani ne desfășurăm activitatea și alungă fantomele trecutului”. După ce i-au fost prezentate departamentele și echipa redacțională, Familia Regală a inaugurat expoziția de caricatură, cu tema „Flacăra a intrat în Europa”, a colegului nostru Aurel Ștefan Alexandrescu. Vizibil emoționat în fața unor asemenea vizitatori, autorul le-a oferit în dar unul dintre cele 26 de desene. „Nici nu se putea un subiect mai actual”, a apreciat Principesa Margareta, amuzată de stilul caricaturilor. Și compartimentul „tehnoredactare” avea pregătită o surpriză. Tocmai se prelucrau fotografiile realizate la Palatul Elisabeta, în urmă cu câteva zile. „Putem avea și noi câteva?” a întrebat Principele Radu. Desigur. Majestatea Sa a primit cu bucurie albumul foto oferit de Publicațiile Flacăra, precum și câteva numere vechi ale revistei noastre, care aveau pe copertă membri ai Familiei Regale. Cu delicatețea deja binecunoscută, oaspeții au creat o atmosferă caldă, neprotocolară. S-au depănat amintiri,

„Dumnezeu mi-a dat privilegiul să fiu în fruntea acestei țări în unele din cele mai teribile momente ale existenței ei. A apăra interesele patriei rămâne pentru mine o datorie și o onoare pe care nu le voi abandona niciodată, cât voi trăi. Am fost în fruntea acestei țări când Europa era împărțită în sfere de influență. Nu voi avea odihnă până când nu voi vedea această împărțire ștearsă definitiv”.

s-au conturat proiecte. A fost chiar emoționant să vedem că, după o așa istorie, Regele Mihai nu a obosea să-și facă griji pentru țară. Dialogul dintre Familia Regală și Publicațiile Flacăra nu s-a încheiat aici. Redacția noastră

„a întors” această vizită. Prin bunăvoința Majestății Sale, în numărul următor din Flacăra veți putea citi un amplu reportaj realizat la Palatul Elisabeta și la Castelul de la Săvârșin, acasă la Familia Regală. ■

Fondată în 1911 de Constantin Bara
 DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
 REDACTOR ȘEF: REMUS ANDREI ION
 SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Păuș Ștefan
 SENIOR EDITORI - Liliana Petruș, Tudor Călin Zorogaru,
 Alexandru Mihăilescu (Flacăra Focus)
 EDITORI - Tatiana Dabij, Gică Ionescu,
 Marian Marin, Tania Roman
 SPORT - Pompiliu-Lăduțiu Dumitrescu
 SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Iliu
 FOTOREPORTER - Florin Ioniță
 TEHNOREDACTOR - Laura Tăbă
 COLEGERE COMPUTERIZATĂ - Angela Ciocăzanu
 COLABORATORI PERMANENȚI
 Emil Hurezeanu, Radu Ionescu,
 *Nicolae Mariniciu, Ștefan Nicolae,
 H.R. Tolapievici, Dan Pavel, Horia Pătrășcu,
 Bogdan Ștefan, Alex. Ștefănescu
 CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE
 Gabriela Adam Opali (Austria),
 Alexandru Gîrba (Italia), Iulian Năd (SUA)

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
 Oficiul Registrului Comerțului București
 nr. 1/20.500/1991 de
 0467/94 - Cod fiscal 1.580.000

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
 Asociației Române de Audit al Tranzacțiilor - BIAT

Consiliul de Administrație:

PRESEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
 VICEPRESEDINTE: Alexandru Vlașin

MEMBRI: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dana Stana

DIRECTOR EXECUTIV: Bechica Arion Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Octavian Bumb

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

SECRETARIAT: Ileana Tăpăleanu Tel. 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.15 E-mail: info@flacara21.ro

Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, etaj 7, 041

Cămin: 2511 1789 / ROM BCR, etaj 1, București

Cont valute: 2511 1789 / USD BCR, sector 1, București

2511 1789 / DEM BCR, etaj 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Manuela Ruxandra Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALFANDUȘ PĂȘĂRIN

REBUS®

Redactor-șef: MIHAI ZECULEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIL POPA

Redactor-șef: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată: Dan Vărlă

Corectură: Ioan Grigoriuș

Publicitate și marketing: Daniela Brașov, Florin Toma

Telefon, fax: 222.67.38; 224.36.88

Distribuție (222.66.28; 224.37.44): Elisabeta Blăgoi

Monica Celcan, Corneliu Macoveanu, Valeriu Rodu

Clienții din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Clienții se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache

sunt mărci înregistrate

ale S.C. Publicațiile Flacăra SA

Pentru art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor opinii
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

INTERVIU

Marius Tucă:
 „N-am să fac nici un pas în politică”

22

EXCLUSIVITATE

**În România se fabrică
 „moartea albă”**

10

DOCUMENTAR

Phoenix opus 40 — legenda unei formații care se află
 de patru decenii pe scenă

36

EVENIMENT

**Intrarea în vrăjile de
 primăvară**

64

DESTĂINUIRI

Erotica Machinal
 povestită de Monica Davidescu

58

COVER STORY

Traian Băsescu:
 „Sunt un mic pașă!”

28

REPORTAJ

Drogat din pânțele mamei 17
Depozitul de crani din centrul Capitalei 70

DESTĂINUIRI

Ioana Băsescu va intra în politică 33
Premiul de la Cannes al lui Hanno Hofer 52

ȘTIINȚĂ

Preotul cu Legiunea de Onoare 73
Omul care duce fantomele la fotograf 78

UTILE

Cumpărați o mașină în regim de leasing 86

SPECTACOL POLITIC 88

TEATRU

Legende și miliarde în sezonul premiilor 92

FILM

Amen 94

ARTĂ

Porțile de fier în secolul trecut 96

MODĂ

Concursul tinerilor designeri 102

INEDIT

Damenii care își fac singuri avionul 108

OPINII

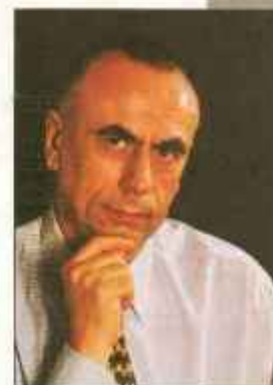
Emil Hurezeanu, Radu Ionescu,
Nicolae Manolescu, H.-R. Patapievici,
Dan Pavel, Bazil Ștefan

Foto copertă: T.
Octavian Tîbăr

Altceva

O ciudată apatie a cuprins suflarea
românească. O apatie care aduce aminte
de anii premergători lui 1990.
Doar rareori auzi întrebarea:

Va mai fi o alternanță la putere?

E limpede, țara a intrat, pentru multă vreme, sub guvernarea pesedistă. Nimic nu periclitează poziția actualului partid aflat la putere. Nici sărăcirea continuă a populației, nici încetineala reformelor, nici pașii timizi spre integrarea europeană, nici avertismentele venite din Occident. Românii s-au lecuit de schimbări de dragul schimbării și își acceptă soarta cu binecunoscuta resemnare mioritică. Protestează sporadic și fără convingere. Nu mai așteaptă nici măcar o minune care să-i scoată din impas. Petrec ore în șir în fața televizorului, urmărind emisiuni de divertisment, transmisiuni sportive sau telenovele. Viața strălucitoare de pe micul ecran îi face să uite de cenușii existenței lor.

Nici politicienii din firava opoziție nu par să se fi dezmeticit din înfrângerea severă suferită la ultimele alegeri. Nu și-au conturat o ofertă viabilă pe care să o propună electoratului. Nu reușesc să-și calce pe orgolii și să-și analizeze prestația lamentabilă. Așa că, pentru multă vreme, țara a intrat sub guvernare pesedistă. N-ar fi nici o nenorocire dacă s-ar întrevăde o speranță de mai bine. N-ar mai avea nimeni nimic de zis dacă, după mai bine de un deceniu de zbucium în gol s-ar ieși, în sfârșit, la liman. Dar alternanța la putere nu va avea loc în curând din cu totul și cu totul alte pricini. Îi mai pasă cuiva de ele?

Serge Brion

Doriți să fiți tratați decent și civilizat, așa cum meritați!

CITY CENTER – dealer autorizat Daewoo Automobile Romania vă invită să vizitați centrul de service și vânzări, situat în plin centrul Capitalei, pe Calea Dorobanților nr. 31-33.

Noi vă oferim întreaga gamă de autoturisme Daewoo la cele mai avantajoase prețuri precum și o gamă largă de facilități:

- sisteme de vânzare în rate;
- sisteme de vânzare în leasing;
- achiziționare imediată;
- discount-uri de flotă semnificative;
- alarme și accesorii auto.

CITY CENTER
e altceva!!!

Apelând la serviciile noastre beneficiați de calitatea lucrărilor la nivel european, aparatură de diagnosticare și reparații de ultimă oră, servicii complete de:

- mecanică;
- tinichigerie;
- electrică;
- vopsitorie;
- vulcanizare și echilibrare roți;
- stand de frânare;
- reparare și încărcare aer condiționat;
- linie inspecție tehnică periodică.

ATUNCI VĂ AȘTEPTĂM!

Calea Dorobanților nr. 31-33, Telefon: 210 36 76, 210 66 24, Fax: 212 27 01.

Sărăcia, bogăția și sexul

O veritabilă surpriză o constituie premiera filmului *Filantropica*, realizat în coproducție româno-franceză de către regizorul și scenaristul Nae Caranfil.

„Pe lumea asta sunt trei meserii de bază: Sărăcia, Bogăția și Sexul” – ne avertizează încă din capul locului afișul; nu știm dacă formula este valabilă pretutindeni, dar pentru România actuală această formulă se aplică îngrozitor de exact.

Filmul este o comedie crâncenă, dură, chiar înspăimântătoare. Scenariul este impecabil, iar replicile, scriitoare. Celor trei interpreți principali (Mircea Diaconu, Gheorghe Dinică și Florin Zamfirescu) nu le-ar ajunge nici măcar până la glezne o mulțime de „oscarizați” occidentali. La acest film vor râde în hohote mai ales cei care au rămas curați. Vor mai râde, deși cam strâmb, cei care încă regretă. Cei care nu vor râde merită dați afară din sală.

Dacă voi nu mă vreți...

Prefuând spiritul unei replici celebre din literatura română, Papa Ioan Paul al II-lea a „descins” la Moscova, în ciuda opoziției Bisericii ruse, prin intermediul unei transmisii via satelit. Astfel, catolicii moscoviți, o comunitate deloc neglijabilă numeric, înghesuiți în Catedrala Catolică, au putut să-l vadă pe Sfântul Părinte, care li s-a adresat în rușă. „Vizita” Sanctității Sale pare a dovedi că Vaticanul s-a adaptat mai bine decât Biserica ortodoxă la tehnologia de vârf și la spiritul vremurilor.

Eforturi sabotate

Pentru prima dată o rezoluție ONU a menționat existența statului Palestina. Această premieră deschide calea oficializării complete a visului palestinian. Din nefericire, doar două zile mai târziu, un nou atentat sinucigaș petrecut la Ierusalim, revendicat de Brigăzile martirilor Al-Aqsa, organizație legată de numele lui Yasser Arafat, a sabotat din nou eforturile de pace.

Gazele președintelui

Declarându-se revoltat de nivelul la care au ajuns facturile de întreținere, președintele Ion Iliescu a precizat presei că, în blocul (sic!) în care locuiește, cele trei familii au ajuns să plătească doar pentru gaze zece milioane de lei pe lună. Acum, vorba aceea, depinde ce și cât gătesc... Oricum, sperăm din tot sufletul ca președintele să nu ajungă restanțier și la întreținere.

○ sperietură

În contextul destinderii fără precedent a relațiilor ruso-americane, un set de scenarii prezentat senatorilor americani (și dezvăluit opiniei publice de iscoditoare presă – ce de ziariști arestați ar fi fost în România!) ia în calcul eventuala utilizare a amelor nucleare, ca soluție de apărare, împotriva câtorva state: Irak, China, Coreea de Nord, Iran, Libia, Siria și Rusia. Vestea a produs frisoane inutile: un stat are dreptul și chiar datoria să ia în calcul orice situație teoretic posibilă. Un singur regret ne încearcă: trebuia să ne fi consultat și pe noi, românii, care suntem strălucitori în materie de scenarii...

exclusivitate

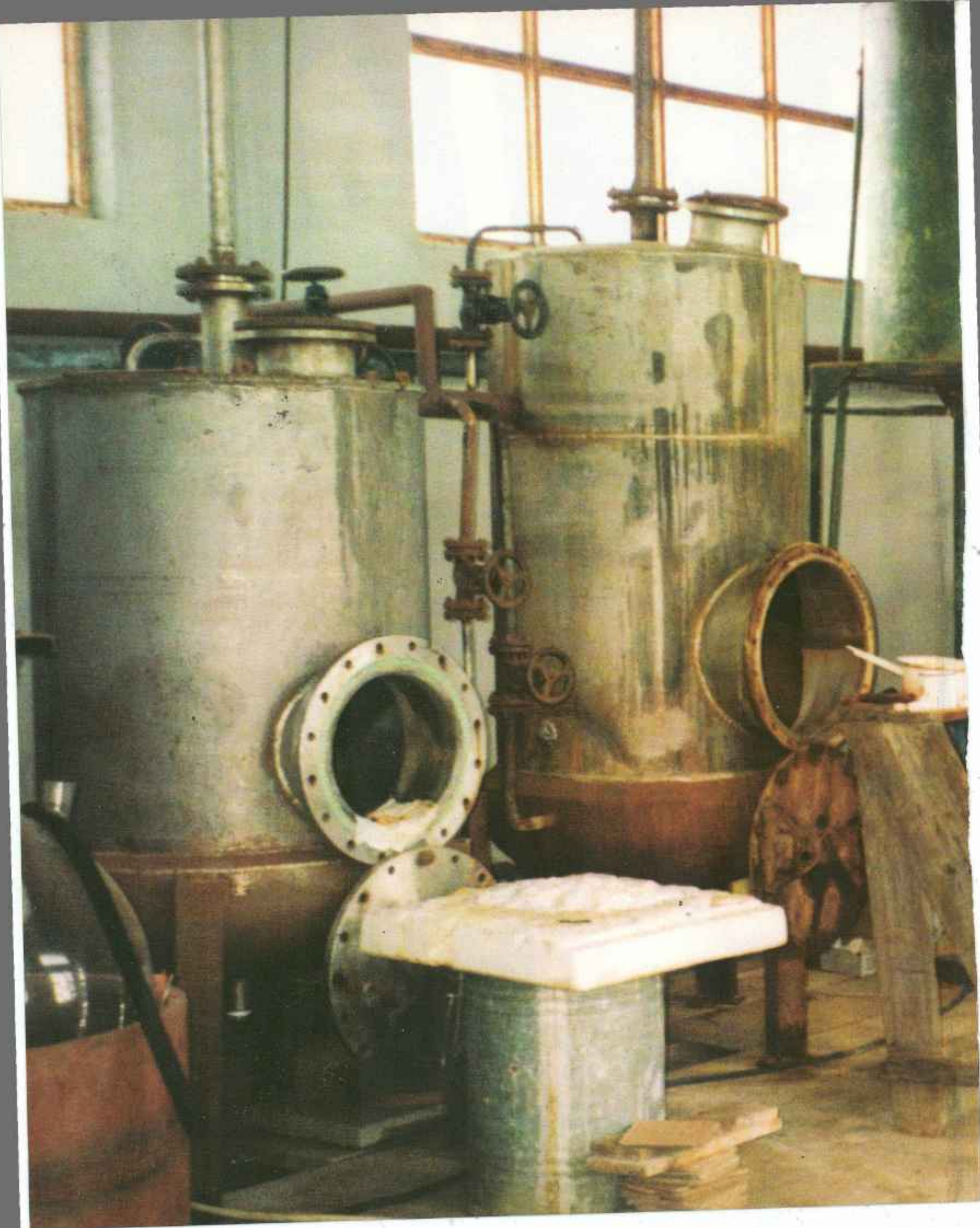
Românii nu se mai mulțumesc doar cu traficul și consumul de droguri. Vor ceva mai mult. De ce n-ar fi și producători, de pildă? Ei, uite că sunt! În România au fost descoperite, până acum, trei laboratoare clandestine în care se preparau substanțe stupefiante.

Vă oferim, în exclusivitate, imagini ale acestei „tehnologii a morții”.

În România se fabrică moarte „albă”

Amfetamina produsă în laboratoarele clandestine din România este un drog sintetic, de mare risc, în special din cauza efectelor pe care le are asupra corpului uman. În primă fază, consumatorul are stări de alertă, excitație, euforie. Pupilele se dilată, scade tensiunea, apar insomnii și se pierde apetitul. O supradoză poate induce mai multe stări, de la halucinații și convulsii, până la moarte.

Stupefiante de Bragadîru

Comuna Bragadîru, județul Ilfov, 29 august 2001. Lucrătorii Direcției Generale de Combateră a Crimei Organizate și Antidrog (DGCCOA) au descoperit pentru prima dată în România un laborator clandestin de droguri. Proprietarul „afacerii” era un turc, Karsli Halil Ibrahim, căsătorit cu o localnică. Femeia susține că nici măcar nu i-a trecut prin cap cu ce se ocupă barbatul ei și cu atât mai puțin că la ea în ogradă se află instalații de preparat stupefiante. Turcul a avut grijă să pară în ochii lumii un întreprinzător plin de bune intenții. A deschis un service auto în garajul din curtea casei și apoi a anunțat că își va deschide și o brutărie. Astfel, cuptoarele și malaxoarele pre-

gătite pentru fabricarea drogurilor nu au trezit suspiciuni. Când au descins în garajul unde funcționa service-ul auto, polițiștii s-au crucit. Nu mai văzuseră așa ceva decât în filme: un malaxor pentru stupefiante, un cuptor, o mașină de tabletat (o matriță pentru pastilele de ecstasy), o presă și 22 de tablete de Captagon, proaspete, de-abia ieșite din procesul tehnologic. Karsli Ibrahim este judecat pentru deținerea și fabricarea de droguri de mare risc, precum și pentru deținerea de echipamente folosite la fabricarea stupefiantelor. La finalizarea procesului, aflat acum pe rol, turcul se va alege cu o pedeapsă între 10 și 25 de ani de închisoare.

Descoperirea acestui laborator, care s-a dovedit a fi doar o mică particulă dintr-o filieră turcească „ramificată” în România, a impus înființarea Serviciului precursori, laboratoare clandestine și culturi ilicite din cadrul Brigăzii Antidrog.

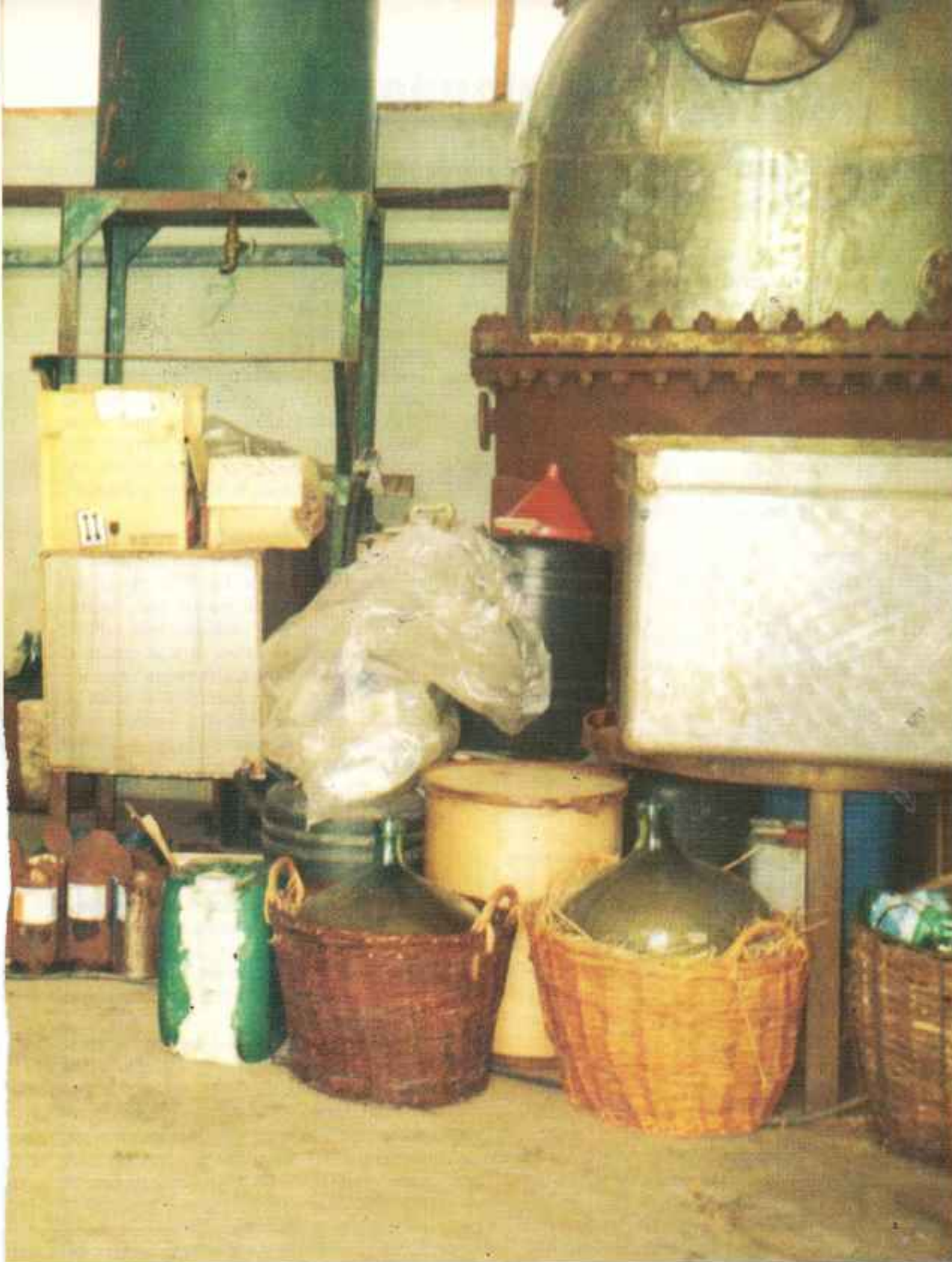
Chimiștii drogurilor

Bănuiala că Bragadiru nu este singurul loc din România unde se produc droguri a fost foarte repede confirmată. La sfârșitul lunii ianuarie a.c., lucrătorii Brigăzii Antidrog au descoperit încă două laboratoare clandestine de droguri, unul la Râmnicu Vâlcea și altul în județul Dâmbovița. Proprietarii erau prieteni și lucrau împreună. Ingeniozitatea lor a dat mult de furcă anchetatorilor.

Verificările și munca operativ informativă au durat aproape un an de zile. Dosarul „afacerii” se află încă pe rolul instanței de judecată. „A trebuit, prima dată, să identificăm cine sunt membrii grupului, ce loc ocupă fiecare în această structură, cine este specialistul care supraveghează procesul de producție, cine prepară drogul și cine îl vinde, ce fel de substanțe folosesc, de unde sunt procurate și dacă traficanții au vreo legătură cu cei de la care cumpără substanțele sau instalațiile pentru prepararea drogurilor. Au fost efectuate supravegheri operative, verificări la Registrul Comerțului. Proprietarii laboratoarelor se ocupau de producerea de băuturi alcoolice, uleiuri și esențe alimentare, ceea ce le permitea, fără să trezească nici o suspiciune, folosirea de substanțe chimice sau toxice. Ne-a ajutat chiar și Poliția Rutieră, verificând mașinile implicate. Gândiți-vă că, timp de un an de zile, am încercat să aflăm aproape tot ce se poate despre ei. Când am intrat în laboratoare, așa improvizate cum erau, am rămas de-a dreptul stupefiați. Mizerie, mirosuri grele, bidoane, sticlute și o mulțime de instalații care erau folosite și la prepararea drogurilor și la cea a esențelor. Nu ne așteptam”, ne-a explicat col. Manea Tudor, șeful serviciului de precursori.

În spații insalubre, cu aparatură improvizată, câțiva „oameni de afaceri” au realizat performanța de a fabrica substanțe halucinogene

Oale cu etoxid de sodiu preparat ca o ciorbă, prin fierbere la un reșou

Instalație rudimentară de distilat cu scurgere direct în WC

Două laboratoare clandestine „au căzut” într-o singură zi

Pregătită până în cele mai mici detalii, ziua de foc i-a luat totuși prin surprindere pe polițiștii Brigăzii Antidrog. La primele ore ale dimineții au avut loc două descinderi concomitente, fiecare în alt colț de țară. Au fost mobilizați aproape toți lucrătorii brigăzii, împreună cu cei de la flagranțe și intervenții și procurori din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție. Luați pur și simplu pe sus, nici unul dintre infractori nu a opus rezistență. Ba chiar au recunoscut că folosesc și produc substanțe chimice, dar că fără să încalce legea.

sprijinită o placă din plastic, învelită în folie transparentă. Acesta era suportul pentru pulberea de amfetamină. Alături, o instalație impunătoare de distilat. Cu siguranță că a fost folosită și pentru distilarea alcoolului. Lângă ea, o scară mică din lemn, pe care se sprijinea un ibric cu resturi de substanțe arse. De jur împrejurul încăperii erau o mulțime de alte recipiente. Butoaie, găleți, bidoane și damigene, sticle din plastic, pungulițe pline sau nu cu diverse pulberi, sticlute cu eșantioane de esențe alimentare, ligheane, instalații de răcire, reșouri improvizate

Cealaltă descindere a fost la domiciliul lui Eugen Văduva (42 de ani), din orașul Râmnicu Vâlcea. Fiind chimist de meserie, el lucra și la o secție de vin și vie, din comuna Șirineasa, județul Vâlcea. Polițiștii nu au descoperit nimic la el acasă, dar la secția din Șirineasa se afla un adevărat depozit pentru fabricarea anhidridei acetice. Această substanță este unul dintre precursorii de bază ai obținerii heroinei. Dar, prin mai multe prelucrări, se pot obține și alte tipuri de droguri, cum ar fi drogurile sintetice – amfetamina.

La Șirineasa erau o mulțime de instalații de ardere și distilare, destul de asemănătoare cu cele din Valea Caselor. La ambii producători s-au găsit tot felul de reactivi, apă distilată, acetat de sodiu, acid clorhidric, acid sulfuric, formaldehidă etc. Înceau, în mod special, să obțină anhidridă acetică. Dar pentru că nu le-a ieșit o substanță de calitate, până la urmă, au cumpărat anhidrida urmând să o transforme în comprimate, tablete. Nu le-a reușit pe deplin nici procesul de tabletare. Pastilele erau fărâmițoase. Nițescu și-a găsit, totuși, un client, pe cetățeanul turc Duman Karamisto, care locuia în comuna Chitila. A fost prins și turcul. Avea în casă cantitatea de 944 grame de pulbere de anhidridă, ascunsă într-un butoi din plastic. Când au intrat polițiștii peste el, turcul a aruncat praful în tomberonul de gunoi din curte. Apoi a recunoscut totul. Cei trei „afaceriști” au fost reținuți și apoi arestați preventiv. Urmează să fie stabilită întreaga lor activitate, pentru ca apoi să fie judecați și condamnați.

Col. Manea Tudor ne-a explicat că pentru acidul sulfuric, acetona și eterul etilic există unele prevederi în legislație, referitoare la control, dar numai în cazul operațiunilor de import-export. Pentru consumul intern, nu există, momentan, nici o reglementare de control. De aceea, a fost inițiat un proiect de lege de către specialiștii Ministerului de Interne, împreună cu cei ai Ministerului Sănătății, Direcției Generale a Vămirilor și ai Ministerului Industriei și Resurselor. Este vorba de Legea privind regimul juridic al precursorilor ce pot fi folosiți la fabricarea ilegală a drogurilor. Proiectul de lege a fost deja aprobat de Senat și se află în prezent la Camera Deputaților. Se speră ca, până în luna iunie a.c., această lege să intre în vigoare. Col. Mihai Anghel, directorul Brigăzii Antidrog, susține că modificarea legislației ar fi foarte folositoare pentru controlul traficului de droguri pe teritoriul României.

text Elena Tamulescu

foto arhiva Direcției Generale de Combateră a Crimei Organizate și Antidrog

În primele două luni ale acestui an, în România, au fost confiscate peste 70 kg de stupefiante, aproximativ un kilogram de amfetamină, 890 de comprimate de amfetamină și peste 28 de tone de capsule de mac opiaceu.

Cel mai aproape de București a fost inginerul George Nițescu, în vârstă de 45 de ani, din satul Valea Caselor, comuna Valea Mare, din județul Dâmbovița. La domiciliu era și sediul firmei sale, SC „Terpena” SRL, care avea ca obiect de activitate și producerea de uleiuri și esențe alimentare. Până în urmă cu un an, s-a ocupat și de producerea băuturilor alcoolice. Casa era transformată aproape în totalitate în laborator. O debandadă totală, în care erau parca aruncate, la voia întâmplării, zeci de recipiente de toate formele, mărimile și culorile.

Nu puteai să îți dai seama, la prima vedere, care erau folosite pentru prepararea drogurilor și care nu. Pe jos și pe câteva rafturi improvizate se aflau sticlute cu substanțe colorate. Două cupetoare metalice, înalte, așezate unul lângă altul, erau cu ușile larg deschise. Pe un butoi stătea

și cazane. Priveliștea era năucitoare. Nu știai la ce să te uiți mai întâi și de ce să te apuci. Una dintre instalațiile de distilare era improvizată într-o cameră învecinată cu sala de baie. La un bidon mare, din plastic, suspendat în capătul unei țevi metalice, era conectat un furtun prin care se scurgeau surplusurile de substanțe, direct în WC. În trei oale mari, ca niște tuciuri, se aflau mai multe forme de etoxid de sodiu. Acesta este un compus intermediar, din care se obține amfetamina. De culoare galben-maronie, etoxidul de sodiu este o substanță solidă și poroasă, ca un fel de burete. Nimeni nu a știut, inițial, ce se află în acele oale. Laborantului angajat al Brigăzii Antidrog a avut mult de muncă până a descoperit ce este acea substanță, obținută prin metode empirice și, între noi fie vorba, de o calitate proastă.

Drogat din pânțele mamei

reportaj

S-a născut un copil dintr-o mamă dependentă de heroină. Este primul caz de acest fel din România. Medicii, presa și opinia publică s-au scandalizat. Apoi, subiectul a fost trecut sub tăcere. Nu se știe aproape nimic despre starea copilului. Sigur este doar faptul că viața lui a început cu heroină.

Medicii specialiști nu pot spune dacă băiețelul va fi predispus la consumul de droguri, însă există acest risc în cazul în care mama lui cade din nou în dependență pe perioada alăptării.

Primul copil născut în România di

La sfârșitul lunii ianuarie, medicii de la Spitalul Universitar de Psihiatrie Socola (județul Iași) au fost puși în fața unui să nască peste aproximativ o lună și încă se droga. Tânăra în vârstă de 23 de ar

Medicul care s-a ocupat de tratarea celui mai tânăr narcoman din țară a fost dr. Radu Andrei, de la Spitalul Socola. „Literatura de specialitate ne pune la dispoziție foarte puține studii despre astfel de cazuri. Dar, după ce am discutat între noi, medicii, am ajuns la concluzia că singura șansă ca bebelușul să fie sănătos și să aibă șansa unei vieți normale era dezintoxicarea gravidei – și, implicit, a fătului –, cu toate că nu se recomandă în trimestrul al III-lea de sarcină.”

Pentru a-l scăpa pe micuț de dependența de heroină, trebuia ca mama să înceteze administrarea drogului. Specialiștii ieșeni și-au pus problema dacă fătul va rezista sevrăului (criză ce apare ca urmare a lipsei dozei obișnuite de drog), dată fiind fragilitatea organismului său. Cu mare grijă și cu mari speranțe, medicii au început dezintoxicarea viitoarei mame. Teste peste teste. După zile întregi de veghe și așteptare încordată, fătul a trecut cu bine de perioada de sevră, împreună cu mama sa. Pentru moment, sau pentru o vreme, cei doi sunt sănătoși. Dr. Radu Andrei și-a arătat, totuși, îngrijorarea față de viitorul micuțului: „Pentru copilul provenit dintr-o mamă dependentă de droguri în perioada de sarcină, există riscul apariției unor tulburări emoționale, de învățare, de adaptare la mediul școlar și chiar tulburări de conduită. Desigur, se poate vorbi și de o mai mare vulnerabilitate a organismului în fața bolilor. Însă cât de mari sunt aceste riscuri, asta depinde și de modul în care va fi crescut și educat copilul, de anturajul pe care-l va avea...”

După ce s-a externat din Spitalul Socola, tânăra s-a întors la Lugoj, unde a locuit în casa părinților. Ascunși cât mai mult de ochii lumii, aceștia au fost alături de ea, până când a dus sarcina la bun sfârșit. A reușit să se abțină de la droguri, dar s-a ferit și să stea de vorbă cu vreun medic.

Spitalul Municipal Lugoj, 14 februarie, orele 17.30. La camera de gardă a sosit o gravidă în dilatație completă. Este Ilona. Întâmplarea face ca de serviciu să fie dr. Gheorghe Albușescu, cel la care Ilona venise înainte să plece la Iași. Tânăra spunea atunci că se lăsase de droguri, dar a doua oară nu a mai venit la control pentru că mintise. Acum, atât ea, cât și fătul erau deja tratați de dependența de heroină. Dr. Albușescu știa, așadar, cazul Ilonei și ar fi preferat să o trimită la Timișoara să nască, dar nu mai era timp. Trebuia să o asiste de urgență. Obosită, transpirată și fericită, la orele 18.05, Ilona își ține în brațe copilul, născut cu o săptămână înainte de termen: un băiețel cântărind 2,9 kg. Nașterea a fost nor-

mală, copilul sănătos, mama, de asemenea. Asistentele o întreabă de numele tatălui bebelușului, dar ea refuză să-l dea. „Nu, nu, nu! Vreau să-l treceți pe numele meu!” După trei zile, Ilona se afla deja acasă, împreună cu fiul său, sub privirile grijului ale bunicilor micuțului. Așa s-a născut primul copil din România dintr-o mamă dependentă de droguri. Tatăl copilului era și el consumator de heroină. Când l-a cunoscut, Ilona era o tânără abia ieșită din adolescență. S-a îndrăgostit de el. Și ce dacă lua heroină? Îl iubea. Încet-încet, el a convins-o și pe ea să ia câte o doză, până ce a devenit dependentă. De-aici a început „aventura” Ilonei și a copilului ei. Când

și-a dat seama că, dacă ea consumă heroină, și micuțul care-i creștea în pântec este drogat, și-a luat inima în dinți și a plecat să se întorneze departe, cât mai departe de casă. Așa a ajuns la Spitalul din Socola.

Copilul este acum îngrijit și protejat cu toate forțele de către mamă și familia sa. În afară de rudele apropiate și de medicul de familie, nimeni nu a văzut bebelușul și nimeni nu știe ce nume poartă. Vecinii cunosc frânturi din povestea venirii lui pe lume. Nici măcar medicii care au tratat-o și au ajutat-o pe Ilona să nască nu știu mare lucru despre micuț. Am plecat către Lugoj pentru că povestea Ilonei și a băiețelului ei merita

Medicul Gheorghe Albușescu, de la Maternitatea din Lugoj, a realizat trista performanță de a asista nașterea primului copil drogat în burta mamei.

Într-o mamă dependentă de droguri

Un caz neobișnuit: primul făt din România dependent de heroină. Sarcina era foarte avansată iar femeia care urma să-l nască, din Lugoj, a fost internată. Trebuia luată urgent o decizie cu privire la acest caz.

scrisă. Sunt atâtea tinere care consumă droguri și care, poate, vor renunța la „moartea albă” măcar atunci când se vor hotărî să dea viață unui copil.

În Lugoj se lăsase seara. Silueta blocului în care stă Ilona se distinge, stingheră, din întuneric. Soneria interfonului zbârnâie, dar nici o voce nu îi pune capăt. Un vecin ne spune că Ilona stă la părinții ei, la casă, în apropiere; dar de ce o căutăm? Îi spunem, în mare, scopul vizitei și, brusc, nu-l mai interesează. Zice că știe deja și se face că se grăbește. O poartă dincolo de care sperăm să o întâlnim pe Ilona. Un câine din curte ne simte prezența și latră zgomotos. O femeie simplă deschide poarta și ne invită amabil în

curte. „Poftiți, intrați, intrați...”. Întrebăm de Ilona. E acasă? Dintr-o dată, femeia se întoarce către noi și simțim că ospitalitatea ei dispare. În întuneric, momentele de tăcere suspendată ne par prea lungi. Femeia încruntă sprâncenele: „Da' ce treabă aveți cu ea?” Nu avem timp să spunem decât că suntem ziaristi, că mama Ilonei (nu mai încăpea îndoială că ea era) ne întrerupe brutal: „Ce vreți de la ea? Vă datorează ceva? Sunteți rude cu ea? N-are ce să vă spună! S-au scris atâtea minciuni și au inventat o grămadă de lucruri despre ea cei de la televiziuni. Dacă-i dădeau și numele, îi dădeam în judecată pe toți!” Încet-încet, reușim să calmăm spiritele. Spunem că nu

suntem de la o revistă de scandal, că nu vrem să facem rău nimănui, că am venit să vorbim cu ea ca să scriem adevărul despre povestea ei și a copilului. După zece minute... „Fata e plecată cu soțul ei în oraș. Când o să vină, o să vorbesc cu ea și, dacă vrea ea să vă spună ceva, bine. Veniți mâine dimineață, pe la 11.00. Eu n-am ce să vă spun...”.

A doua zi, înainte de a merge la tânără mamă trecem pe la maternitate, pentru a vorbi cu medicul care a asistat-o pe Ilona la naștere. Aflăm încă o parte din povestea ei și a băiețelului și nădăjdum că Ilona să ne ajute să o înțelegem. Ora 10.45. Suntem în fața porții, cum stabiliserăm. Câinele latră ca și aseară, dar nimeni nu ne mai deschide. Peste poartă, se vede o ușă deschisă larg. Insistăm, însă situația nu se schimbă. Avem presimțirea că nici nu se va schimba. De ce nu vrea nimeni să ne vorbească despre copil? Mergem la magazinul unde lucrează tatăl Ilonei. Poate reușim să vorbim cu el. „A plecat acasă, nu mai lucrează astăzi. Veniți mâine”. Ne întoarcem la poarta maro. Batem în zădar. Ușa, deschisă larg acum un sfert de oră, este închisă, jaluzelele sunt trase și nici picior de câine nu mai umblă prin curte. Locul pare părăsit, fără viață. Mai așteptăm o vreme, deși acum ne este clar că familia Ilonei se ascunde. Își protejează copilul și nepotul.

Pentru Ilona rămâne acum o singură problemă majoră: să nu reia consumul de droguri, măcar pe perioada alăptării. Cel puțin copilul să scape definitiv de dependență. Medicii au sfătuit-o pe tânără mamă ca, dacă nu se va putea abține de la consumul de droguri, să întrerupă alăptarea copilului și să-l hrănească artificial, pentru a nu-i înrăutăți situația și a nu-i compromite viitorul. Și-așa, după primii șase-șapte ani de viață, s-ar putea declanșa efectele heroinei pe care a primit-o din sângele mamei sale. Ilona a promis că nu va începe din nou să se drogheze. Dar ea a mai mințit o dată că s-a lăsat de droguri, motiv pentru care medicii sunt circumspecți. Dacă Ilona nu va fi o mamă model, există și riscul ca Protecția Copilului să-i ia băiețelul.

Familia tinerei se arată mai rar în lume, iar dacă cineva aduce vorba despre Ilona și despre copil, schimbă firul discuției către alte subiecte. E drama lor, pe care nu vor s-o împartă cu lumea. Lasă, să mai treacă o vreme, să se mai așeze lucrurile. Copilul trebuie protejat, viitorul lui este important acum”.

text **Tatiana Dabija**

foto **Octavian Tîbăr**

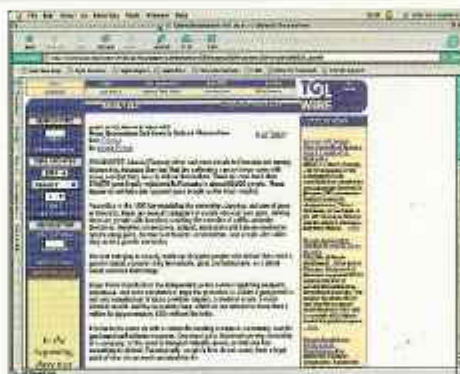
Recurs la Flacăra

După publicarea, în numărul trecut al revistei, a reportajului „Somnul zbuciumat al insulei Ada Kaleh”, un cititor ne-a trimis câteva fotografii de epocă și cărți despre zona respectivă. În paginile de artă puteți vedea toate imaginile colecționate de corespondentul revistei noastre.

Flacăra pe Internet

La adresa www.tol.cz se găsește o revistă internațională, care reunește cele mai interesante știri și articole publicate în Europa de Est. *Flacăra* a fost invitată să colaboreze la această revistă electronică. La adresa menționată se poate găsi câte un reportaj reprezentativ din fiecare număr al revistei *Flacăra*. Din nr. 3/2002 poate fi citit reportajul „Românii vor arme”, realizat de Liliana Petruș. ■

Salonul de caricatură „Flacăra”

În ziua de 19 martie 2002, un eveniment cu totul deosebit a avut loc în cadrul redacției noastre: O ÎNTÂLNIRE CU ISTORIA – vizita M.S. Regele Mihai. Am fost profund onorați și emoționați de prezența Majestății Sale, o personalitate de prim rang a României, o constantă națională.

Cu ocazia acestei plăcute și de neuitat întâlniri, colegul nostru, artistul plastic Aurel Ștefan Alexandrescu a deschis o expoziție personală de caricatură, prima în București, după cele din țară și străinătate, cu tema „Flacăra a intrat în Europa”, cuprinzând 26 de desene și inaugurând astfel „Salonul de caricatură FLACĂRA”, expoziție care va rămâne la dispoziția publicului până la sfârșitul lunii aprilie 2002, intrarea fiind gratuită.

În continuare, salonul va rămâne deschis tuturor caricaturiștilor din presă care vor dori să-și expună lucrările pe simezele sale. Pentru aceasta trebuie contactat personal Aurel Șt. Alexandrescu. ■

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1.
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 aprilie 2002**, data poștei.

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Câștigătorii concursurilor din revista Flacăra nr. 3, 2002

Concursul

Editura Niculescu:

Ferenț Iordana,

str. Banca Națională, Bacău

Concursul ICS:

Mariana Mihăilă, Săcele, Brașov

Cristian Popovici,

str. Loviță, sector 1, București

Liliana Mitrea, str. Ravine, Brașov

Concursul

Sankt Petersburg:

Corneliu Dușu, str. 22 Decembrie,

Moreni, Dâmbovița

Șerban Catargiu,

str. Constantin Brâncoveanu, sector 4, București

Gabriel-Cristian Jancă,

Aleea Cocorilor, județul Vâlcea

Aurelian Virgil Leuștean,

str. Pociovată, Nevoa, jud. Gorj

Concursul Alfa:

Maria Nicolae, str. Pictor Ștefan Dumitrescu,

sector 4, București

Concursul Humanitas:

Livia Dimulescu,

str. Ștefan Greceanu, Ploiești

Concursul Corint:

Mayer Zaharia, com. Albești, județul Mureș

Concursul

Mașina de scris:

Carmen Stan, str. Doxului, Constanța

Nu ratați numărul 4/2002 al revistei Rebus, care oferă, ca de obicei, careuri de cuvinte încrucișate, umor, jocuri și concursuri.

1.000.000\$
suma la 01/303/1991 si interboala
00000-00000
00000-00000

CU SERIILE GILLETTE POȚI CÂȘTIGA

1.000.000 \$

LA FINALA CUPEI MONDIALE FIFA 2002

Câștigă o excursie V.I.P.
de două persoane la finala
Cupei Mondiale FIFA 2002

Acolo poți da
marea lovitură de

1 000 000\$

În plus, ai încă 6000 de
premii de câștigat!

Înscrie-ți în concurs seriile de pe orice
produs Gillette, Duracell sau Oral-B
la nr. de tel. 01/303 19 91
și poți câștiga premii Gillette în serie!

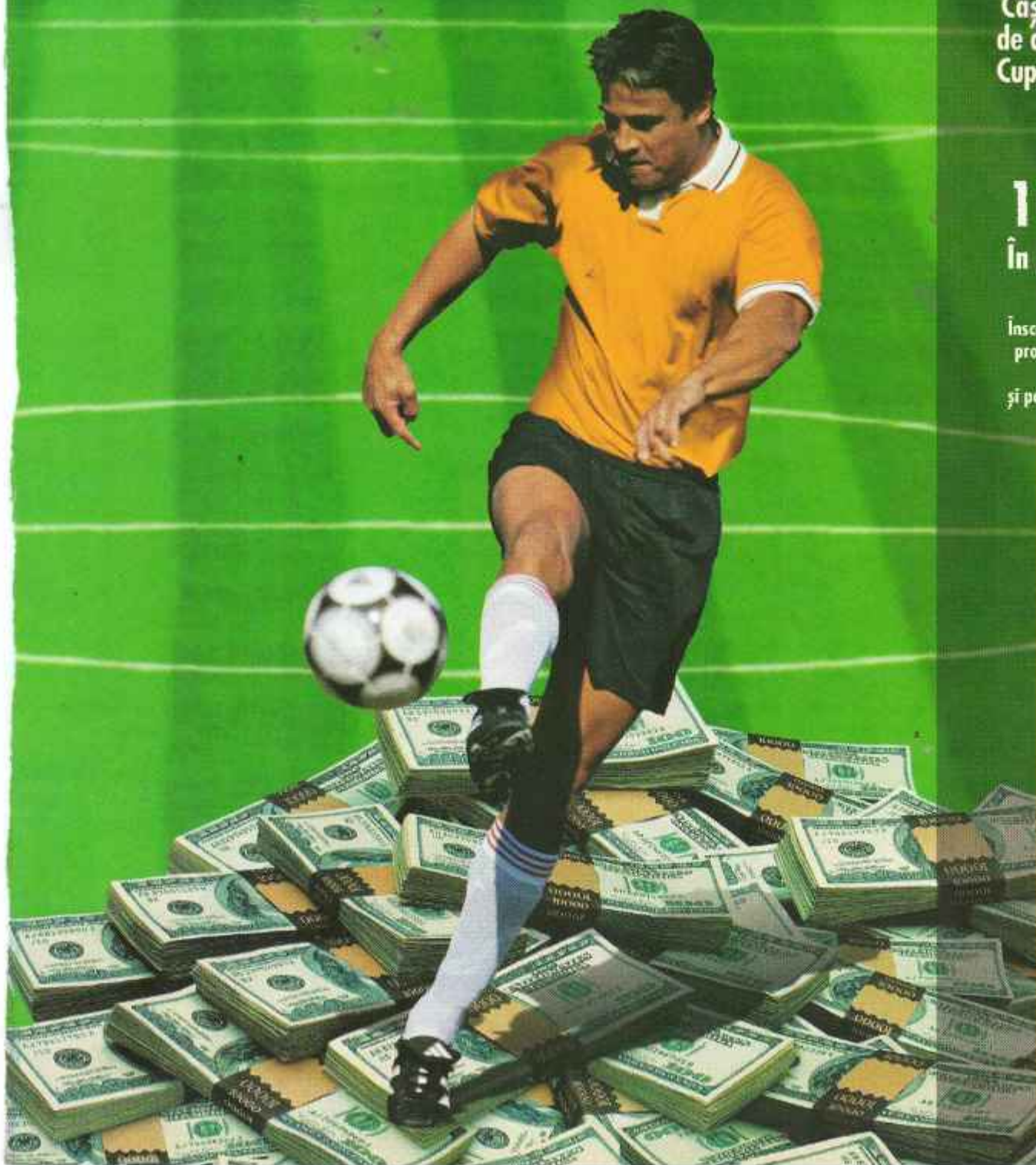
2002
FIFA WORLD CUP
KOREA JAPAN

Gillette

DURACELL

Oral-B

OFFICIAL SPONSORS

teletucăshow

„Pot fi un model în măsura în care muncesc de dimineața până noaptea sau până aproape de dimineață, în măsura în care nu fac nici un compromis, în măsura în care meseria asta înseamnă, încep să mă repet, aproape totul pentru mine.”

„E o luptă nebună ca în fiecare seară să fii Marius Tucă. Cei care își închipuie că au trecut șase ani de gata sau emisiunea e gata, se înșală amarnic. Trebuie în fiecare zi să demonstrezi că ești Marius Tucă. România a ajuns departe, nu mai există idoli de necontestat, nu mai există monștii sacri în televizi-

Marius Tucă: „N-am să fac nici

▼ Ce e pe primul loc, televiziunea sau ziarul?

– Ziarul e mai important pentru că până una alta meseria mea este de gazetar de presă scrisă, sunt în continuare directorul unui ziar și ceea ce fac la televiziune este tot un fel de gazetărie. Nu-mi place ideea asta pe care vor să o inducă unii: vedetă de televiziune. Nu, eu sunt ziarist de televiziune, nu vedetă.

– Mai există nostalgia *Millionarilor de la miezul nopții*?

– Există multe nostalgii legate de meserie în general, există nostalgia vremurilor în care nu aveai bani de autobuz și trebuia să faci reportaje pe burta goală, există multe nostalgii, sigur că

un cotidian unde scrii un editorial. Dar amândouă sunt la fel de greu de conceput și de realizat. Însă se vede mai bine ceea ce faci la televiziune decât în presa scrisă.

– Și este și mai periculos?

– E mai periculos dacă dai cu pumnul, ce să fie mai periculos? Nu e mai periculos, decât că e mai greu să scrii editorialul la birou, decât să faci o emisiune, emisiunea propriu-zisă. Pregătirea emisiunii e foarte grea, alegerea subiectului, selectarea invitaților celor mai buni, emisiunea în sine devine mai ușoară dacă o pregătești cum trebuie, pe când la editorial scrisul în sine e foarte greu.

– Și asta e bine pentru societate sau pentru jurnaliști?

– Nu, cred că nu e bine, dar nu avem ce face, nu poți să iei pe cineva cu forța să-l aduci în studio să stea față-n față cu nu știu cine. Respectăm dreptul de a nu veni în emisiune.

– Există frica de vreun invitat?

– Nu-mi este niciodată frică, iar redus la tăcere nu cred că am fost vreodată. Dacă am vrut eu să fac am lăcut, dacă nu, am intervenit.

– Aveți vreun model?

– Pentru mine nu există nici un model, există, dacă vreți, modelul lucrului foarte bine făcut, profesionist. Cred că dintre cei care vor să realizeze talk-show-uri reușesc doar cei care au ceva de spus și emisiunea ajunge să se identifice cu personalitatea lor.

– Sunteți exigent cu subalternii?

– Sunt corect și încerc să fiu profesionist de fiecare dată. Mai greșesc și eu, dar încerc să nu nedreptățesc pe nimeni și, în plus, îmi place să fac bine celor din jur.

– Care sunt principalele cerințe pe care le aveți pentru ei?

– Să fie ziaristi 24 de ore din 24, să-și respecte meseria mai mult decât orice altceva... cam atât, nu sunt prea multe.

– Aceste exigențe le-ați învățat de la cineva?

– Nu mi le-a spus nimeni, te naști cu ele. Deontologia înseamnă până la urmă niște principii și dacă nu ai niște principii pe care să le respecti în viață atunci nu poți să respecti nimic în nici o profesie. Sigur că am învățat foarte multe, dar de la bun început am zis că fac meseria asta pentru că o am în sânge, am zis că trebuie să o respect până la capăt și să nu fac niciodată compromisuri și eu cred că n-am „reușit” să fac vreun compromis în meseria asta, dacă am greșit probabil că nu am făcut-o intenționat. Mi-am propus să nu înșel niciodată pe nimeni.

– În meserie...

– În meserie. În general, dar în primul rând în meserie. Eu cred că personalitatea celor care fac talk-show-uri sau personalitatea celor care înseamnă ceva în presa din România induce și personalitatea gazetărească. Mi-e foarte greu să cred că în presa din România la ora actuală sunt oameni, personalități fără caracter care înseamnă personalități gazetărești remarcabile.

– V-ați gândit sau vi s-a spus vreodată că sunteți un model?

– Nu m-am gândit, pentru că nu e timpul să mă gândesc la așa ceva. Când o să ajung la 40 de ani și o să am 15 ani de emisiune o să mă

„Am fost un ziarist liber și o să rămân un ziarist liber. Când nu o să mai fiu liber o să ies din presă.”

există și nostalgia începuturilor acestei emisiuni, dar acum e altceva... Probabil că nostalgia ar fi legată de acea stare în care nu aveai nimic de pierdut. Acum, cu atâția ani de emisiune în spate, atâția invitați, atâtea premii, cumva trebuie să controlezi tot ceea ce ai acumulat în timp și totodată te și leagă ceea ce ai făcut, deci nu mai există libertatea aia deplină pe care o aveam în '96 când am început emisiunea. Libertatea asta trebuie să ți-o autoimpui la urma urmei, a nu se înțelege că e cineva care mă cenzurează, nu, am libertate totală în ceea ce privește emisiunea pe care o fac. Conștiința propriei valori, de multe ori, poate să fie împotriva a ceea ce faci.

– Și acum ce este mai greu, un talk-show sau un editorial?

– Un talk-show este mai greu pentru că ești mai expus, audiența este mult mai mare decât la

– Ce se întâmplă când cineva spune: în această seară vreau să se vorbească despre acest subiect?

– Nu se poate întâmpla așa ceva.

– Dar există oameni care se cer în emisiune?

– Au existat de-a lungul timpului și pe mulți dintre ei i-am acceptat pentru că mi se părea că tema pe care doreau să o abordeze sau ceea ce vroiau să spună era foarte important, era fierbinte, iar ei reprezentau personajul principal în acea problemă.

– Și mai era și șansa de a-i pune față în față cu cineva care li se opune...

– Există această șansă numai dacă vor. În ultimii ani șansele ca să îi pui față în față sunt de zece ori mai mici decât acum patru ani. A evoluat lumea, au evoluat și ei, au învățat ce înseamnă imaginea, au sfătuitori proști.

zile și că Marius Tucă doar trebuie să apară în studio și audiența e că și în fiecare a doua zi trebuie să o iei de la capăt. Televiziunea în une, trebuie în fiecare zi să demonstrezi cine ești, dacă ești cineva."

un pas în politică"

gândesc probabil, dar pot fi un model în măsura în care muncesc de dimineața până noaptea sau până aproape de dimineață, în măsura în care nu fac nici un compromis, în măsura în care meseria asta înseamnă - încep să mă repet - aproape totul pentru mine.

- Cornel Nistorescu, într-un interviu din revista Flacăra susținea că presa este coruptă...

- Da, are dreptate! În măsura în care și societatea românească este coruptă și presa este coruptă.

- Simți acest lucru aici, în redacție?

- În jurul meu nu, pentru că eu n-am fost niciodată în situația în care să mă las corupt. De ce? Cred că datorită poziției mele nu a încercat nimeni să mă corupă. Iar dacă ar fi încercat s-ar fi ales cu ceva foarte, foarte urât din partea mea.

- Care emisiuni vă plac cel mai mult, cele cu intrigi politice, bătaioase, sau cele emoționante, umane?

- Îmi plac emisiunile care ard. Pentru că evenimentul este foarte important și în studioul meu se află personajele acestui eveniment. Deopotrivă îmi plac emisiunile care emoționează, care pun pe masa din studio viața pur și simplă. Au fost emisiuni în care am plâns ascultând povești dramatice, au fost emisiuni în care am plâns pe dinăuntru văzând că nu suntem în stare să trecem peste o minimă rezistență în fața vieții, că să zic așa.

- Dar s-a întâmplat ca într-o astfel de dezbateră să simțiți că nu scoateți de la interlocutor ceea ce vă așteptați?

- De multe ori. Au fost emisiuni de la care mă așteptam să iasă o revoluție și a ieșit un scandal în bucătărie și emisiuni de la care mă așteptam doar la un scandal în bucătărie și a ieșit o revoluție. M-am învățat minte și de multe ori nu aștept ceva de la o emisiune dinainte. Sigur că sunt emisiuni pe care le simt că vor avea substanță, altele pe care le simt că nu vor avea energie, dar sunt foarte importante ca informație. Se compensează.

- Jurnaliștii mai pot lupta împotriva corupției?

- Pot lupta împotriva corupției respectând în primul rând meseria asta și să încerce să nu ia niciodată în meseria de gazetar un leu, un euro sau un dolar, fie spagă, fie mită, fie orice altceva. Adică serviciile pe care le aduc ei în meseria asta nu trebuie să fie răsplătite de altcineva în afară de cei care i-au angajat.

- Sunteți de partea celor care afirmă că puterea încearcă să își subordoneze media?

- Întotdeauna va încerca. Eu sunt un jurnalist contra Puterii! Există presiuni pe care le simți doar în momentul în care „atingi” un personaj sau un guvern. Întotdeauna a existat presiunea asta, doar că s-au schimbat foarte mult metodele de lucru ale celor care fac această presiune. Nu încearcă să corupă personalități din lumea presei, ci ziariști cu funcții mai mici și încearcă prin ei să își atingă scopurile.

- Atunci, va exista vreodată presă pe deplin independentă în România?

- Cred că presa de la noi are libertatea ei cu toate petele de corupție, cu toată presiunea, cred că presa din România este liberă pentru că este mai degrabă apăsată de problemele financiare și de aici corupția și presiunile de care vorbeam, pentru că dacă nu ar fi existat această problemă financiară, a nivelului de trai, care există în toată România, atunci și presa ar fi avut mult mai multă libertate. Eu spun că presa scrisă, dar și televiziunea, sunt de departe instituțiile care au dat foarte mult și care s-au dezvoltat foarte mult în România. Mai mult decât orice altă industrie sau ramură. Presa este probabil cel mai important câștig al democrației noastre.

- V-ați gândit să faceți pasul spre politică?

- Niciodată, n-am să fac nici un pas în politică, îmi place atât de mult meseria asta!

- Dar au existat oferte?

- Dacă îmi amintesc bine, da. Dar îmi place atât de mult meseria asta că mai bine mă apuc de

grădinărit, îmi iau o livadă de caiși și mă plimb printre caiși primăvara și îmi iau vie și mă plimb prin vie toamna. Nu, nu mă interesează. Am fost un ziarist liber și o să rămân un ziarist liber. Când nu o să mai fiu liber o să ies din presă.

- Indiferent ce constrângere ar fi?

- Poate să fie orice fel de constrângere, în acel moment am plecat, dacă nu mai sunt liber am plecat.

- De ce nu v-ați mutat la o altă televiziune?

- Pentru că am fost liber aici și nu am dat libertatea asta nici pe bani. Am avut oferte și de zece ori mai mari decât aici, dar am considerat că atâta timp cât am fost lăsat să îmi fac meseria și nimeni nu s-a băgat peste mine de ce să schimb, doar pentru bani? N-am nici un gând în acest moment să mă mut. Am oferte și le-am cântărit, dar consider că Antena 1 m-a ajutat pe mine să devin Marius Tucă și cred că într-o mică măsură și Marius Tucă a ajutat ca Antena 1 să fie ceea ce este. Cum să vă spun, într-o poveste de dragoste pleci doar așa ca să sochezi lumea, asta ar însemna și plecarea mea de la Antena 1 acum.

- Deci există o echipă în jurul lui Marius Tucă.

- Există echipa, am relații excepționale cu proprietarul stației și al trustului de presă, cu Dan Voiculescu. Ce să le fac, să le cer să mă dea afară, ce să le fac ca să plec de la Antena? Pe de altă parte, sunt și conservator și câștig foarte bine la Antena 1 ca să plec.

- Reclama la whisky este interesantă ca afacere sau și pentru whisky?

- E interesantă și pentru emisiune, dar și pentru whisky. Johnny Walker trebuie să fie foarte bun dacă este legat de imaginea mea. Serios, eu beau foarte puțin, dar atunci când beau, beau Johnny Walker. Culmea e că am trecut la Johnny Walker după ce am făcut reclama. E o luptă nebună ca în fiecare seară să fiu Marius Tucă.

- Și dacă ați renunța la ziaristică?

- Am trei variante: livada de caiși, spitalul de nebuni sau apartamentul de vizavi, unde aș face o nouă televiziune, aș lua-o de la capăt.

interviu de **Remus Andrei Ion**

foto **Octavian Tîbăr**

Marele Premiu al Braziliei

Calificări - sâmbătă, ora 19:00

Cursa de la Interlagos - duminică, ora 20:00

Marele Premiu al Braziliei

Doar la ROM

poți să vezi

Marele Premiu al statului San Marino

Calificări - sâmbătă, 13 aprilie, ora 14:00

Cursa de la Imola - duminică, 14 aprilie, ora 15:00

Marele Premiu al statului San Marino

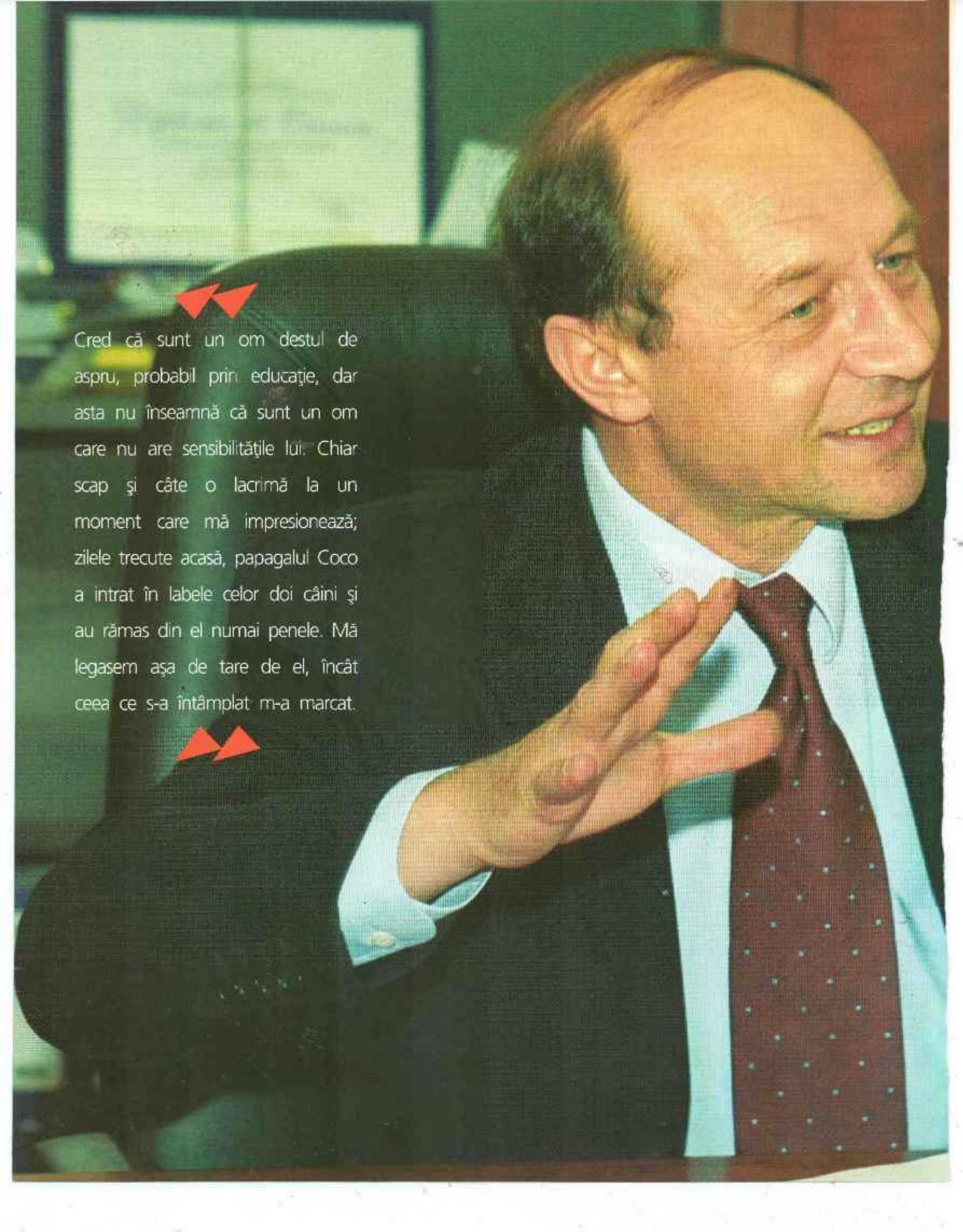
ROMÂNIA 1

FORMULA 1

ROMÂNIA 1

A photograph of a middle-aged man with thinning hair, wearing a dark suit, light blue shirt, and a dark red tie with small white dots. He is gesturing with his right hand, palm facing forward, with fingers slightly spread. The background is slightly blurred, showing what appears to be an office setting with a window and some papers.

◀◀

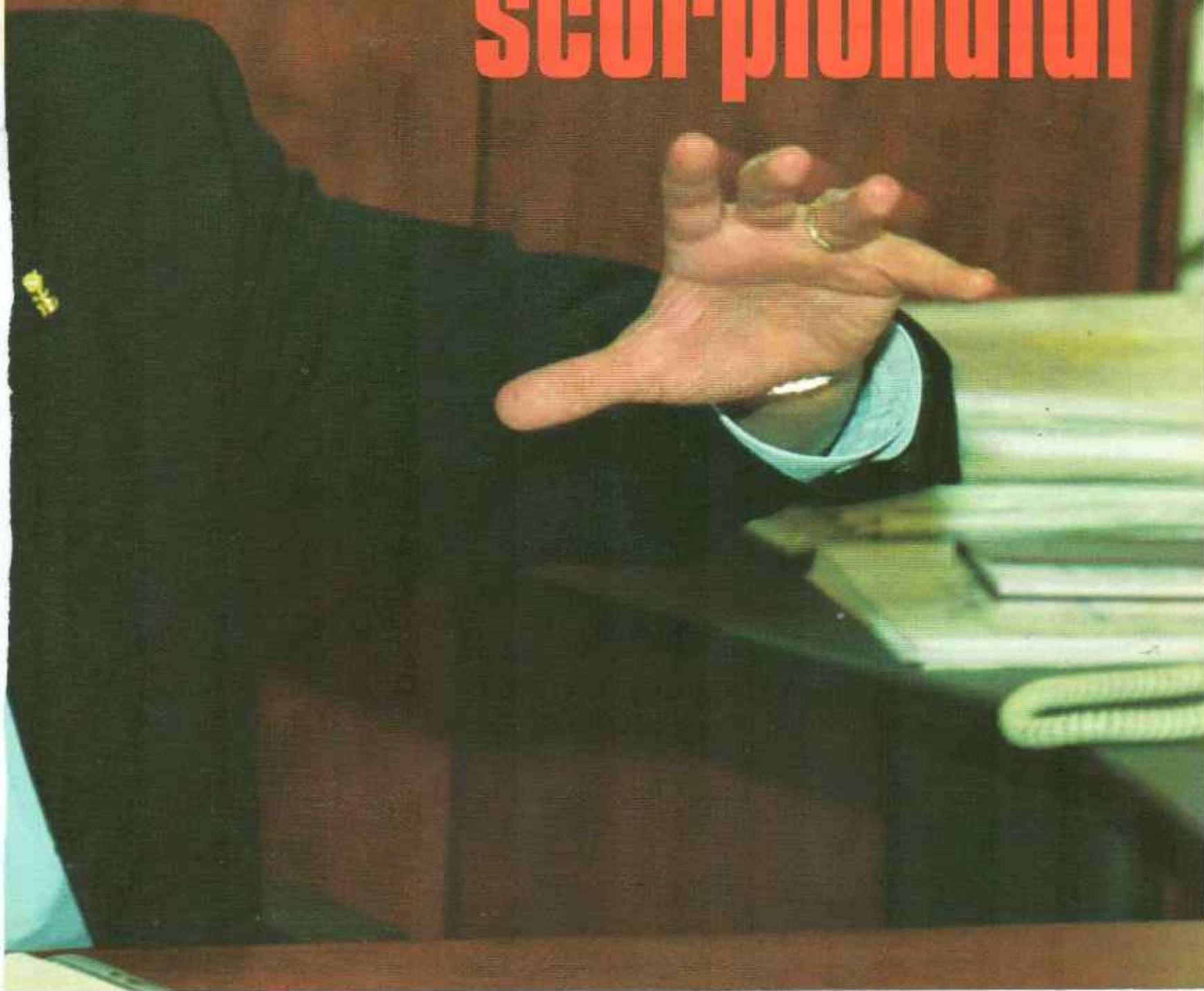
Cred că sunt un om destul de aspru, probabil prin educație, dar asta nu înseamnă că sunt un om care nu are sensibilitățile lui. Chiar scap și câte o lacrimă la un moment care mă impresionează; zilele trecute acasă, papagalul Coco a intrat în lazele celor doi câini și au rămas din el numai penele. Mă legasem așa de tare de el, încât ceea ce s-a întâmplat m-a marcat.

◀◀

M-am dus la întâlnirea cu domnul Traian Băsescu, născut în zodia Scorpionului, pregătit pentru a face față unui taifun, ca să folosesc un termen care-i este familiar; am întâlnit însă un om cordial, care a acceptat imediat regulile unei conversații obișnuite, destăinuindu-se ca și cum ar fi vorbit cu un prieten de demult, deși discutam pentru prima oară. Fără violențe de limbaj, fără dorința de a plăti polițe unor adversari și fără a încerca să ofere un spectacol de forță. Și încă o dată mi-am spus că, dincolo de reprezentațiile oferite de politicienii noștri, atunci când apar în public, se ascunde altceva...

interviu

Îmblânzirea scorpionului

Traian Băsescu: „Su

– Domnule Primar general, cum vi se mai pare viața pe uscat?

– E uneori dură, dar niciodată nu o să egaleze duritatea vieții pe mare, asprimea vieții pe mare; în același timp însă, spre deosebire de viața pe mare, este cumplit de necinstită cea de pe uscat.

– Când ați descoperit că vă place să conduceți?

– Probabil că este un lucru cu care te naști, îl ai în instinct – dorința de a conduce, de a domina. Toată cariera mea, atât în zona profesională cât și în cea politică a fost întotdeauna legată de putere. Pe mare, legile și regulamentele marinei civile îți dau putere, iar în politică însuși sensul ei este acela de a dobândi putere. Foarte important este pentru ce folosești puterea atunci când o dobândești.

– Dumneavoastră ați dobândit putere. La ce doriți să o folosiți?

– Dacă ne referim la puterea în politică și, ancorându-ne în realitatea de la București, eu îmi folosesc puterea pentru a curăța gunoaiile Bucureștiului, pentru a-l ilumina mai bine, pentru a dărâma chioșcuri și a face spații verzi în locul lor, pentru a diminua numărul de câini care ne agresează. Folosesc puterea în direcțiile în care eu cred că este necesară populației. Când am fost ministru al transporturilor, mi-am folosit puterea ca să restructurez calea ferată în folosul cetățenilor (ca să nu le pun ineficiența căii ferate în bilete), ca să modernizez aeroportul Otopeni, să reabilitez 1.200 km de drumuri naționale; deci asta înseamnă să folosești puterea în politică. Esențial este să nu dobândești puterea ca să o folosești pentru tine sau, mai exact, numai pentru tine.

– Cum se poate controla cineva, pe sine însuși, că nu râvnește puterea doar de dragul ei?

– Este o chestiune atât de caracter cât și de educație. Puterea doar de dragul ei nu justifică existența în politică. Eu vă pot da un criteriu după care îi puteți depista pe oamenii politici care folosesc puterea numai de dragul ei: luați toți miniștrii din '90 încoace și vedeți câți dintre ei pot să vă arate că în exercitarea mandatului lor au făcut un șurub cu justificare, spunând „am avut bani puțini, dar cu atât cât am avut, iată, am făcut acest șurub!”. Din păcate veți găsi foarte mulți care nu vă pot arăta acel șurub pe care l-ar fi putut face exercitându-și puterea. Vă pot arăta însă casele lor, firmele lor, mașinile lor ș.a.m.d. Este valabil și pentru parlamentari; eu, pentru aceștia, deja mi-am stabilit un standard, un model dacă vreți, pe care nu-l iubesc dar îl respect; el se numește Vasile Lupu. Sunt puțini parlamentari care au creat un proiect de lege și s-au bătut timp de patru ani ca acel proiect să devină lege. Repet, nu-l iubesc și nu l-am iubit niciodată pe Vasile Lupu dar, pentru bălălia

extraordinară pe care știu că a dat-o pentru Legea pădurilor, îl respect. Sunt miniștri care vă pot arăta o „bibliotecă” de legi, dar când ești ministru asta este ușor de făcut: te duci cu ele la Guvern care le trimite la Parlament și în câteva luni ești părinte de lege. Dar arătați-mi un parlamentar care a făcut ce scrie în Constituție – să promoveze legi! Sunt puțini.

– Ar mai fi cineva.

– Al doilea exemplu – și ultimul, pentru că pe al treilea nu mi-l puteți arăta – este Ticu Dumitrescu. Din păcate, cea mai mare parte dintre parlamentari nu-și fac treaba. Lupu și Dumitrescu, fiecare pe palierul lui, au reprezentat voința electoratului care i-a trimis în Parlament, ceea ce marchează respectabilitatea unui parlamentar.

– Ceea ce mi-ați spus marchează și altceva: sunteți de un fair-play extraordinar față de colegi.

– Ceea ce se vede, domnule Arion, nu poți să pui deoparte chiar dacă ai fi dorit să fie altfel.

– Când ați condus prima dată în viață?

– Când eram în liceu. Fără a fi cel mai bun elev, ajunsesem șef de clasă. Cred că am ceva de lider în mine; reușesc să antrenez oameni în colectivitatea în care trăiesc.

– Care ar fi secretul dumneavoastră în a provoca încredere celorlalți și dorința de a vă urma?

– Argumentele: niciodată nu mă lansez în obiective pentru care nu am argumente să le ating, dar rar mi se întâmplă să am un obiectiv și să nu-l ating.

– Când ați fost într-un impas foarte grav în viața dumneavoastră?

– Pe mare. Numai ea putea să mă pună în

situația de impas imposibil. Am trecut de două ori prin acest tip de impasuri: o dată având un incendiu foarte mare la bord, pe un petrolier de 40.000 tone, la al treilea voiaj de comandant, și a doua oară în timpul războiului iranian-irakian, chiar când mă aflam într-un terminal irakian cu nava sub încărcare, terminal bombardat de aviația iraniană.

– Ați intrat în panică pe moment?

– Numai faptul că am rămas foarte lucid și rece m-a făcut să iau cele mai bune decizii în momente de cumpănă; vă pot spune că, la un moment dat, când eram cu nava în flăcări la Ruan, cu petrolierul „Argeș”, am avut acel declic în care îți vezi firul vieții, când ai convingerea că ireparabilul se va produce. Eram atât de sigur că nava mea va exploda încât am revăzut imagini pe care niciodată nu mi le-aș fi amintit și vă pot spune cu certitudine că atunci când ești convins că mori, îți vezi filmul vieții în mod real. Am trăit momente care m-au marcat; luciditatea m-a făcut să iau deciziile corecte și să evit în ultima secundă dezastrul.

– Unii vă socotesc impulsiv și cu reacții imprevizibile. Iată că, într-un moment de cumpănă, ați luat exact măsurile care trebuiau luate.

– Eu sunt un om care are, probabil, alte valențe ale pericolului; după ce trăiești 12 ani pe mare, pericol nu se mai poate numi decât ceva ce îți amenință viața. Îmi aduc aminte că, pe vremea când prim-ministru era domnul Ciorbea, a fost un protest al CNSLR Frăția, cu multe camioane, strigate etc. Domnul Ciorbea îmi spunea că este un mare pericol, iar eu nu vedeam realmente în ce consta acesta. Ceea ce se întâmpla nu era un pericol, ci doar o formă de manifestare. Viața pe mare mi-a dat, în afară de alte dimensiuni ale pericolului și alte dimensiuni ale dorinței de a-mi atinge obiectivul. Eu, prin educație, nu mi-am putut niciodată pune sub semnul întrebării atingerea obiectivului.

– Ce au fost părinții dumneavoastră?

– Tatăl – militar, a ieșit la pensie colonel; mama – croitoreasă. Mulțumesc lui Dumnezeu, trăiesc amândoi.

– Dar nu pot să cred că Traian Băsescu mic a trăit sub un regim cazon.

– Am fost un copil foarte dificil pentru părinți. Vă pot spune că eram greu de prins la școală după ce dădea colțul ierbii – îmi plăcea libertatea...

– Lucru care vă place și acum!

– Exact. Sunt un om independent în acțiune. Dacă vine cineva cu mine, bine, dacă nu, mă duc singur și tot fac ceea ce cred că trebuie făcut. Ceea ce pot să spun cu un oarecare orgoliu este că, în liceu, nici un profesor n-a reușit să mă lase nici măcar corigent, deși toți spuneau „am să te prind, Băsescu!”

– Cam câte mii de mile ați străbătut pe mări?

nt ca un mic pașă"

- Mi-e greu să vă spun. În orice caz, în fiecare an ocoleam de câteva ori Pământul.

- **Ce imagini s-au succedat atunci, în momentul acela de cumpănă?**

- Mi-am adus aminte, de pildă, de o perioadă când locuiam la Basarabi; parcă abia mergeam în picioare, dar mă cățaram pe un troian de zăpadă format în urma viscolului (prin anii '50, la noi, iernile erau tare aspre). Mi-am adus aminte și de nimicuri, din școala generală, din liceu, ba chiar și de prima întâlnire cu o fată (tot din timpul școlii generale).

- **Puteți să fixați în timp cât a durat?**

- Cred că au fost câteva secunde.

- **Domnule Băsescu, deși am venit pregătit cu niște întrebări, prefer să discutăm liber pentru că am în față un om liber.**

Revenind la politică, doresc să vă pun o întrebare interesantă, zic eu: Când va mai avea loc la noi o alternanță la putere?

- N-aș putea să vă spun exact când, dar aș putea să vă spun când trebuie: în 2004 este obligatoriu să avem o alternativă la actuala putere. În opinia mea, toată clasa politică românească are nevoie de o alternativă pentru că ea s-a dovedit incapabilă să ducă România cu suficientă viteză către obiectivele minimale care însemnau integrare în NATO și integrare în UE. Suntem mult, mult, enorm de mult rămași în urmă, chiar față de potențialul real al economiei românești și față de potențialul poporului român ca material uman. Din acest motiv cred că 2004 va fi anul în care, electoratul, prin vot, va trebui să dea semnalul schimbării profunde a clasei politice.

- **Dar va avea cu cine?**

- În orice caz PD înțelege necesitatea acestei schimbări de garnitură politică, de clasă politică și, după cum vedeți, își asumă riscurile schimbării de generație la vârful partidului și nu numai. În teritoriu se produce același lucru la vârful organizațiilor județene. Momentul 2004 pentru schimbare reprezintă chiar un ciclu normal. Această clasă politică se vântură din '90 și se va vântura până în 2004, deci 14 ani! Nu există nici un partid care să poată spune „eu n-am fost la putere” și toate s-au dovedit incapabile să lanseze România așa cum trebuia pe drumul bun stabilit încă din '90, chiar dacă au existat mici ezitări, mici dubii asupra direcției. Drama este că viteza a fost prea mică și pentru asta este vinovată clasa politică.

- **Ce a determinat apariția la noi a unei clase politice nedornică de schimbări profunde?**

- Lipsa de educație, lipsa de pregătire și modul de selecție a politicienilor. Este categoric faptul că din punct de vedere al educației la noi, duritatea regimului comunist a fost mult mai mare decât în alte părți est-europene. Nu uitați că polonezii au avut dintotdeauna un puternic

sector privat chiar în perioada comunistă, gândiți-vă că ungerii au trecut prin revoluții interne, cehii au trecut prin momentul '68! Suntem singurii care n-am avut „defecțiuni” din 1945 până în 1989! Regimul comunist a fost la noi dur în sine și foarte dur aplicat populației, fără „marje de manevră”. Iată, chiar despre dizidenți eu nu am auzit decât după revoluție, deși ei au existat, deci chiar și cei care gândeau altfel nu au putut să antreneze în jurul lor pe nimeni, atât au fost de bine izolați. Repet, această lipsă de educație politică - în primul rând - despre care vorbeam mai devreme a făcut ca, la noi, clasa politică să fie de o calitate net inferioară celei din Polonia, Cehia, Slovenia, Slovacia și Ungaria. Faptul că „n-am mișcat” 45 de ani își spune cuvântul. Noi am început să ne gândim la democrație în 22 decembrie 1989.

- **Aveți speranța că generația care va succeda actualei generații de politicieni va fi mai bună?**

- Categoric, da. Sigur, o succedare de generații de politicieni nu are distanțele de vârstă atât de mari. Mă uit la cum gândesc fiicele mele, una în vârstă de 22 de ani, cealaltă de 25 de ani și vă pot spune că am înțeles foarte mult din ceea ce înseamnă viitorul pentru România (din discuțiile cu ele), din ceea ce înseamnă o construcție de societate modernă.

Sigur că nu se va putea face o schimbare de clasă politică de la 50 de ani la 25 de ani, dar

dacă se va veni în zona celor de 40 de ani, asta va însemna foarte mult pentru țară, va fi o schimbare profundă.

- **Dar ce garanții aveți că vor urma politicieni cu caracter, cu dragoste de țară, cu dorința de a face bine altora în primul rând?**

- Este în opinia mea o succesiune logică; politicienii de astăzi au venit în politică fără să știe ce este, au venit săraci, iar caracterele slabe au căzut în „plasa” dorinței de a-și satisface propriile nevoi și au văzut mai puțin interesul general. Puțini oameni care au venit în politică în '90 văzuseră dolari până la acel moment, ori sărăcia și slăbiciunea i-au dus către ceea ce am spus mai devreme. Generația pe care o aștept eu să ne ia locul a avut răgazul să se împlinească și material în mod rezonabil în acești 14 ani, dacă ne gândim la 2004.

- **Dumneavoastră priviți cu speranță la 2004 în timp ce eu sunt mai sceptic.**

- Gândiți-vă ce dramatic ar fi să vină din nou miniștri Băsescu, Mureșan, Stoica, Tăriceanu ș.a. Nu mi-ar spune nimic!

- **Și nu i-ați pomenit pe cei mai răi! Domnule Băsescu, am o întrebare care-i chinuie pe mulți: ce este povestea aceea cu flota?**

- Cred că nici nu poate fi expediată într-o singură frază povestea flotei. În orice caz ea este o invenție atât timp cât se referă la persoana mea. Ca ministru am aprobat vânzarea unei

singure nave care își terminase viața de exploatare conform legislației române (avea 24 de ani). S-a făcut prin licitație, fiind cumpărată tot de o firmă românească. În rest au fost interese uriașe în tragerea unei perdele peste niște realități. Va fi și momentul să discutăm despre ele atunci când va veni, spre exemplu, și momentul discuțiilor a ceea ce se referă la Bancorex.

– **Mai așteptăm.**

– Da.

– **Cum este președintele de partid Traian Băsescu?**

– Departe de a fi un micușel! Eu am început să administrez partidul în limitele statutului, cer colegilor vicepreședinți să administreze în primul rând partidul, să dezvolte o structură politică operațională, dar așezată foarte bine din punct de vedere organizatoric și care se bazează în primul rând pe pregătirea organizațiilor teritoriale pentru a crește numărul de membri, întrucât nu-i posibilă creșterea numai prin lider. Un lider poate să mențină un partid la un anumit stadiu, dar noi ne-am propus să creștem ca număr, iar asta nu este posibil decât cu o mașinărie de partid de tip PSD, nu cu povești bazate pe doi, trei lideri sau pe un lider la centru.

Pe scurt, sunt un administrator și în ceea ce privește partidul.

– **Cum este domnul Traian Băsescu în familie?**

– Nu m-ar crede nimeni dacă aș spune că, după ce trec pragul casei, sunt numai lapte și miere – și chiar nu mă caracterizează asta. Trebuie să spun însă că acasă am singura zonă de liniște din viața mea. Educația pe care soția mea a dat-o fetelor când erau mici și eu eram mereu plecat – în sensul că „tata vine de pe mare, trebuie să-l facem să se simtă bine acasă” – se manifestă și acum în mod reflex, deși ajung în familie în fiecare seară. Sunt ca un mic pașă, cu trei femei în jurul meu, care fac totul ca să mă simt bine și în general să ne simțim bine împreună. Casa și familia reprezintă singura mea insulă de liniște, cu prin structură fiind înclinat către zbucium în activitățile mele exterioare.

– **Când vă întorceați de pe mare cum era?**

– Extraordinar! Întotdeauna mă mobiliza gândul că o să ajung acasă după un voiaj de câteva luni, dar nu conștientizam momentul decât după ce treceam Bosforul. Atunci deveneam nerăbdător; până când nu mă aflam în Marea Neagră, totul era ca un cristal rece – îmi vedeam familia cu ochii minții, mă gândeam la ea dar nu simțeam nerăbdarea. Ultimele 12 ore, însă, pe Marea Neagră păreau mai lungi decât lunile de voiaj.

– **Dintre locurile pe unde v-au purtat valurile care v-a plăcut cel mai mult?**

– M-au marcat în mod deosebit două locuri: eram ofiter III și am mers pe Amazon într-un port care se numea Makapa, undeva în junglă, urcând 220 de mii de tone pe fluviu pentru o încărcătură de 12.000 de tone de mangan superconcentrat. Imaginile pe care le-am văzut acolo

(explozia naturii, crocodilii pe mal etc.) erau incredibile, extraordinare. Cu astfel de imagini de neuitat pe retină am rămas după un voiaj în Indonezia, care a avut ca punct terminus o insulă din arhipelag numită Banjau. „Slalomul” prin arhipelag, datorită vegetației luxuriante m-a fascinat. Poate m-a mai marcat din punct de vedere al amintirilor faptul că, intrând pe strâmtoarea Messina noaptea, am avut Stromboli în față mult timp aruncând lavă. E o imagine de neuitat și cu care te întâlnești rar.

– **Vă uitați pe canalul „Discovery” sau „Animal Planet”?**

– Ori de câte ori am timp! Sunt posturile mele favorite.

– **Cred că vă impresionează mult și oamenii care ajung la dumneavoastră.**

– Unii da, alții nu. Prin acest birou trec și oameni cu probleme reale, pe care-i ajuti, dar și mulți escroci care încearcă să te impresioneze dar îți dai seama că, de fapt, au vrut să fure.

În general, mă impresionează năpăstuiții de soartă, cei care fără voia lor au ajuns într-o situație grea, iar nu cei care din indiferență au ajuns într-o situație grea. Acestora le spun

că dorm așa cum și-au așternut. Sunt însă mulți oameni care trec prin accidente în viață și aceia mă impresionează extraordinar, mai ales când accidentul le-a schimbat în rău cursul. Văd părinți care au copii bolnavi incurabil și care au nevoie de o cameră în plus, văd multe în care soarta a avut un „cuvânt” greu de spus. Mă impresionează mai puțin cei care au ales o viață ușoară și ajung la un moment dat la concluzia că trebuie să facă altceva ceva pentru ei.

– **Cicatricea aceasta de pe obraz este de pe mare?**

– Nu, am avut o trăsnaie pe care am operat-o. Nu e legată de vreo întâmplare într-un bar din Singapore.

– **Constați că sunteți foarte puțin dur – ați spus doar la modul general câteva despre clasa politică – cu adversarii politici, în discuția noastră de astăzi.**

– De regulă prefer să-i atac aflându-ne față în față, în rest mă limitez la simple observații cum ar fi aceea că Adrian Năstase este vârful piramidei corupției. Ca să-i spun și de ce, aș prefera să fiu cu el într-o emisiune.

– **Domnule Primar general, a încercat cineva să vă mituiască aici?**

– Trebuie să recunosc că nu. Am venit cu o anumită reputație de la Ministerul Transporturilor, iar între instituțiile publice se transmite semnalul „nu te duce că te arzi”.

– **Oare cum o fi viața pe mare acum, când dumneavoastră ați ales uscatul?**

– Viața pe mare este incomparabilă și nu poți să faci o legătură reală cu cea de pe uscat pentru că se discută la alți parametri. Acolo, dacă lupți vreodată cu cineva aceea este natura, după reguli știute, este o dispută cinstită, care pe care. Aici, lupta este pe la spate, deci nu poate fi com-

parată. Cert este că, deși meseria mea este legată de mare, deși marea mi-a dat cele mai mari satisfacții profesionale (am ajuns să comand cea mai mare navă a țării la o vârstă foarte mică pentru 157.000 tone – petrolierul „Biruinta”), dar eu nu sunt un om care iubește marea. Nu spun că nu am momente în care îmi doresc să mă întorc pe mare măcar pentru câteva luni, dar n-o iubesc pentru că, să știți, marea nu este cea pe care o iubiți dumneavoastră, pământeni, la mal și în vacanță, toată numai poezie. Marea este extrem de dură, e natură și ea poate fi iubită dacă o privești de pe plajă până la orizont. Noi, cei care o știm dincolo de orizont, înghițitoare de prieteni și colegi, mereu în dispută cu ea, măcar de câteva ori pe an, n-o iubim dar o respectăm și găsim întotdeauna în ea un refugiu de curățenie.

– **Până când vor mai circula căruțele prin București?**

– Există un proiect de hotărâre de interdicere a circulației căruțelor în București și obligația sectoarelor de a crea șase locuri de parcare a lor ca să terminăm odată cu asta. Până acum s-a încercat cu amenzi, cu semnul „interzis”, dar se vede că asta nu a rezolvat problema. Numai o măsură radicală o poate rezolva. Din vara asta sper că nu vom mai avea căruțe în București.

– **O veste bună! O ultimă întrebare: Ce vă propuneți în continuare, în general?**

– Aș putea spune că eu sunt un om realizat. Din punct de vedere profesional am atins vârful de carieră, comandând timp de 5 ani cea mai mare navă a României. Din punct de vedere politic am fost ministru în cinci cabinete. Din păcate, nu pot spune despre mine că m-am realizat din toate punctele de vedere pentru că în 2001 a mai apărut o problemă – președinția PD – și atunci a trebuit să-mi propun un obiectiv politic și anume acela de a schimba standardul partidului de la mic spre mijlociu la categoria partidelor mari, cu ocazia alegerilor din 2004. Sigur că acum mulți se uită sceptic la acest obiectiv; eu însă vă pot spune că el va fi atins și că PD va obține un scor electoral între 22% și 25% iar acesta va fi, probabil, ultimul meu obiectiv politic.

Am 50 de ani, în 2004 voi avea 52. Cu tot ce am enumerat mai sus îndeplinit, nu cred că se poate face mai mult într-o singură viață.

– **Dar ca Primar general vă veți realiza?**

– Categorie da, pentru că am avut o listă mică de obiective, iar anul acesta încep investițiile cu Banca Europeană de Investiții inclusiv în infrastructura de tramvai și în infrastructura strădală, ceea ce va permite ca în doi ani să se vadă o schimbare radicală și din acest punct de vedere.

– **Veți candida la președinție?**

– Nu vă pot da un răspuns ferm și vă citez din statutul P.D.: „Candidează la președinția României acel membru PD cel mai bine plasat în sondaje la momentul luării deciziei”.

Ioana Bănescu este o persoană care frappează prin sinceritate. Spune lucrurile direct, fără menajamente. În același timp, nu îi lipsește diplomația și flerul avocatului în formare. Știe ce vrea, iar cariera este una dintre prioritățile ei. Nu se lasă furată de valul celebrității și nici nu crede că intră în tiparul vedetei românești. Este o femeie independentă și a dovedit acest lucru când s-a mutat de acasă. Este convinsă că destinul ți-l faci tu cu mâna ta, iar Dumnezeu pune amprenta finală. Serioasă, dar și romantică, Ioana nu se dă în lături să ia o cină de afaceri la un restaurant luxos și după aceea să cânte într-un club alături de formațiile sale preferate, Proconsul sau Taxi.

„Îmi doresc să intru la un moment dat pe scena politică românească, atunci când o să îmi fac o carieră în domeniul pe care deja mi l-am ales. Discursul meu politic va fi la fel de tranșant ca al tatălui meu. Pe noi așa ne-a învățat tata: spune ce ai de spus acum, repede, scurt, concis.”

Ioana Bănescu va intra în politică

Am devenit avocat ca

„Acord credit sută la sută unei persoane când o întâlnesc. Prietenii mei sunt cei pe care îi aveam dinainte ca tata să fie primarul Capitalei. Asta nu înseamnă că nu vreau să îmi fac prieteni noi. Le acord toate șansele din start. Dar atunci când văd că îmi cer favoruri sau stau pe lângă mine cu un scop anume, îmi devin simpli amici și atât”.

– Ioana, ești avocat stagiar și lucrezi în domeniul comercial, la o firmă privată. De ce ai ales avocatura?

– M-am hotărât să devin avocat când eram în liceu, la Constanța, în clasa a IX-a. Pe vremea aceea se ducea o adevărată campanie de presă împotriva tatălui meu. Nu mi-a plăcut o secundă acest lucru și mi-am promis că o să devin avocat ca să îl apăr. Și, iată, asta fac. De fapt, singurele dosare penale pe care le am sunt cele ale tatălui meu. Este clientul meu preferat.

▼ O întrebare clasică: pe cine iubești mai mult?

– Îmi iubesc ambii părinți. Dar semăn mai mult cu tata, sunt mai vulcanică, mai impulsivă. Cu toate că mi-aș fi dorit să fiu mai calmă, așa ca mama. Sora mea, Elena, care este mai mică decât mine cu trei ani, este mai timidă, dar la fel de încăpățanată. Are cu cine să semene.

– Dar tu ești, cum se spune, „fata lui tăticu”?

– Amândouă suntem „fetele tatii”, dar eu am, dacă vrei, insistența de a mă ține după el. Probabil că din această cauză mi-a și spus „copilul scoici” la un moment dat.

– Te-ai implicat și în campania electorală a tatălui tău. Acum îi comentezi deciziile sau i le combați? Te mai interesează capitolul politică?

– Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să fiu lângă el, pentru că așa am simțit, să mă duc noaptea să lipesc afișe, deși îmi dădeam licența. Cât despre implicarea în viața politică a tatălui meu, ca să fiu sinceră, în ultima vreme nu l-am mai urmărit declarațiile. Dar știu că deciziile sale sunt luate într-un anumit context și din anumite motive. Și nu cred că sunt în măsură să le judec eu. Orice ar face și orice ar spune este tata. Acest lucru este cel mai important. Mă interesează politica.

– Ce ne poți spune despre mama ta?

– Mama este persoana care practic ne-a ținut pe toți, a avut grijă de noi. Pe ea o găseam mereu acasă și ne spunea că tata este cea mai importantă persoană din familia noastră. Că tata este undeva acolo, că ne vede și ne iubește. Ne-a învățat să fim mereu bine crescute și la locul nostru. Mama a fost temelie familiei noastre, dacă vrei.

– Au fost persoane care ți-au spus în față că ești fata lui Băsescu și că ți se dă pe tavă tot ce dorești, inclusiv o carieră, fără prea multe eforturi?

– Da, cum să nu. M-am confruntat cu astfel de răutăți, cum că, de ce mă mai obolesc să îmi fac o carieră când sunt fata lui Băsescu și am totul de-a gata. Tata nu a fost niciodată așa. Când am terminat liceul mi-a spus: „Fată, ești majoră, ai terminat liceul, ți-am dat mașină, așa că la muncă”. Și asta am făcut. Am lucrat ca agent comercial patru ani de zile, am vândut și înghețată. Nu mi-e rușine cu asta. Mi-a prins foarte bine, a fost o experiență inedită, am întâlnit tot felul de oameni. După care am intrat în avocatură, mi-am dat seama că nu o să vând înghețată toată viața. Și sunt mândră de ceea ce am realizat pentru că le-am realizat prin forțele mele. Acum încerc să nu îmi pese de ceea ce spun oamenii. Am devenit indiferentă. Bineînțeles că îmi pare rău că nu pot să le schimb

să-l pot apăra pe tata!

părerea, la început încercam, acum nu. Pentru că la un moment dat e și rea-voință din partea lor. Nu are de ce să-mi fie rușine, pentru că realizările mele sunt rodul unei munci îndelungate. Știu foarte bine, de exemplu, ce satisfacție am avut când am câștigat primul dosar. Și îl câștigasem pentru tata! Ceea ce îmi propusesem în clasa a IX-a îmi reușise.

- Familia Băsescu are vreo slăbiciune, un punct nevralgic? Care este acesta?

- Cei doi răsfățați ai familiei sunt doi câini. Avem un boxer, de opt ani, pe care îl cheamă Dic. Este un câine foarte afectuos și lipicios. Și o achită înu în vârstă de doi ani, care se numește Aki, și este un câine independent. Cu Dic a venit tata din Târgul Vitan, iar pe Aki a primit-o cadou de ziua lui de naștere, de la un medic veterinar. Din nefericire, amândoi câinii au fost otrăviți în vară. La vremea respectivă mi-aș fi dorit ca aceia care au făcut asta să se lupte cu un adversar pe măsura lor. Dacă aveau ceva de spus trebuiau să-și expună punctele de vedere altfel. Câinii aceștia nu aveau nici o vină.

- Boxerul, Dic, este un câine foarte energic și are anumite curiozități în materie de politicieni...

- Da. Se manifestă în funcție de ce politician, și nu numai, intră în curte sau în casă. De exemplu, Sorin Oprescu este o persoană pe care nu o latră. O iubește foarte tare pe doamna Văcăroiu și goi știm când vine doamna Văcăroiu de la birou pentru că se manifestă într-un anumit fel. Nu îi place domnul Hrebenciuc, nici dnul Paul Teodor sau Florin Georgescu. Are și el preferințele lui, ce pot să spun... Aki, pe cealaltă parte, nu are absolut nici o problemă cu oamenii. În schimb, dacă vede un câine, înnebunește.

- Femeia Ioana Băsescu are vreo fantezie, un vis ascuns?

- Uite, eu îmi doresc foarte tare să îmi deschid o florărie. Mi-am zis că, probabil când o să ies la pensie, am să am timp să fac diverse aranjamente florale, chestii de genul acesta... Îmi plac foarte mult florile.

- Tentațiile Bucureștilui sunt nenumărate. Ești o persoană mondenă?

- În ultimul timp, am tot citit prin ziare „nelipsita Ioana Băsescu de la petrecerile mondene”. Și nu am înțeles de ce. Pentru că eu ies foarte rar. Poate că mă duc o dată pe lună la o premieră sau la o prezentare de modă. Dar la acestea mă duceam și înainte, numai că nu mă știau ziariștii. Iar brusc, sunt nelipsită de la evenimentele mondene. Nu înțeleg de ce. Același lucru se întâmplă și cu sora mea. Cu toate că este și ea cu mine la

respectivele evenimente, ziariștii nu o remarcă deoarece nu o cunosc.

- Cum se manifestă Ioana Băsescu când este îndrăgostită?

- Nu știu. Mi se pare fiecare zi frumoasă, de la început, până la sfârșit. Și nu poate nimănui să îmi strice buna dispoziție.

- În prezent, ești îndrăgostită?

- Aș prefera ca viața mea privată să rămână departe de presă. E viața mea și atâta.

- Dar de unde vei ști că El este alesul?

- Mă bazez întotdeauna pe prima intuiție, pe

ce simt. Bine, dacă mă uit la persoana respectivă și are gulerul murdar sau manșetele murdare la cămașă (eu sunt și înaltă și văd totul) nu mai are nici o șansă din start. Trebuie să fie o persoană îngrijită și să am încredere în el din toate punctele de vedere. Prima impresie cântărește foarte greu. Am să știu sigur când am să îl întâlnesc pe omul meu pentru că o să îl pot spune: „Te iubesc mai mult decât iubesc marea”. Eu iubesc marea în toate anotimpurile...

interviul de **Ruxandra Chivu**

într-o **Octavian Tîbăr**

„Acesta este iubitul meu”, ni s-a confesat Ioana Băsescu. Chiar și mama ei este de părere că „acela” este iubitul potrivit pentru fiica sa și că un altul nu îi va fi la fel de loial niciodată. Dic, căci despre el este vorba, este un boxer de opt ani care știe să se facă iubit. Și are toate calitățile: nu înșală, nu minte, este devotat și îngăduitor.

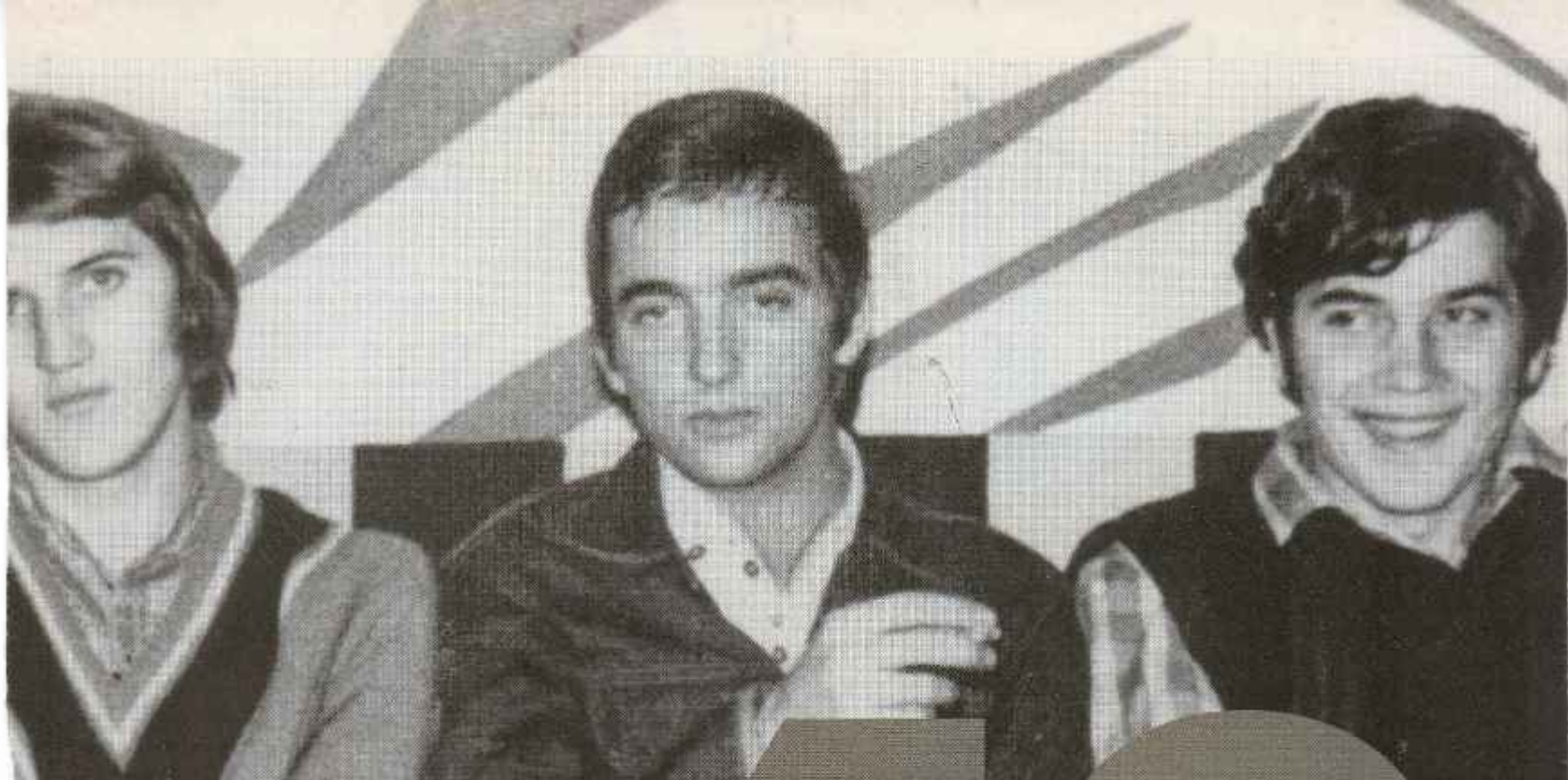
Günther „Spitzzi” Reininger, Kamocsa Béla, Moni Bordeianu,
Claudiu Rotariu și Nicu Covaci la începutul anilor '60

PHOENIX

În 1962, sălile de concert ale Timișoarei erau zguduite de formația **Sfinții**, alcătuită din elevi și studenți. N-a schimbat numele. Această a doua obligație a fost, paradoxal, de bun augur, căci așa a apărut numele **Phoenix**. Nicu Covaci, se află încă în activitate și cu toții se pregătesc de aniversare. Respectându-și numele, **Phoenix** este

Jozsef Kappl,
Ovidiu Lipan,
Mircea Baniciu
și Nicu Covaci
în 1991

OPUS 40

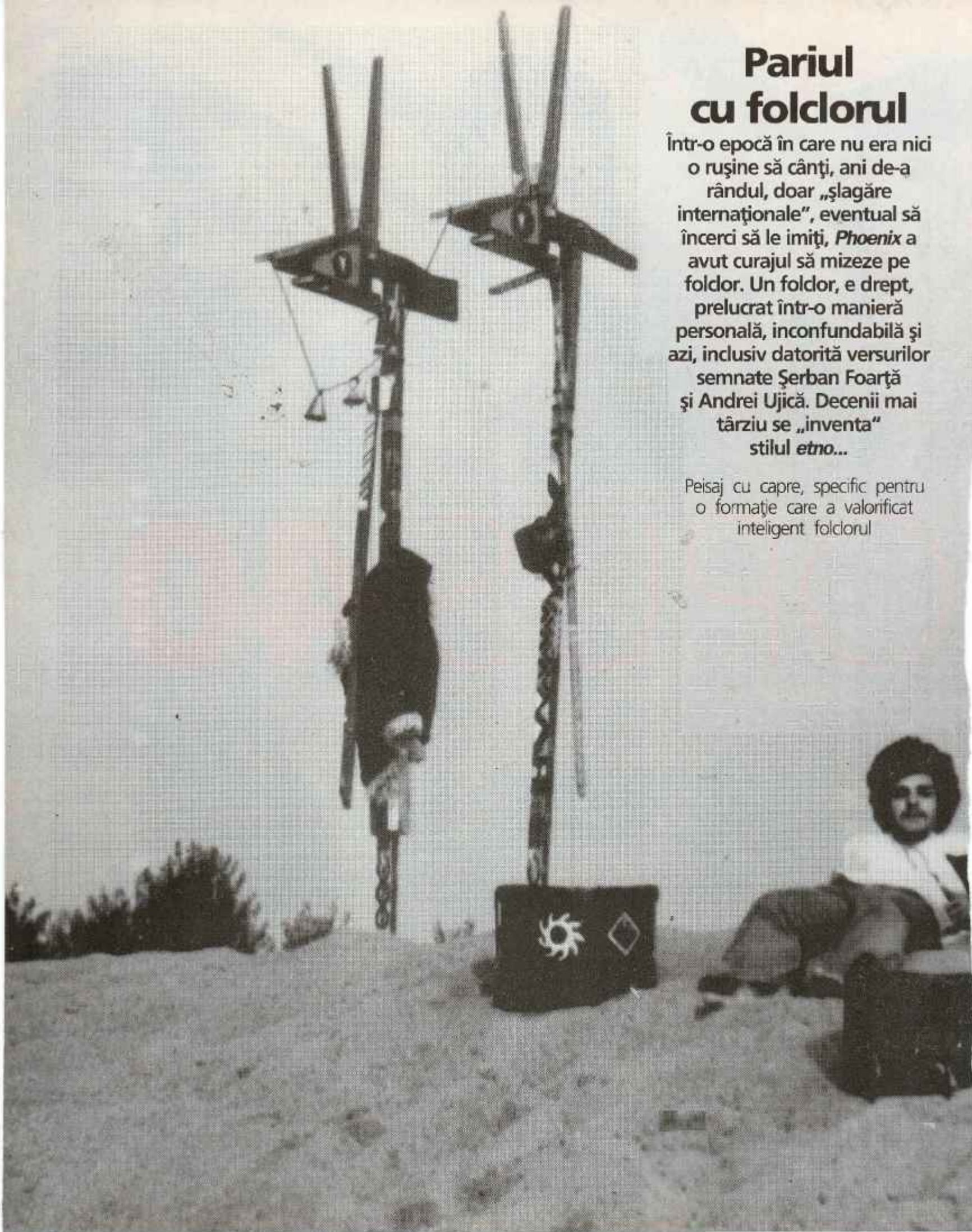
...trecut mult până când, deranjând autoritățile, au fost nevoiți să se mute dintr-un loc în altul și chiar să-și
nix. După patru decenii, o parte dintre puștani de atunci, în frunte cu liderul lor dintotdeauna, Nicu
o istorie fără sfârșit, o veșnică renaștere.

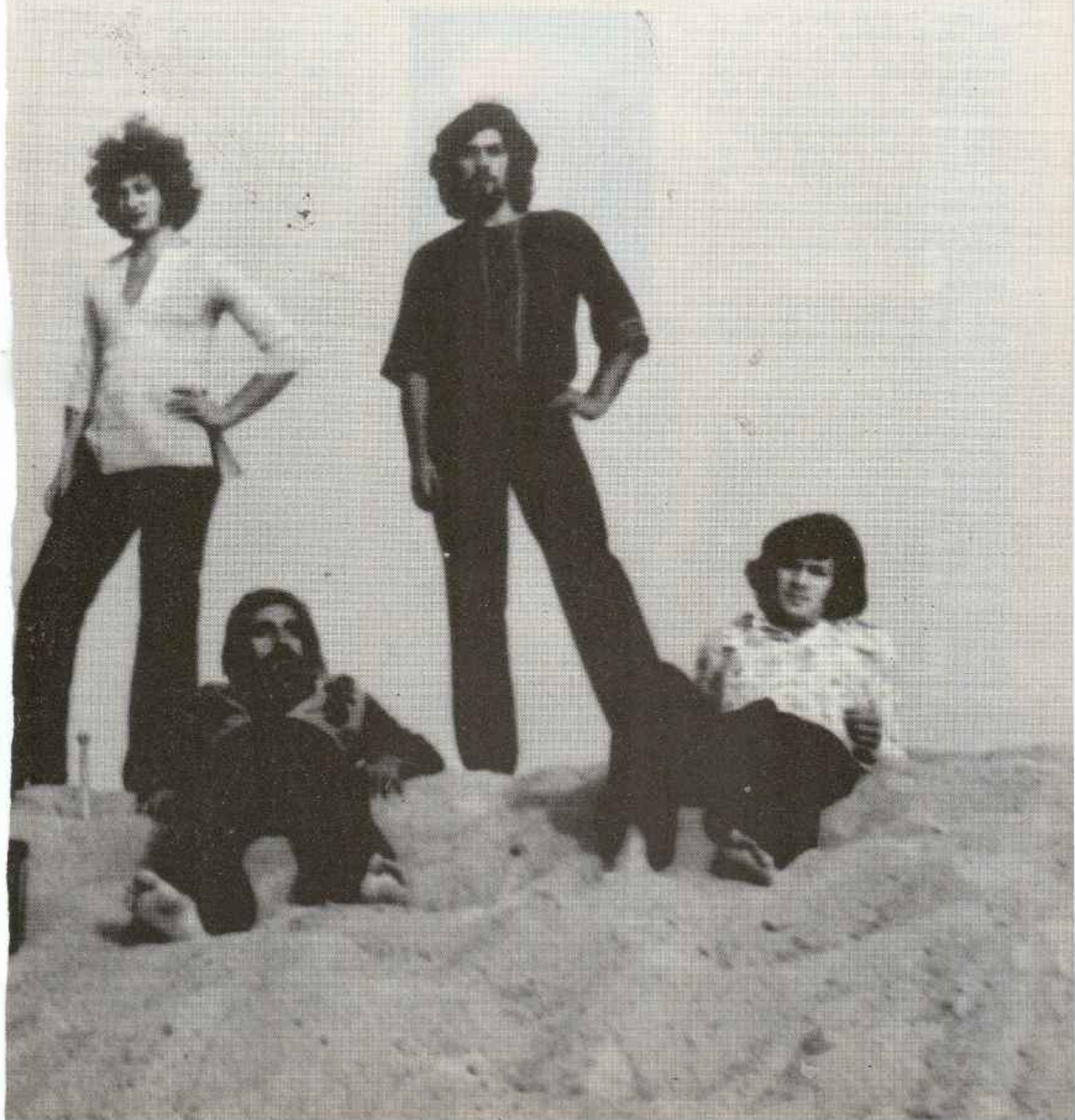

Pariul cu folclorul

Într-o epocă în care nu era nici o rușine să cânti, ani de-a rândul, doar „slagăre internaționale”, eventual să încerci să le imiți, *Phoenix* a avut curajul să mizeze pe foldor. Un foldor, e drept, prelucrat într-o manieră personală, inconfundabilă și azi, inclusiv datorită versurilor semnate Șerban Foartă și Andrei Ujică. Decenii mai târziu se „inventă” stilul *ethno...*

Peisaj cu capre, specific pentru o formație care a valorificat inteligent folclorul

Istoria celor patru decenii

Phoenix este fabuloasă

Patruzeci de ani de nebunie, frondă, inovație, succese amănunțite, luptă cu autoritățile. Ani din care n-au lipsit glumele între prieteni (unele de-a dreptul crude), bețiile, hașisul, excesele sexuale, dar nici studiul aprofundat al „bibliografiei”, admirația sinceră față de marile vedete străine, colegialitatea amicală față de cei care ar fi trebuit să fie priviți drept adversari. Totul a început cu extraordinara emulație artistică mustind pe străzile Timișoarei, cea mai occidentală metropolă românească (la propriu și la figurat). Elevul Nicolae Covaci, de la Școala Germană, l-a auzit cântând în parc pe chitaristul Aurel Conachi – „Coni”, student la Agronomie.

Au urmat lecțiile de chitară, pian și acordeon, brigada artistică creată pentru Școala Medie 2, apariția lui Moni Bordeianu, formarea *Sfinților*, concertele de la Mecanică (în clubul Meccal), excomunicarea, mutarea la Constructorul (clubul Lolal), revistele străine și acumularea de cunoștințe, adunarea aparaturii, experimentele tehnice, inovațiile, sala Lyra din Mehala (renovată de phoenixi și de Tuși, mătușa lui Nicu), primele înregistrări (*Vremuri* – manifest comportamental al generației, *Canarul* – manifest ideologic protestatar), crearea unui *sound* și a unui *look* inconfundabile, festivalurile, premiile, turneele, concertele, phoenixmania, întâlnirile cu niște oameni speciali (Cornel Chiriac, Florian Pittiș, Tavi Ursulescu, Mircea Florian), refuzul accesului la Festivalul de la Brașov, nenumăratele schimbări de „distribuție”, plecările individuale din țară, apoi fuga în grup, apoi renașterea, apoi legenda. O legendă vie. Un destin fără egal.

Formația Phoenix, inițial *Sfinții*, s-a constituit ca formație de studenți și școlari, în 1962, la Timișoara. Cântă un an la cantina facultății de mecanică din Timișoara, după care este interzisă, din cauza influențelor occidentale, atât în repertoriu, cât și în ținuta vestimentară și capilară. I se reproșează și numele de *Sfinții*, sub motiv că propagă misticismul. După scurt timp, se rebotează, profetic, Phoenix.

În 1965-1967 cântă la un club muncitoresc de trei ori pe săptămână. Tot în aceeași perioadă apar primele compoziții, au loc primele înregistrări în studiourile de radio național și local, precum și primele deplasări în țară. În 1968, Phoenix participă la Festivalul Național al Artei Studentești (FAS) – faza pe țară, la Iași, câștigând Marele Premiu. Înregistrează primul disc EP, intitulat *Vremuri* și apare pentru prima dată la TVR. Încep turneele

organizate de ARIA. În 1969 apare al doilea EP, iar Phoenix participă la FNAS – București, unde prezintă opera rock *Omul – 36/80*, obținând premiul pentru creativitate și originalitate. Phoenix concepe o operă rock bazată pe legenda Meșterului Manole. Cenzura confiscă manuscrisul. Formația înregistrează piesa *Meșterul Manole* și alte două melodii pe un maxi-single cu același titlu. Tot în același an, participă cu succes la două festivaluri internaționale de amploare: *Bratislavska Lyra*, în Cehoslovacia, și *Sopot*, în Polonia.

Primul LP, *Cei ce ne-au dat nume*, conține un ciclu al anotimpurilor, cu cântece și jocuri prelucrate și compoziții originale inspirate din folclor. Discul s-a vândut în câteva sute de mii de exemplare.

Prelucrările de folclor sunt infocuite treptat cu piese originale compuse în stilul sinteze folclor-rock care caracterizează repertoriul formației. Textele „rimează” excelent cu melodia. După *Mugur de fluiet* (1972), formația se retrage în munți, unde rămâne timp de trei luni, perioadă în care se pun bazele operei rock *Cantafabule*, inspirată din semnificația mitologică a animalelor din fabule și legende. Discul dublu înregistrat în primăvara anului 1973 este cea mai complexă și evoluată lucrare a formației Phoenix și s-a vândut în peste 500.000 de exemplare.

În 1974 are loc gigantul concert de la Sarmisegetuza Dacica, unde Phoenix cântă acompaniată de „Dubașii din Brănești”. Concertul este filmat de TVR, dar cenzurat apoi, apariția formației Phoenix pe ecran fiind interzisă.

În 1976, Covaci pleacă în Olanda și se stabilește la Amsterdam. Un an mai târziu, se întoarce în țară și își scoate toată instalația de

sunet ce se acumulasese timp de ani de zile. În boxele Marshall îi ascunde pe membrii formației, scoțându-i din țară. Odată stabiliți în Germania, după un frumos succes de început, membrii trupei se împrăștie care încotro, fiecare încercând să se afirme personal. Krauser, Kappl și Lipan înființează *Madhouse*.

La sfârșitul anilor '70, Covaci își alcătuiește o altă formație, compusă din membri de diferite naționalități, cu care în 1981 produce LP-ul *Transsylvania Phoenix*. Formația păstrează acest nume în continuare, spre a se deosebi de sutele de produse cu numele de Phoenix.

În 1980 Phoenix câștigă premiul acordat de „Deutsche Phonoakademie”. În 1983 Nicu Covaci cântă în duct cu Dzikok Marcinkiewicz. Covaci și Erlend Krauser lucrează în 1986 la montarea operetei lui Loyd Weber *Evita* la teatrul din Osnabrück. După succesul neașteptat înregistrat, în 1987 teatrul îl solicită pe Covaci să conclueze la punerea în scenă a operei *Jesus Christ Superstar*, întreprindere înclinată și ea cu un succes.

În 1989 are loc concertul de la „Hyde Park” din Osnabrück, dedicat revoluției care începuse în România. În anul următor, în luna mai, după o absență de 13 ani, la festivalul de la Palatul Copiilor din București, Nicu Covaci cântă împreună cu Mircea Baniciu câteva piese vechi. A doua zi are loc un concert susținut de o formație alcătuită din prieteni. În același an, Phoenix cântă la Paris în *La cigalle* și pregătește primul turneu în România în componența anilor '70. Au loc înregistrări în formula Covaci, Baniciu, Kappl și Lipan. În 1992, Covaci produce *Symphoenix*, disc pe care apar corul Song și Orchestra simfonică a radioului București. În 1993 apare CD-ul *Cantafabule*, iar peste trei ani, în urma unui nou contract cu casa de discuri Electrecord, se pun pe plată CD-urile *Vremuri – Anii 60*, *Cei ce ne-au dat nume* și *Mugur de fluiet*. În 1997 apare CD-ul *Aniversare 35*, iar un an mai târziu Phoenix face un mare turneu prin cele mai mari orașe ale României, cu *Cantafabule*: balet, costumații, proiecții de film și video etc.

În 1999 se înregistrează un Maxi-CD cu trei piese, numit *Ora – Hora*. Urmează un turneu în Germania și în România. În 2000 apare discul intitulat *La umbra marelui urs*, însoțit de o variantă engleză, *In the Shadow of The Big Bear*, interpretată de fostul basist al formației *Black Sabbath*, Malcolm J. Lewis. Are loc un turneu de prezentare a discului în Germania.

Pe același fus orar cu Marea Britanie

Oricât ar părea de incredibil, primele formații românești beat-rock au apărut simultan cu monștrii sacri ai acestor genuri – majoritatea lansați în Marea Britanie.

Phoenix, Sincron ori Olimpic 64 au fost inventate aproape în același timp cu Beatles. Mai mult decât în orice alt domeniu, în muzică România era sincronizată cu țările cele mai pretențioase. În ciuda propagandei, a cenzurii și a statului polițienesc.

„Doar noi și Rolling Stones su

▼ **Nicu Covaci, cum va fi spectacolul aniversar Phoenix?**

— Ceea ce vreau să fac eu este un eveniment de mare amploare, care va avea loc, probabil, în ultima săptămână a lunii iunie. Va fi întâi o seară de gală, la Ateneu sau la Operă, unde vor veni, pe lângă foștii și actualii membri ai trupei, oficialitățile, sponsorii și toți cei care, de-a lungul anilor, ne-au fost aproape: critici muzicali, organizatori de spectacole și turnee... Apoi va fi concertul, structurat pe cele patru decade: anii '60, '70, '80 și '90. Intenția mea este ca fiecare melodie să fie cântată de cei care erau în trupă în perioada respectivă! În plus, vreau proiecții: filme cu defilările de 23 august, de 1 mai, cum erau vremurile... Iar noi să apărăm în ținută de epocă, chiar dacă o să trebuiască să ne punem peruci pentru pletele din perioada beat... La momentul cu fuga vreau o pasăre umplută cu heliu, care să se ridice în aer...

— **Ce aveți din toate astea până acum?**

— Deocamdată nu avem nimic: nici sponsori, nici producător, nici bani. Nu avem decât promisiuni. Mă zbat de un an, dar nimeni n-a făcut încă nimic.

— **E vorba în primul rând de bani...**

— După calculele noastre, ne-ar trebui cel puțin o jumătate de milion de dolari. Gândiți-vă cât o să coste numai partea tehnică!

— **Patruzeci de ani e ceva! Aveți rivali la**

longevitate?

— În lume nu există, după știrea mea, decât două grupuri care se află pe scenă după 40 de ani: *Phoenix* și *Rolling Stones*.

— **O altă problemă va fi adunarea oamenilor, răspândiți prin lume.**

— Am vorbit deja cu vreo 20 din cei peste 40 de foști membri ai trupei. Dar nici nu vreau să le fac capul mare până când nu știu clar că iese și ce iese. Oricum, mulți n-au mai urcat pe scenă de atunci. Moni Bordeianu mi-a zis că nu mai știe să cânte, dar eu l-am zis: „Hai, măi, fii serios, vii, repetăm...”.

— **Cum v-ați simțit de data asta în țară?**

— Eu când vin în România mă simt căzut de pe altă planetă. Nu mai am încredere în nimeni. Noroc că mai există „haiduci”, suflete neîntinate, sunt tinerii care ne accesează site-ul, generația tânără încă nu este o masă de consum, cum vrea Vestul. Ei simt nevoia să fugă, să evadeze. Unde să fugă? Fug în codru! Se duc pe munte, se duc la pădure, fac focul, se simt bine, au suflet de haiduci! De-asta mai vin pe aici: să văd dacă mai pot să-i ajut. Aș vrea să fac pentru ei un club, unde să aibă acces la discurile noastre, la filme, la materiale documentare. Cred sincer că au ceva de învățat de la noi.

— **Dar România de acum 20-30 de ani cum era pentru Phoenix?**

— Nu ni s-a putut impune nimic, nimic,

indiferent ce ne-au făcut: greutate la școală, la facultate, pe stradă. În '74, Călinoiu (nu știu cum îl mai chema, dar ca să-l înjur mi-ajunge Călinoiu) a dat o circulară cum că nici o instituție de cultură nu mai are voie să colaboreze cu Phoenix. Atunci ne-au rămas stațiile. Doi ani am cântat pe stadioane, după aia n-am mai avut voie nici acolo, iar pe mine m-a luat Miliția la întrebări, două săptămâni la rând. Că facem „import de influență”, că propagăm misticismul... Că am schimbat bani! „Câți?”, am întrebat. Zice: „O mie de dolari!” Atunci am înțeles că nu știau nimic: eu schimbam zeci de mii... După două săptămâni le-am zis că renunț la cetățenia română. La scurt timp mi-au dat pașaport, cu viză de Olanda. Am plecat, dar ce nu se-așteptau ei este că m-am și întors, cu un camion de scule în care l-am ascuns pe cei din trupă și l-am scos din țară.

A fost o aventură. Lor nu le spusese nimic, le-am dat întâlnire să le dau banii pe ultimul turneu și atunci le-am zis. Nu l-am lăsat să anunțe pe nimeni nimic, nu și-au luat bagaje, haine de schimb, nimic. Orice mișcare ar fi făcut, s-ar fi aflat. Am reușit să trecem fără probleme de sârbi, care la ora aia returnau un român transfig pentru un vagon de sare, dar nu ne primeau austriecii! Am stat 30 de ore în *no man's land*, între Iugoslavia și Austria. Până la urmă, noaptea, l-am scos pe

ei printr-o pădure, iar eu am trecut singur cu camionul și l-am găsit la un birt, la o bere. „Ce faci, Nicule, ai venit și tu în Austria?”...

– În perioada comunistă ieșeau bani din artă?

– În anii '70 câștigam bine, până la zece mii de lei de om pe seară, la concertele pe stadion, într-o vreme în care salariile erau pe la două mii de lei pe lună. După zece concerte făceam o pauză, că altfel ne luau ăia cu „ilicitul”. Au fost o mulțime de indivizi care au mâncat și au băut într-o veselie pe banii noștri... Deci tot un fel de haiduci eram!

– Cum vă descurcați astăzi cu concurența?

– Nu poate fi vorba de concurență. E loc pentru toți. Paradoxal, piața este aglomerată de interpreți și de produse, dar stilistic a sărăcit. Pe de o parte se face muzică pe bandă rulantă, de partea cealaltă este ceea ce nu se prea vinde, muzica elaborată, adică noi. Nu știu cât o să rezistăm așa. Mai ales că suntem furati zilnic. Dar din punct de vedere muzical oricând putem să dăm clasă la oricine, iar produsul nostru nu are concurență.

– Și-a schimbat Phoenix stilul?

– Da. Pe vremuri eram mai baroci, plini de metafore, toți eram așa, n-aveam de ales, căutători de limbaje cifrate, la care noi am fost campionii, textele lui Foartă și Ujică erau subversive rău de tot, dar ăia de la cenzură nu s-au prins! Însă n-am avut mereu norocul ăsta. Primul disc trebuia să fie dublu, dar au cenzu-

rat balade populare! Era una cu tătarii care pustiesc satul Vișina, din Moldova. Ne-au explicat că tovarășii mongoli au și ei un stat socialist și nu e frumos să ne luăm de ei... „Bine, dar e istoria noastră!” Nu conta.

– Cum comentați invazia de subcultură?

– România a ajuns Vestul în această privință: proletariatul este masa care contează, oamenii trebuie să fie proști și să înghită ce li se dă. În anii de socialism, eu eram rău de tot, l-aș fi mușcat pe comunisti dacă puteam, dar ajuns în Vest decepția a fost uriașă: nu mai aveam cu cine să stau de vorbă. Fiecare e bun, punctual, dar în rest... Așa și pe scenă: ne-am câștigat libertatea de a fi mitocani. Poți să sculpi, să înjuri, să-ți arăți fundul, câtă vreme iese banul.

– Cum stați cu viața personală?

– La mine, viața artistică și cea personală s-au împletit. Singurul lucru pe care l-am sacrificat a fost familia. Nevasta trebuie s-o îmbraci, s-o arăți... Un copil trebuie să-l hrănești, să-l trimiți la școală... Cine are familie trebuie să facă unele compromisuri, foarte rari sunt cei care fac și carieră, au și o familie fericită... Eu n-am avut curajul să încerc. Deocamdată mai am ceva de spus în muzică, după aceea...

– Sunteți plecat de 25 de ani. V-ați făcut prieteni printre românii de acolo?

– M-am ferit de românii de „afară”. Cel

venit înaintea de mine se dădeau mai nemți decât nemții și ziceau că în România n-avuseseră voie să vorbească în germană, ceea ce era o aiureală – eu am făcut școala primară în germană! Iar cei de după revoluție au venit cu tricolorul la revér și au mâncat lebede... Ne-au făcut de râsul râsului, până în Spania, unde trăiesc de 15 ani. Nu mi-am încuiat niciodată mașina, dar să vedeți: de Crăciun am avut un concert la care am descoperit în sală niște români, iar peste câteva zile hoții mi-au scos gratiile de la ferestre și mi-au intrat în casă – sunt sigur că erau ei, că localnicii puteau s-o facă de mult!

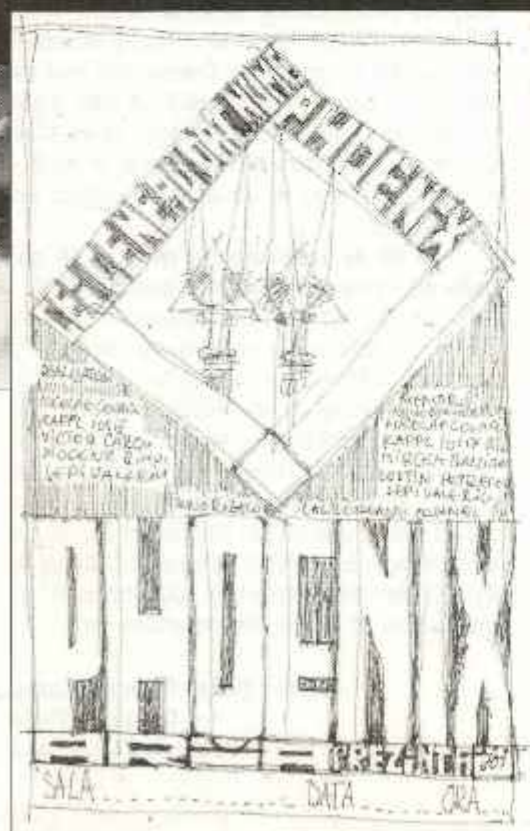
– În 40 de ani Phoenix a renăscut de mai multe ori – cine a avut inspirația acestui botez?

– În '64 a trebuit să schimbăm numele *Sfinții* – a fost prima noastră confruntare cu „forțele”. Cântam pe atunci la cantina Facultății de Mecanică (din Timișoara – n.r.), de două ori pe săptămână, veneau două mii de oameni... Claudiu Rotaru „Zămbărețul” ne-a povestit despre mitul păsării Phoenix și ne-a plăcut ideea, așa că am ales acest nume. Un simbol care ne-a urmărit tot timpul! Chiar de la început, am zis: „Renaștem sub alt nume!” Și am făcut-o, de atunci, de mai multe ori...

text Tudor Călin Zorojanu

foto Octavian Tibăr

arhiva Octavian Ursulescu

Schiță de afiș
realizată de
bateristul Sepi Valeriu
la începutul anilor '70.

Discografia

atunci...

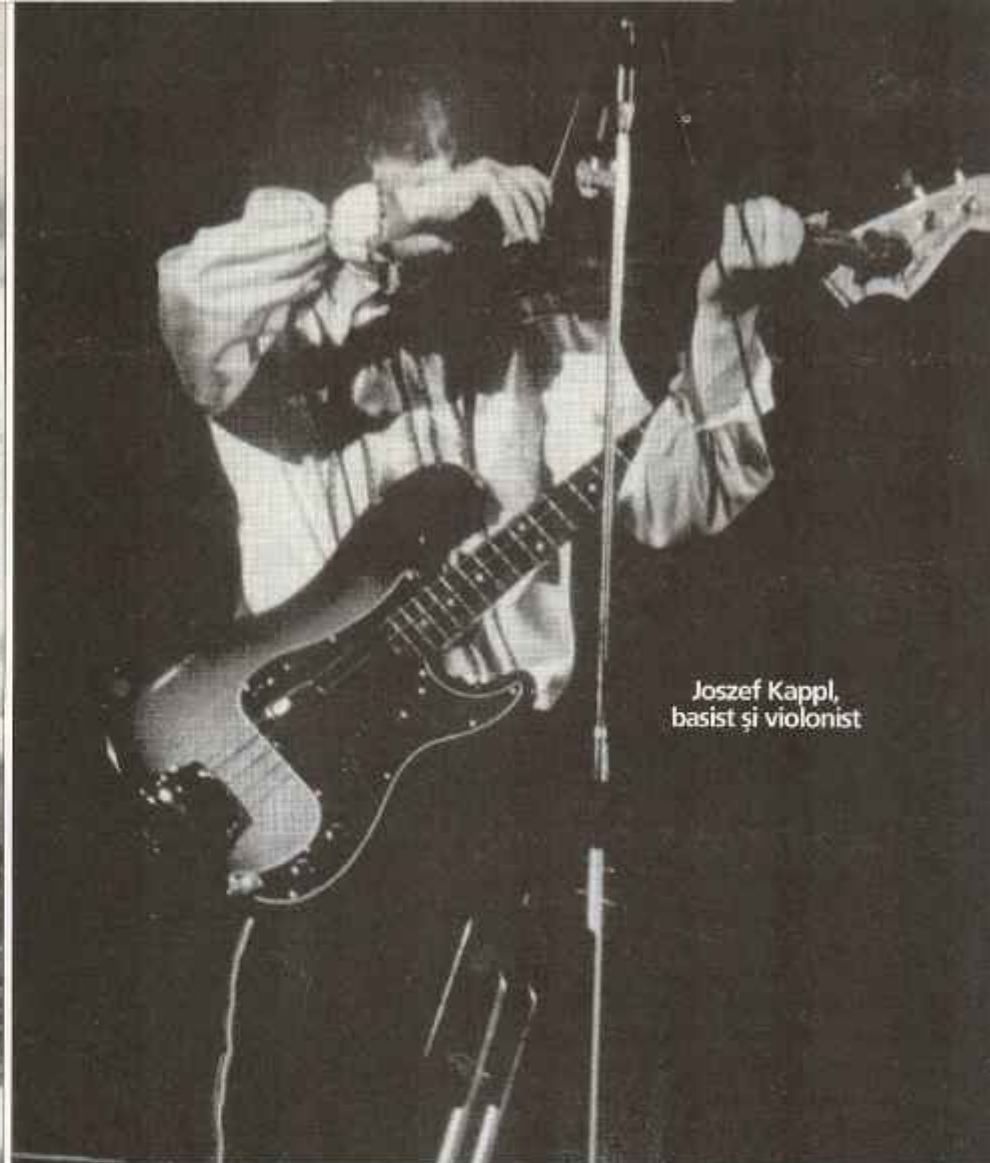
Vremuri (EP) – 1968; Floarea stâncilor (EP) – 1969; Cei
ce ne-au dat nume (LP) – 1972; Meșterul Manole (EP) –
1973; Mugur de fluiet (LP) – 1974; Cantafabule (dublu LP)
– 1975; Transsylvania (LP) – 1981; Ballade for you/The
Lark (single) – 1987; Tuareg/Mr.G's Promises (single) –
1988.

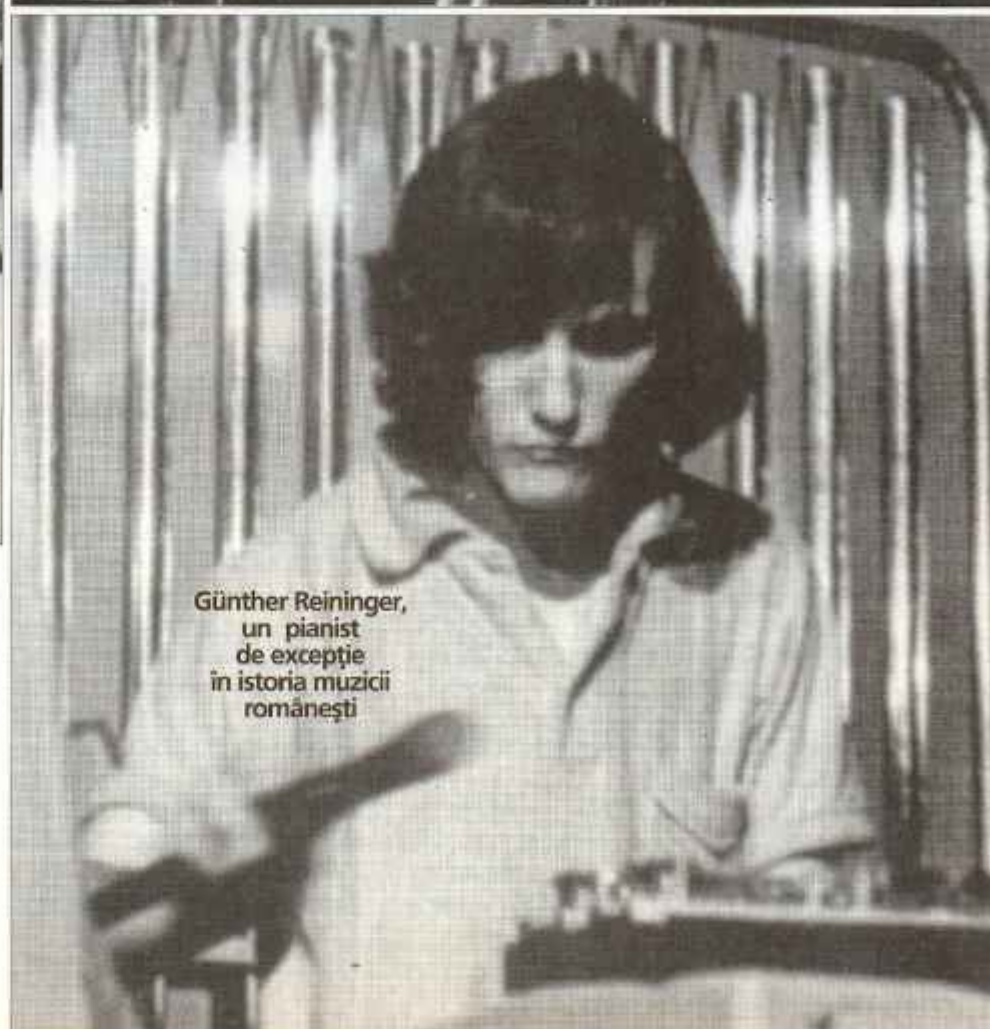
Phoenix

... și acum

Ciocîrlia/Perestroika (single) – 1990; *Symphoenix* (CD/MC/LP) – 1992; *Evergreens* (CD/MC) – 1993; *Cantafabule* (CD/MC) – reeditare și *Aniversare 35* (CD/MC) – 1997; *Vremuri* (CD/MC) – reeditare, *Mugur de fluiet* (CD/MC) – reeditare, *Cei ce ne-au dat nume* (CD/MC) – reeditare și *Ora-Hora* (Maxi-CD) – 1999; *În umbra marelui urs* (CD) – 2000.

Joszeff Kappl,
basist și violonist

Günther Reininger,
un pianist
de excepție
în istoria muzicii
românești

Cei ce le-au dat nume: cronicarii

Octavian Ursulescu: „Două întâlniri au marcat decisiv intrarea mea pe ușa din față în lumea bună a muzicii: mai întâi cea cu neuitatul Cornel Chiriac, în al cărui *Metronom* aveam să debutez la radio și, cam în aceeași minunată perioadă de studenție, apropierea de formația *Phoenix*, în special de Nicu Covaci. Studenția mea la Politehnica bucureștenă (Facultatea de Electrotehnică) fiind mai degrabă una romantică și boemă, îmi petreceam mare parte din timp la Timișoara, găzduit de bunul meu prieten Nicu mai întâi în apartamentul de pe cheiul Begăi (Splaiul Tudor Vladimirescu 7), apoi în casa din str. Vasile Lupu unde avea să-și sfârșească zilele în mod atroce Tamara Stoian, «Mutti», mama

nate de *Shadows*: trei chitare (cu corzi de sârmă prinse cu chibrituri) plus una tobă de pionier, după care Nicu avea să-și inițieze pe... bateristul Kamocsa Béla, «Kamo», în tainele chitarei-bas.

Pentru mine *Phoenix* înseamnă cei mai frumoși ani ai vieții, cu turnee în întreaga țară (în care nu o dată l-am înlocuit pe Florian Pittiș în postură de recitator și o dată, la Alexandria, chiar și pe «Schwartz», la mixerul de sunet!), repetiții și «cântări» amicale (Byrds, Dylan) până târziu în noapte... Nu pot uita concertul de la Opera din Timișoara, cel de la Casa studenților din același oraș când a fost lansat faimosul *Negru-Vodă* sau cel de la Sala Palatului din Capitală, când împreună cu

fenomen, sunt poate prea tulburat acum pentru a fi obiectiv, sunt prea copleșitoare amintirile. Altfel spus, vorba lui Dimitrie Cantemir în *Istoria ieroglifică*, punctul de pornire a *Cantafabulelor*.

Însă eu

O pasire de neam/ și de minte

Proastă fiind,

Pentru că nici în carne vreo dulceată,

Nici în pene vreo frumuseață port,

Mai mult a grăi nici pociu,

Nici se cuvine,

Numai ce într-adevăr am știut

Și am crezut

Aceea din prostia inimii grăit-am.

Iară giudecata fie a înțelepților...

lui Nicu – o femeie excepțională. Dar, se înțelege, locul de întâlnire al tuturor *Phoenixilor* era în Moșilor 2 (la doi pași de zona «Maria», unde a început Revoluția română...), unde dormeau cu capul sprijinit pe boxe *Marshall* și unde la fiecare bătaie în ușă legenda «Tuși», mătușa lui Nicu, întreba cu accentu-i inconfundabil: «Șine-i?». Închipuiți-vă, peste ani de zile, stuporea unuia dintre prietenii lui Nicu Covaci, în Germania, sunând la acesta la ușă și auzind celebrul «Șine-i?», neștiind că bătrâna – adeptă a formației *Jethro Tull* – își luase inima în dinți și pornise la drum cu gemurile preferate ale nepotului său în desagă...

Phoenix s-a născut în zilele luminoase ale pionieratului genului, în cadrul brigăzii artistice a Școlii medii nr. 2 din Timișoara, într-o componență tipică pentru aceste vremuri domi-

fratele meu Florin-Silviu tropăiam de zor, cu papioane la gât, cântând împreună cu 4.000 de spectatori frenetici «Lasă, lasă, lasă, lasă...». Am fost pentru *Phoenix*, în relația cu *Electrecordul*, un fel de producător «avant-la-lettre», îngrijind materialul muzical (vestea asasinării lui Cornel Chiriac, bunul prieten comun, ne-a găsit în studioul Tomis; am plâns toți ca niște copii...), din faza de concepție până la cea finală, am scris prezentările de pe mapa albumelor, dar mai ales am prezentat grandioasele reprezentații de pe stadioanele din mai 1977, de la Constanța și Tulcea, care au fost ultimele înaintea părăsirii misterioase a țării. E greu de descris, acum, atmosfera de pe aceste stadioane, cu public *plătilor*, cu Mircea Florian în deschidere și formula de vis Covaci, Baniciu, Kappl, Ovidiu Lipan, Erlend Krauser. De aceea, prea legat fiind de acest

Aurel Gherghel: „Respectându-și numele și destinul, *Phoenix* a murit și a renăscut de mai multe ori din cenușa sa, care s-a numit **Nicu Covaci**, singurul om care a însoțit și condus istoria grupului în cei 40 de ani împliniți în acest 2002.

În prima jumătate a anilor '70 grupul ne-a dat cele trei albume rămase și astăzi neegale ca idee, mesaj și realizare muzicală. Când știu cât de puțin și ce și cum ne-a rămas muzică pop în *Televiziune* și *Radio*, mă gândesc cu recunoștință la **Teodor Cartiș**, directorul de atunci al *Electrecordului* și la **Fred Negescu**, inginer de sunet din studioul de la Sfânta Vineri.

Nicu căuta perfecțiunea atât cât se putea; impunea în muncă o disciplină de fier, iar în rest era un om adorabil, deschis și prietenos. Cred că a fost cel mai bun manager pe care l-a avut pop-ul românesc. Și-a condus echipele fără greș, a strâns în jurul lui ce era mai bun sau ce era necesar pentru acel moment, a știut să mănă barca pe toate valurile; când să se retragă ani în șir din orice apariție televizată (dorință reciprocă, *Phoenixul* nu accepta compromisuri), când să impună un box-office pe care numai banii negri ai stadioanelor de fotbal îl puteau onora.

Avea Nicu un cântec, în minunatele seri și nopți trăite cu gașca prin tot felul de case, atunci când la chitare reci și fără microfoane, cu Tândărică bătând un scaun, se cânta tot repertoriul celebru din pop și folk. Noi îl înregistram pe vreun casetofon, caseta circula pe la cluburi și prieteni, se pierdea desigur, și după ani, am ascultat o astfel de casetă la Doina și Ciprian Iacubovici, artiști plastici din Brașov, care mi-au spus că multe circulau printre fanii din oraș.

Avea, deci, Nicu un cântec, ceva de genul *Bănățanu-i pom/ și la masă-i domn*. Și era «domn» ori de câte ori putea...

Mă sună prin vara lui '73 și-mi cere să-

celor patru decenii

împrumut cu ceva bani, să-și plătească hotelul și să ajungă la Timișoara. Credeam că e vorba de două-trei sute de lei, dar mi-a zis de vreo 1.800. Era aproape un salariu lunar; am împrumutat și m-am dus la restaurantul *Berlin*, unde aveam întâlnire. Acolo, desigur, era o echipă întreagă de prieteni, nu din formație. Și mi-a spus că nu mai are nevoie de bani, că vine Filip Merca cu bani, că-i vinde o boxă *Marshall*. A venit Merca, avea 20.000 lei într-o cutie goală de cartuș *BT* și Nicu i-a spus: «Te duci la Muti (mama lui Covaci - n.r.) la Timișoara, e acolo un perete de boxe, ți-o alegi pe care o vrei.»

De atâtea ori, *Phoenix* a cântat în cluburi, pentru fanii lor și plăcerea lor, pe sume simbolice. Așa s-a întâmplat și în primăvara lui '76. Erau în trecere prin București, pentru turneul lor prin țară. L-am convins pe Nicu să vină la noi la *Clubul de la ora 7*, pe strada Eminescu, pentru două concerte, care până la urmă au trebuit să fie trei. Era spectacolul *Cantafabule*, cu toată recuzita și costumele. Au fost trei seri de vis.

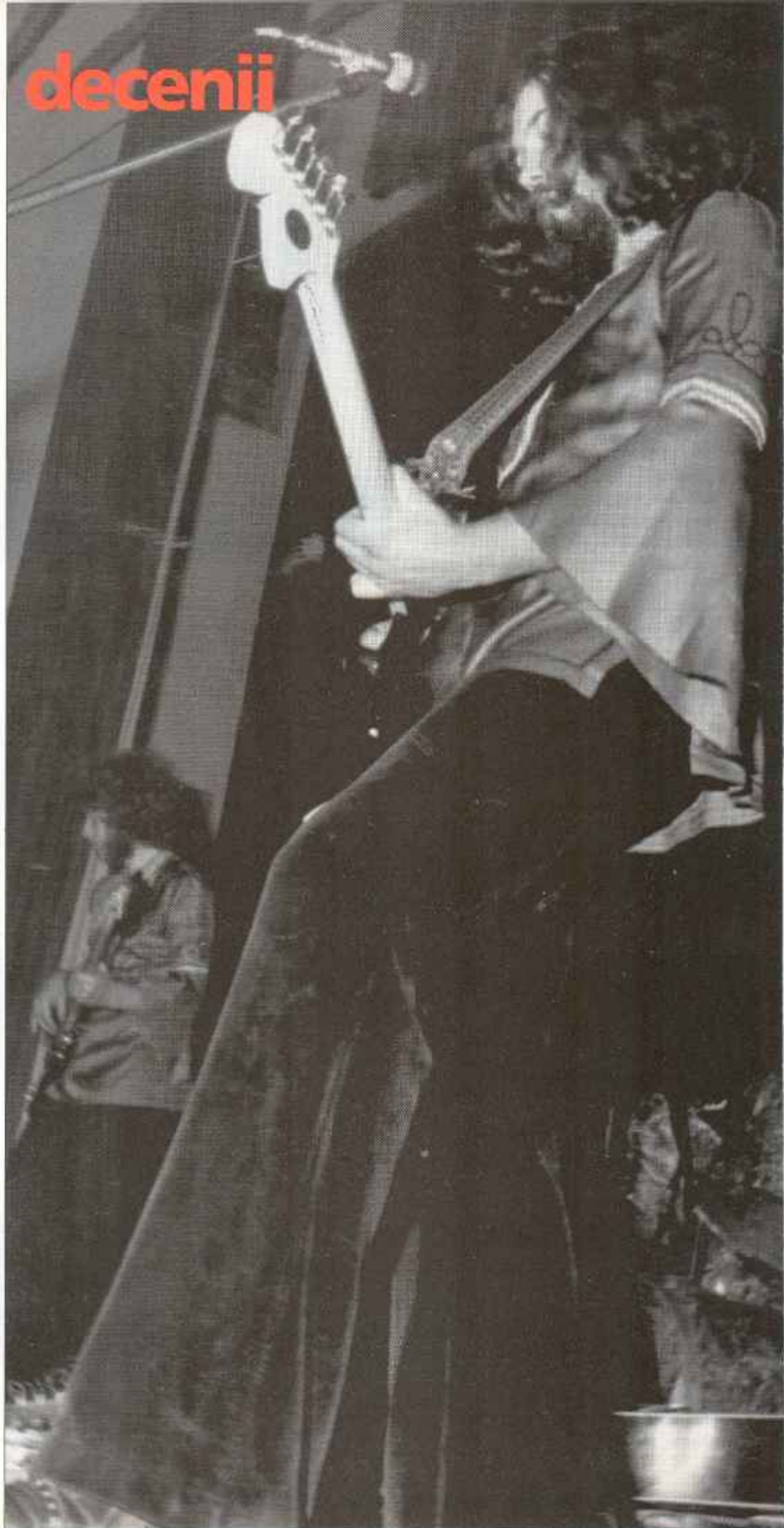
La plecarea din Alexandria au întârziat să vină la autobuz Sepi, Reiningher și Calboreanu, sunetistul și electronistul grupului. După 15 minute Covaci a dat semnalul de plecare și abia pe traseu, cei trei, care au apelat la un taxi, au prins echipa. Cum au mai făcut și gură, au fost trimiși la Timișoara. Și zice Paul: «*Phoenixul* era decimat. La Turnu Severin, mă uitam la Nicu care căra sculele alături de noi, obosit și transpirat, apoi a făcut legăturile electrice. La spectacol, am stat eu la mixer și Mihaela Popescu ajuta la lumini. Eram cu lacrimi în ochi, tot timpul. Știam că este ultimul concert *Phoenix*».

A fost încă o moarte a grupului, urmată apoi de alte morți, zbateri și renașteri.

Și ne-a promis Nicu Covaci, la concertul din decembrie trecut, că atât timp cât va mai putea, indiferent de câte obstacole vor mai fi, *Phoenix* va trăi și va renaște, dacă va fi nevoie. Avem oare nevoie de *Phoenix*?

Coperta CD-ului editat în anul 1993.

Istoria văzută de **Mircea Baniciu...**

„În 1970 am fost invitat la un spectacol în clubul **PM6** din Timișoara, organizat de Petre Manchi, care mă știa din câteva apariții la Teatrul German. Am asistat la un spectacol neconvențional, cu Eugen Gondi la percuție, iar Fracisc Valkay și soția lui într-un moment de balet modern. În același spațiu, Gondi, care era absolvent de Arte Plastice, avea expuse câteva picturi. Ei, sonorizarea spectacolului era asigurată de *Phoenix* și în felul acesta m-am întâlnit cu ei, într-un moment special: Moni Bordeianu era pe picior de plecare. A plecat în anul acela, după înundății. Formația a cântat fără el în primăvară, la Festivalul Arhitecturii, în București, apoi pe litoral. Eu am intrat în vara aceea la facultate, la Timișoara și s-a întâmplat așa: într-o dimineață m-am întâlnit cu Covaci, eram amândoi pe biciclete, ne grăbeam – eu spre Arhitectură, el spre Universitate. Mi-a dat numărul lui de telefon și mi-a zis să-l sun și să trec în seara aia pe la el. Așa am făcut, găsind o casă plină de prieteni, inclusiv olandezi și nemți. Mi-a pus o chitară în mână și mi-a zis: «Să vedem ce știi!». Ce-a urmat se știe: un val de

repetiții și de încercări. Covaci schimba oamenii ca pe mânuși. Abia spre sfârșitul lui '71 s-a stabilizat formula pe care eu o consider cea mai bună din istoria formației: Nicu Covaci, Josef Kappl, Costin Petrescu și eu,

Reininger a plecat zicând că el nu vrea să cânte folclor. Noi tocmai folclor vroiam, ne aducea Kappl material documentar de la Conservator, unde era student, și așa a apărut, în 1972, primul album, **Cei ce ne-au dat nume**. Pe vremea aia să scoți un album nu te costa nimic, dar nici nu te alegeai cu mare lucru din vânzare. Formația fusese interzisă deja o dată, după ultimul concert în formula cu Bordeianu, moment în care Covaci a apelat la Ilescu și acesta, care era secretar cu tineretul, i-a promis că se rezolvă. Ulterior, *Phoenix* a avut din nou probleme abia după al treilea album. Autorităților nu le convenea faptul că aveam acum instalații *Marshall*, că nu vroiam să renunțăm la părul lung și la ținuta revoluționară. Păi, nu ziceau ei să se valorifice folclorul? Probabil se așteptau să cântăm folclor în costume și cu cravate! Altfel, la facultate eu n-am avut probleme, profesorii erau arhitecți, o categorie de oameni cu o anumită deschidere, atunci ca și acum, așa că mă susțineau ca să le pot face pe amândouă, și școala, și muzica”.

... și **Mona Muscă**

„Eu terminasem liceul, intrasem la facultate și ne-am întâlnit la Casa de Cultură a Studenților. Ei aveau concert la care veneau elevi, studenți, dar și părinții acestora, practic toată Timișoara!

Concertele lor aveau asemenea succes, încât te așteptai ca sala, plină până la refuz, să se despică precum o cutie căreia îi cad pereții. Moni Bordeianu îmi fusese coleg de școală generală, cu un an mai mare decât mine. Era un rebel care nu respecta nici o regulă. Inclusiv școala «intra în vi-goare» doar când nu avea altceva de făcut. Când începea Moni să cânte **Hei, tramvail**, cânta toată Timișoara, poate și pentru faptul că aici a circulat primul tramvai electric, ca un semn de mare europeanism. Nicu Covaci a știut să-i țină pe băieți în mână, este un om extraordinar care, în plus, are talentul adaptării stilului la timpurile pe care le trăim.

Phoenix a fost un simbol pentru Timișoara din mai multe puncte de vedere: în primul rând prin nonconformismul, prin răzvrătirea lor, în al doilea rând pentru că în grup s-au

întâlnit, ca și în oraș, toate naționalitățile care conviețuiau superb în oraș, fără să existe vreo problemă, în al treilea rând pentru că timișorenii iubesc succesul! Întâmplarea a făcut ca eu, care eram mare recitatoare pe vremea aceea – am luat și-un premiu pe țară –, să prezint spectacolele de la Casa de Cultură, inclusiv cele în care cântau și *Sfinții*.

Dacă Nicu Covaci va apela la mine pentru concertul aniversar, nu numai că o să-l ajut, dar, «buldozeristă» cum sunt eu, cred că o să fac un tam-tam și în Parlament, să vină și scrobiții ăștia de parlamentari să vadă ce înseamnă să ai talent, perseverență și să lucrezi pe proiecte care au valabilitate, iacă-tă, și după 40 de ani!

Sunt deschisă la orice fel de muncă și de sacrificiu pentru această echipă. În orice caz eu n-o să lipsesc din sală! Sper că o să mă port civilizată și n-o să urlu așa cum se întâmpla la Timișoara, când *Sfinții* ridicau sala în picioare și noi strigam și aplaudam, dar ne era frică să nu vină cineva să ne dea afară...”

Deputata PNL Mona Muscă, pe vremea când urca pe aceeași scenă cu *Sfinții*

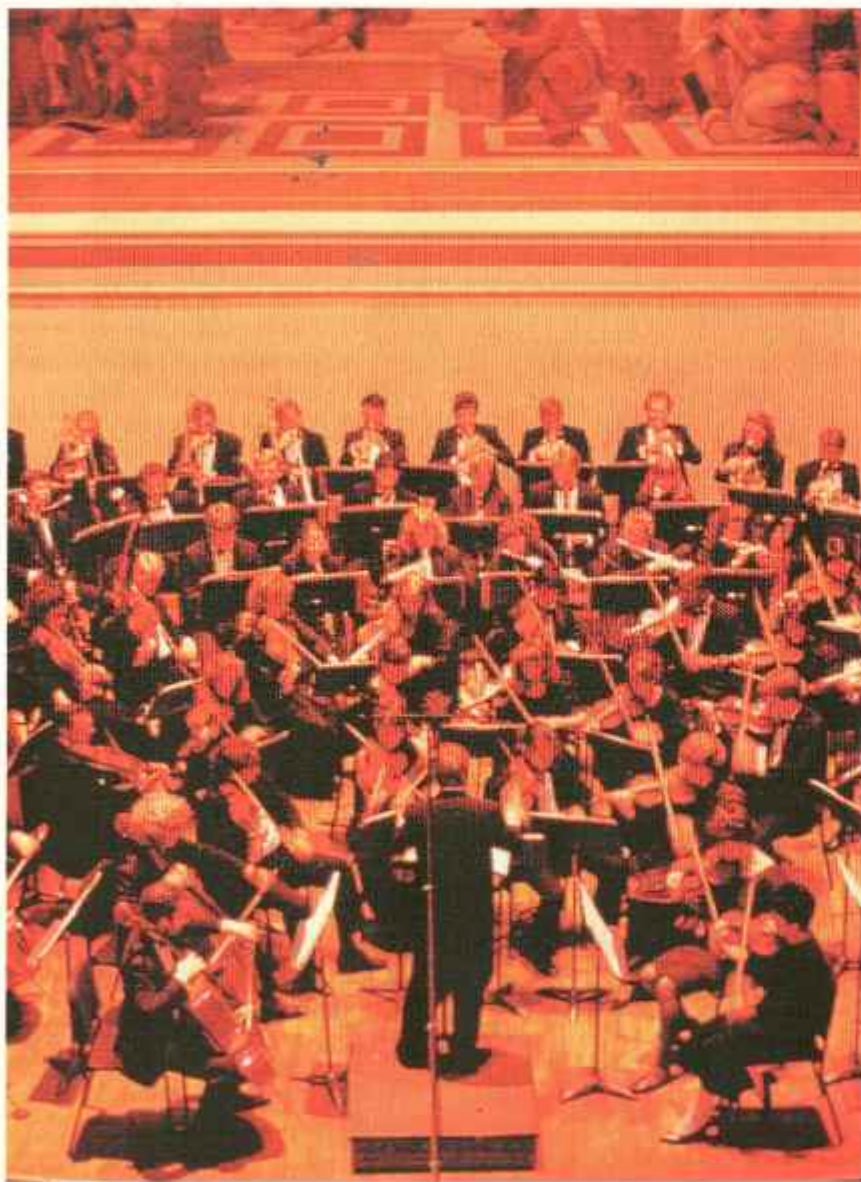

O fotografie publicată în premieră absolută, care probează că rebelii care au îngrozit autoritățile comuniste aveau și manifestări pașnice. O partidă de șah pare să fi fost o bună destindere înainte de urcarea pe scenă, în fața unui public în delir.

...și-altă dată, și-altă dată...

E timpul pentru un nou repertoriu de investiții.

Când faci o investiție, tu să fi singurul care poate dispune de banii tăi oricând și oricum. Să ai condiții flexibile și, în același timp, siguranța că banii tăi sunt gestionați cu profesionalism și seriozitate. Dacă acestea sunt condițiile tale, noul fond deschis de investiții Simfonia 1 îți poate oferi exact ce te interesează. Beneficiezi de experiența a două companii cu tradiție îndelungată pe piața financiară - BRD - Groupe Société Générale și Société Générale Asset Management - dintre care ultima, gestionară a fondului prin filiala sa SGAM - BRD S.A., este unul dintre liderii europeni în administrarea de active.

SIMFONIA 1

Fond deschis de investiții

Societatea gestionară a fondului Simfonia 1 a conceput o politică de investiții cu risc scăzut, care să te protejeze de inflație. Pentru tine nu există restricții în ceea ce privește valoarea investiției. În orice moment îți poți răscumpăra titlurile pe care le deții la fondul Simfonia 1, parțial sau total, fără să ți se perceapă penalități. Și, pentru că în afaceri cifrele vorbesc, ai acces permanent la cifrele exacte care arată valoarea actualizată a investiției tale. Ca să fii sigur că faci o investiție în acord cu interesele tale, contactează cea mai apropiată unitate a BRD - Groupe Société Générale.

Un fond în care interesul tău dirijează.

**BANCA ROMÂNĂ
PENTRU DEZVOLTARE**
GROUPE SOCIÉTÉ GÉNÉRALE

Cu scândura de spălat în jurul gâtului, cântând blues-uri vechi ori neaoș românești, Hanno Hofer e cu un cap deasupra multora. Că a crescut cam mulțisor, până la 1,94 metri, n-ar fi nimic, dar are mare succes cu Nightloosers-ii și, de curând, a fost premiat la cel mai important festival de scurt-metraje din Europa, la Cannes.

Despre filmul scurt și cuprinzător, cu **Hanno Hofer**

Noul său film scurt, dar cuprinzător, se numește *Ajutoare umanitare*. Participarea la Cannes-ul scurt-metrajelor, Festivalul de la Clermont-Ferrand, i-a adus Premiul Canal Plus, ceea ce înseamnă că acest post a achiziționat drepturile de difuzare a filmului în Franța și Spania. Aceasta e o recunoaștere importantă a valorii tânărului regizor, pentru că, de pildă,

Hanno a înțeles pe pielea lui că „dragostea e ca o răie“.

cu pălincă și se dragostesc cu fetele din partea locului, sunt primiți și omeniți în toate gospodăriile satului. Așa că pleacă mult mai încălcați decât au venit, cu puținici cu brânză, cârnățării, șunci afumate, damigene cu pălincă, cergi și cojocole. Atâta doar că, la vamă li se confiscă tot, iar filmul se încheie în timp ce un polițai mușcă zdravăn dintr-un cârnăț, pe

nu spune decât atât: „Nu sunt de acord cu Sergiu Nicolaescu, asta-i clar!“ Și-apoi, Hanno nici nu se consideră regizor de film, ci doar un „povestitor de povești“. „Când faci un film trebuie să te gândești un pic și la spectator. Nu e onest să șantajezi spectatorul cu melodrame, doar pentru că știi că la astea el reacționează prompt.“

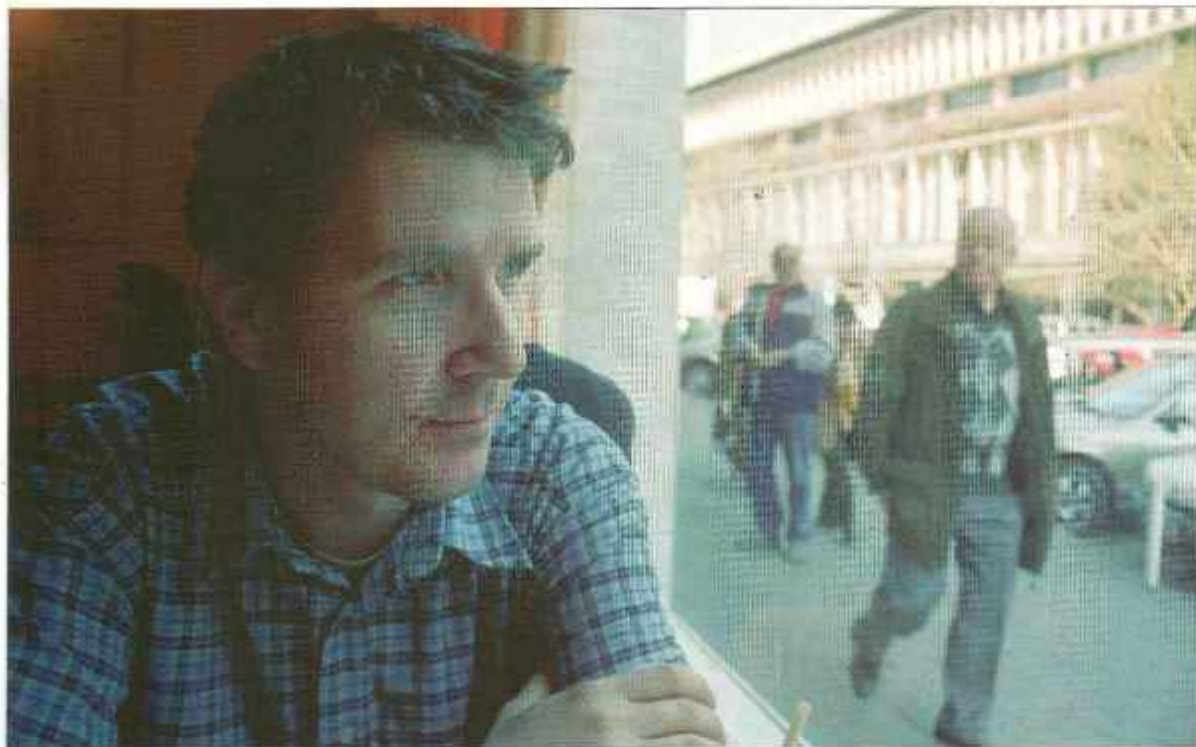
Lui i se potrivește umorul. Chiar viața lui are scene luminoase, hazoase, dar, atenție, „e clădită pe suprastructuri serioase.“ Serioasă e și plictiseala prin care trece acum, căci abia peste două săptămâni are concert, mai are de așteptat până își prezintă filmul și la Festivalul de la Aspen, și se tot gândește să se apuce serios de ceva. Poate un album... „Sunt un om în mișcare, dar de multe ori mișcarea asta e degeaba. Pe moment sufăr de inactivitate. Viața mea nu are un ritm constant. Trăiesc din ceea ce fac. Dar e infinit mai valoros decât să trăiești făcând ceea ce nu-ți place“.

Anul trecut a fost unul fructuos pentru Hanno. Nightloosers-ii au avut un turneu în Albania, unde au fost primiți foarte bine într-un club și într-un centru cultural. „A fost o experiență de neuitat. Nevorbind despre starea economică, mâncarea a fost foarte bună, iar oamenii tare primitori.“ A urmat apoi Belgia și Olanda, unde au cântat doar în parcuri. Reușeau să adune, invariabil, cam 3.000-4.000 de oameni. Și-ar mai dori să ajungă în Turcia, că multă lume a umblat, dar pe-acolo nu a dat.

Chiar dacă e suferind de inactivitate pe moment, Hanno nu ar pleca, *pour toujours*, din România. Ar mai vrea el să facă un scurt-metraj pentru următorul concurs al CNC, dacă ar avea bani. În domeniul finanțelor metrajele sunt mult prea scurte.

deza. **Gia Iova**

foto. **M. Felix**

în Franța există public doritor de scurt-metraj, există o cultură a genului care la noi încă nu s-a înfiripat. „În România există public, dar nu există modalități de a difuza scurt-metraj. Televiziunile nu sunt interesate, iar în cinematografe nici nu se pune problema, poate doar la grămadă...“.

Dar Hanno are stilul lui: simplu, limpede, „cu mijloace reduse“. Iar să reduci mijloacele până obții răs e destul de greu. Și iată ce a ieșit: trei tineri occidentali, absolut anonimi, aduc niscaiva ajutoare într-un sat din Ardeal. Aici mănă, își ard gătlejurile

Susține că I-au mâncat călcăiele. Poate de-asta aleargă pe la festivaluri. Că-l ustură. Că-l doare.

ritmuri de rock greu. Și asta după ce tot filmulețul a fost plin de muzici populare. Acesta este „un subiect relativ serios într-o cheie umoristică“ și e un film scurt, dar întreg. Căci, zice Hanno, „mi se pare că scurt-metrajele de acum sunt din ce în ce mai lungi, par niște lung-metraje frustrate!“ El s-ar încumeta, desigur, și la filmul lung, dar deocamdată nu are un scenariu bine făcut, pentru că în România nu prea există scenariști. Aici regizorii sunt buni la toate. Chiar și la făcut și desfăcut legi. Despre noua Lege a Cinematografiei Hanno

Program de vizitare:
25-27 Aprilie: 10.00-18.00
28 Aprilie: 10.00-14.00

www.tntexpo.ro

CÂŞTIGI VACANŢE DE MILIOANE!

SUB PATRONAJUL MINISTERULUI TURISMULUI

TÂRGUL NATIONAL DE TURISM

25-28 APRILIE 2002

72. EDIŢIA A VII-A DE PRIMĂVARĂ

TÂRGUL INTERNAŢIONAL BUCUREŞTI - COMPLEXUL EXPOZIŢIONAL ROMEXPO

ORGANIZATOR

în colaborare cu

George Mihăiță

director la Comedia

După 20 de ani de teatru la Comedia, George Mihăiță a acceptat, în sfârșit, postul de director. „După opt ani de la prima propunere, acum cred că a venit momentul. Până acum am considerat că n-aș fi putut să duc cu seriozitate o asemenea responsabilitate, pentru că întotdeauna eram prins cu foarte multe alte treburi. Dar acum mi-am zis așa: «Decât să vină nu știu cine la conducere, mai bine îmi asum eu răspunderea.»”

Experiența managerială a lui George Mihăiță a fost unul dintre punctele forte care a influențat hotărârea Consiliului de Administrație de la Teatrul de Comedie. În continuare, imaginea sa este legată de teribilismul adolescentin, pe care îl temperează an de an prin concerte și acțiuni de Ziua Adolescenților. Mihăiță și-a pus amprenta și în spațiul boem, oferind tihnă cu iz artistic în barul său, „Jos pălăria!” Iar în ultimul timp personalitatea sa este legată de cea a Televiziunii Naționale, pentru care prezintă emisiunea „Careul de aur” și pentru care, oricât s-ar strădui, nu poate acoperi proasta prestație tehnică a echipei. „Deocamdată emisiunea e rentabilă și cred că va rezista destul de mult,” susține Mihăiță. Dar, potrivit relativismului național, „Nu se știe niciodată!”

Șase luni cu buza umflată

Deși declarase, chiar în paginile revistei noastre din noiembrie, că n-ar accepta o intervenție chirurgicală de infrumusețare decât într-un caz extrem (știind că arată foarte bine), Anda Adam a făcut-o, totuși. După ce și-a mărit sânii și a apărut pentru a doua oară în *Playboy*, ea a admis să fie personajul unei premiere naționale: umflarea buzelor în direct. Acțiunea s-a petrecut în emisiunea zburdalnicei Teo. După o scurtă anestezie locală, Anda a stat cuminte sub acul doctorului, curioasă de efect. La ceva vreme efectul a fost vizibil pentru întreaga țară, Anda Adam zâmbind spre confirmare.

Mulți dintre telespectatori s-or fi întrebat de ce ar fi avut Anda Adam nevoie de asemenea ajustare, când ea fusese dăruită de natură cu asupra de măsură la acest nivel. Probabil că Anda îi place să rămână cu buza umflată măcar șase luni, cât durează efectul injectiei.

Fără sușe

De trei luni, Cătălin Botezatu poate fi văzut la volanul unui *Jeep Grand Cherokee Ltd*, cu care, zice el, se înțelege foarte bine. Poate și culoarea, auriu șampanie, este menită să îndulcească, să înmoaie orice tensiune ivită în trafic.

Cătălin vrea să fie activ (și chiar este), vrea să creeze modă (și chiar o face). „Eu nu particip la sușe!” Probabil, oareșce neînțelegeri cu Nicu Gheară... În schimb, Botezatu este atras de alte acțiuni: un festival de modă la Bogota, un altul în Croația, completează agenda lui de lucru din această lună. Iar în așteptarea Festivalului de la Iași el a pregătit o nouă colecție *haute-couture* inspirată de teme religioase: pălării papale, crucifixuri, linii lungi și sobre vor trezi interesul publicului și apetitul criticilor. Colecția de pălării se va integra în aceeași linie, iar cea de lenjerie intimă și costume de baie va revoluționa ceea ce se cere revoluționat. Tot el s-a ocupat de design-ul restaurantului *Triumf*, patronat de prietenul său, Joshua Castelanu. Pe lângă specificul țărănesc, Cătălin și-a permis și fantezii culte. Toate se petrec pe fondul suferinței sale din dragoste, iscată de o misterioasă femeie. „Vreau să-mi fie apreciată nca, nu să-mi fie pândite sentimentele. Țin la intimitatea mea!” Despre femei nu, dar despre mașini da: „Mi-aș dori un *Super Ferrari*, este mașina pe care o visez de ceva vreme. E adevărat, e o mașină cam scumpă, iar eu sunt un tip calculat.”

CONCURS

**International
Computer School**
Centru de pregătire
și calificare profesională

Însculul: 252.29.22; 252.34.27
Unirii: 311.09.52; 311.09.53
Drumul Taberei: 413.80.67
Sala Palatului: 312.55.08

Fremii:

CURSURI ÎN VALOARE DE

3.300.000 lei

Contabilitate • Informatică • Engleză

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

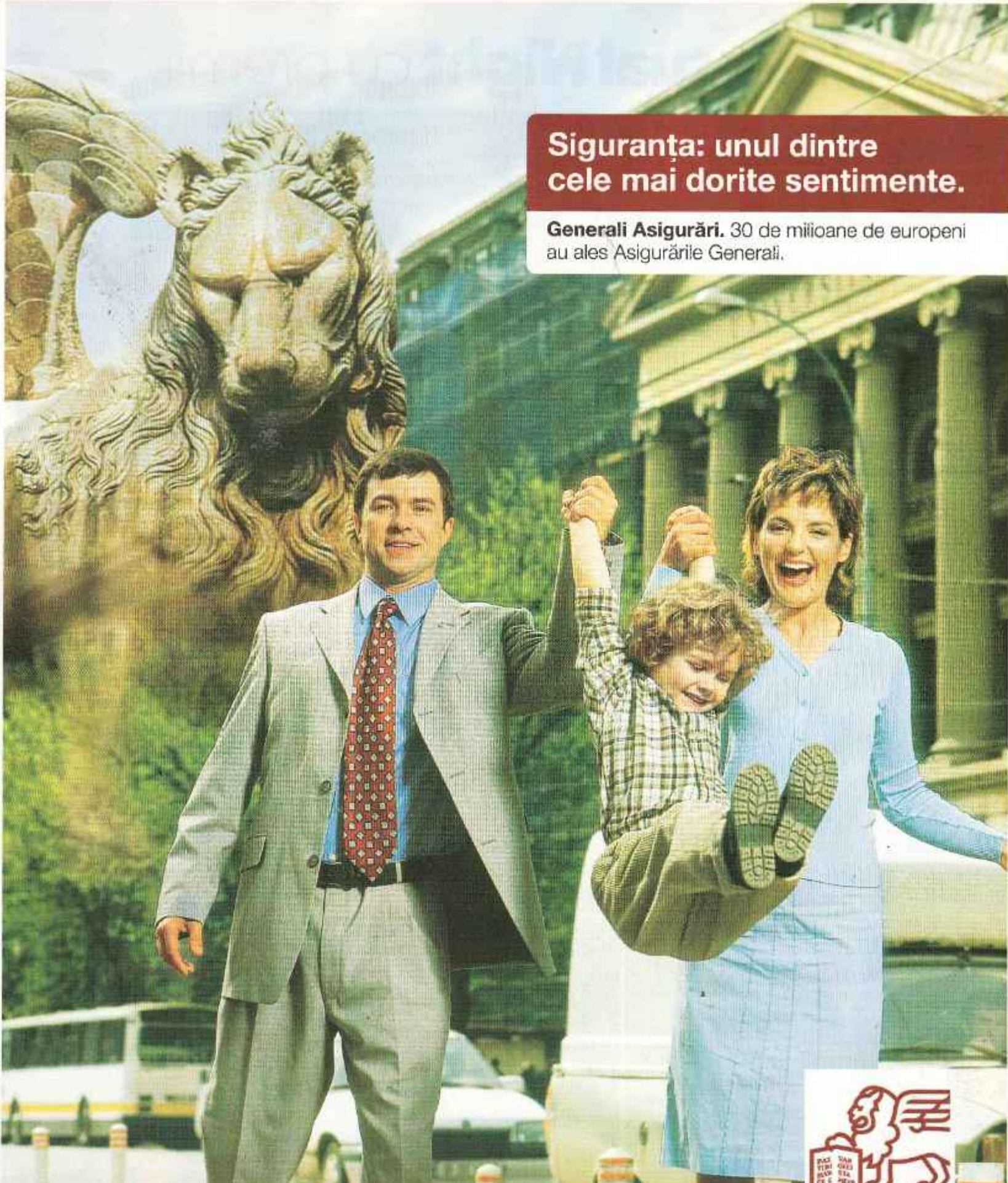
Trei câștigători vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Talioanele necâștigătoare beneficiază de o reducere de 10%

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 22 aprilie 2002, data paștelui

Concurs sponsorizat de
INTERNATIONAL COMPUTER SCHOOL

**Siguranța: unul dintre
cele mai dorite sentimente.**

Generali Asigurări. 30 de milioane de europeni
au ales Asigurările Generali.

Calea Plevnei nr. 53, Sector 1, București; Tel./Fax: (+40-1) 312 36 35; 312 37 19
Str. Polonă nr. 18, sector 1, București; Tel./Fax: (+40-1) 212 29 20; 212 29 40
email: info@generali.ro

We care.

Sensual Night cu premii

În seara zilei de 8 martie revista *Flacăra* a acordat premii. A fost o seară veselă dar și festivă, o petrecere organizată de Agenția de Publicitate *Adjust* la *Clubul Union Jack*. Fetele au fost, bineînțeles, invitatele serii, iar surprizele s-au ținut lanț. *Sensual Night* a avut două momente de vârf: prezentarea celor mai senzuale vestimentații, cele intime, din ultima colecție *Sarrieri* și un superconcurs de striptease masculin. Mulți dintre cei care au optat pentru *Sensual Night* au fost premiați de sponsorii evenimentului.

Actorul Valeriu Pavel Dan aduce voia bună pe scenă în reclame, dar și la petreceri.

Sponsorii evenimentului: *I.D. Sarrieri*, *Stella Artois*, *Oriflame* și revista *Flacăra*

De la șoaptă la strigăt

Stelian Tănase a avut ideea de a-și publica dosarul pus la dispoziție de CNSAS, în paralel cu jurnalul său din aceeași perioadă. *La noi în casă se vorbește în șoaptă* este o carte tulburătoare, care amintește uitucilor în ce infern am trăit (e drept, iadul nu arăta la fel pentru toți...). Ulterior, a reieșit că principalul turnător al lui Stelian Tănase era cel mai bun prieten al lui. Acesta – numele lui nu merită să fie reținut – s-a autoînvințat la emisiunea TV a lui Stelian Tănase, după ce dăduse și interviuri în presă. Atitudinea lui este stupefiantă: spune că s-a oferit singur să facă cea-a făcut, că n-a fost recompensat nicicum, că a tumbat până în 20 decembrie 1989, că-i pare rău (nu reiese bine dacă pentru cea-a făcut, pentru că nu mai face sau pentru că a fost deconspirat) și afișează o degajare incredibilă. Se mai întreabă cineva de ce trebuie să aflăm care au fost trădătorii? ■

Punctul pe F Toți în Divizia C

E plictiseala sfârșitului de săptămână și un meci de fotbal merge la fix, nu că ți-ar mai păsa dacă se dă vreun gol mai acătării sau dacă mai apare un dribling de geniu ca hagi, că astea s-au fumat demult și nu mai interesează pe nimeni, că acum, mai important decât orice fază, e să te prinzi-cum s-a dat cutărică din fața mingii de-a lăsat-o în poartă și ce dioptrii are arbitru, și, poate, să te mai prinzi și ce sau cât s-a dat pe la vestiare, sau prin parcări, cu sacoșa, că tu ai auzit că ăia de la ăia e și acționar la ăilalt, că doar are afaceri cu benzina lu' cutare – a scris toată presa – și l-a transferat astă toamnă pe atacant' ăla bun de a trebuit să le dea trei puncte acasă ălorlalți ca să nu retrogradeze, și pe urmă, după ce se termină cirul de 90 de minute în care te-au bătut la cap niște comentatori cu româna la seară, aștepti să-nceapă brambureala de duminică seara, că se dau la televizor fazele în emisiuni cu același mahări dintotdeauna care ne spun ca la proști că n-a fost henț și n-a fost gol și nici blaturi n-au făcut ei niciodată, da' ele există, cum să nu, da' le-au făcut alții firar să fie, așa cu o undă de regret că, deh, ei ar fi putut da' n-au vrut, că sunt cinstiți și tu vezi și că a fost henț și că a fost gol și că n-a fost ofsaid și c-a fost blat și, brusc, nu te mai interesează nimic din harabura lor de interese și conjuncturi pe bani mulți făcuți din nimic, ba nu, făcuți din minciuni și sfidări, făcuți din neputința unora ca tine să înțeleagă imensa farsă în direct, și stai și te gândești atunci mai serios, și poate pentru prima oară nici nu mai contează dacă ții cu avântul prăbușirea dintr-un sat fără electricitate sau cu steaua sau cu dinamo sau cu rapid din marea capitală și stai și te gândești, și-ți spui că de ce doamne iartă-mă să penalizeze doar două dintre cele șaispe sau opșpe sau câte vor ei, sau câte cotizează, o-au jucat strategio pe bani dintrăia verzi cărați cu sacoșele de piață prin portbagajele jeepurilor și să nu le penalizeze pe

toate care-au fost în a în ultimii ani – doi, trei, zece, câți or fi – și să le ducă în c sau în d că nici nu mai contează pentru tine dacă se duce și echipa ta de suflet acolo că și ăia sunt niște măgari, e atât de evident că toți au făcut, unii mai mult, alții mai puțin, că altfel nu se putea, și numai așa o să fie momentul zero, să se renunțe la campionatul ăsta că tot ne facem de bașcăcură prin toate cupele prin care trebuie să ajungem și acolo nu mai merge cu sacoșa, deși dacă te gândești bine în sufletul tău de microbist n-ai înțeles niciodată dinamo cu portughezii și steaua cu francezii cum s-a întâmplat de-au fost așa de fraieri da' nici nu mai contează acum, las' să joace avântul prăbușirea în liga campionilor că tot aia e, ce dacă și-o iau cu treizeci la zero da' măcar bagă lumină în sat să vadă zidane intrarea pe pășunea de-i zice teren și poate măcar nu-l mai vedem în fiecare duminică pe toți pinalții, pițurcii și borcii pe la toate televiziunile, mai bine dădeau un film cu van damme, măcar știi de la început că nu-i nimic pe bune, da' să nu ne mai mintă nimeni că ne-apucăm toată țara de curling și-l facem sport național sau, dacă nici asta nu vor să facă, să spună domn'e cinstit, de la început, că-i invers, și că ăia de îndrăznesc să joace pe buni o să fie depunctați, retrogradați sau duși pe o insulă cât un teren de fotbal, și atunci măcar o să știm, că nu-l bai dacă-l blat, da' să știm și noi de la început, să nu ne mai facem iluzii ca proștii, și-o să vedem atunci dacă nu ne lăsăm de fotbal cum ne-am lăsat și de politică (oare toată trăsnaia cu momentul zero n-o fi și asta politică, oare de ce nu te-oi fi gândit până acum că prea a venit odată cu anticorupția și armagedonul) și ne apucăm de altceva, poate chiar ne apucăm de muncă, deși nu crezi, nu, nu-i așa, lasă că mai vedem, poate-n etapa viitoare... ■

Alexandru Arion

Cristina Țopescu, Albano și Cabral au strâns 1 miliard

Teledonul organizat de Prima TV în vederea construirii unui centru de reabilitare pentru copiii străzii a fost un succes remarcabil: într-o singură zi s-au adunat doar din telefoane 813 milioane de lei, plus donații importante în conturi bancare și în mijloace fixe.

Cristina Țopescu și Cabral au condus spectacolul pe o curbă ascendentă, culminând cu un recital Al Bano și cu piesa All Stars, pe care au cântat-o toți artiștii români prezenți. Maratonul nu a fost doar pe scena muzicală, ci și în zona telefoanelor, unde telespectatorii

doreau să-și audă vedeta preferată, și artiștii s-au tot rotit la birouri, ca să-și mulțumească publicul. Efectul a întrecut toate așteptările. Românii au sunat, au donat și au punctat, fiecare după posibilități, acest eveniment. Și s-au distrat în același timp, deoarece Sala Polivalentă n-a văzut vreodată atâția artiști într-o singură zi. Al Bano a fost încântat de parada talentelor muzicale

românești, a remarcat-o pe Paula Seling, a vorbit îndelung cu Cristina Țopescu despre soluțiile care se pot oferi toxicomanilor, iar pe Cabral l-a pus să cânte alături de el refrenul piesei All Stars. Ulterior, ambasadorul ONU în lupta contra drogurilor, Al Bano, s-a întâlnit cu președintele și cu premierul României, în ideea stabilirii unor repere în lupta antidrog, intenționând să-și manifeste astfel sentimentele de prietenie față de poporul român. Echipa Prima TV, alături de care Al Bano a trăit emoții și bucurie, cunoscând într-o singură seară altruismul și talentul, căldura și solidaritatea românească, se va reuni din nou când Interpretul Italian va reveni în România pentru lansarea vinului pe care îl produce. ■

Erotic Machin

ai mai

Pe scena Teatrului Național, regizorul Alexander Hausvater a realizat un spectacol surprinzător, *Machinal*, în care poate fi văzută probabil cea mai lungă și cea mai erotică dintre scenele de dragoste care se joacă pe scenele din România. O scenă de amor, foarte coregrafică la început, din ce în ce mai erotică până la urmă, este o scenă febrilă, uluitoare, adusă la limita jocului de scenă. Tormai (din această cauză pare reală și crudă). Rolul principal îl deține cea mai tânără dintre faventele trupei Naționalului, Monica Lavulescu.

Alexander Hausvater despre *Machinal*

9 scene – 9 luni de gestație...
O parabolă.
Everywoman – orice femeie într-o
lume mecanizată și materialistă.
Claustrofobia unei femei într-o
societate dominată de bărbați.
Ea se întreabă: „Ce e al meu?”

Tehnologia, medicina, legea,
presa, religia... toate oprimă.
Comparată cu O tragedie americană
de Theodore Dreiser,
piesa sondează universul interior,
apriga dorință de a fi liber.

Goliciunea ca radiografie a sufletului

Alexander Hausvater este un adept al corpului nud, pe care îl consideră foarte teatral și pentru care a fost de multe ori criticat de spectatori sau critici care s-au simțit scandalizați de prezența actorilor dezbrăcați. La începutul anilor '90 a fost scandalul, acum ropotele de aplauze. Conservatorii înghit în sec, tinerii sunt însă de partea regizorului care le cere să fie provocatori.

Monica Davidescu: „Eu am spus la toată lumea că *Machinal* este trenul meu la Teatrul Național. Alexander Hausvater nu mă cunoștea absolut de loc, am dat trei audii și eu am rămas în ultimii aleși. Urma să joc în dublură cu o colegă din teatru (cu Iuliana Moise, care nu mai este în spectacol), alternativ, rolul principal și un rol secundar. Când am rămas singură mai erau trei săptămâni până la premieră, timp în care nu

m-am gândit la nimic altceva decât la personaj. Hausvater m-a ajutat foarte mult. Am vorbit foarte mult în timpul repetițiilor și goliciunea pe care o prezintă nu este de fapt goliciunea vulgară pe care o vedem noi. Prin goliciune el vrea să arate de fapt sufletul, să facă un fel de radiografie a sufletului, să exprime prin goliciune un lucru foarte frumos.”

Alexander Hausvater despre Helen Jones

Confuză. Vocile ei interioare, în conflict cu viața modernă.

Birou, căsătorită, maternitate, siguranță financiară...

Relația cu un amant...

Bărbații, doar ei determină viața unei femei.

Prinsă în capcană.

Fuga de dependență.

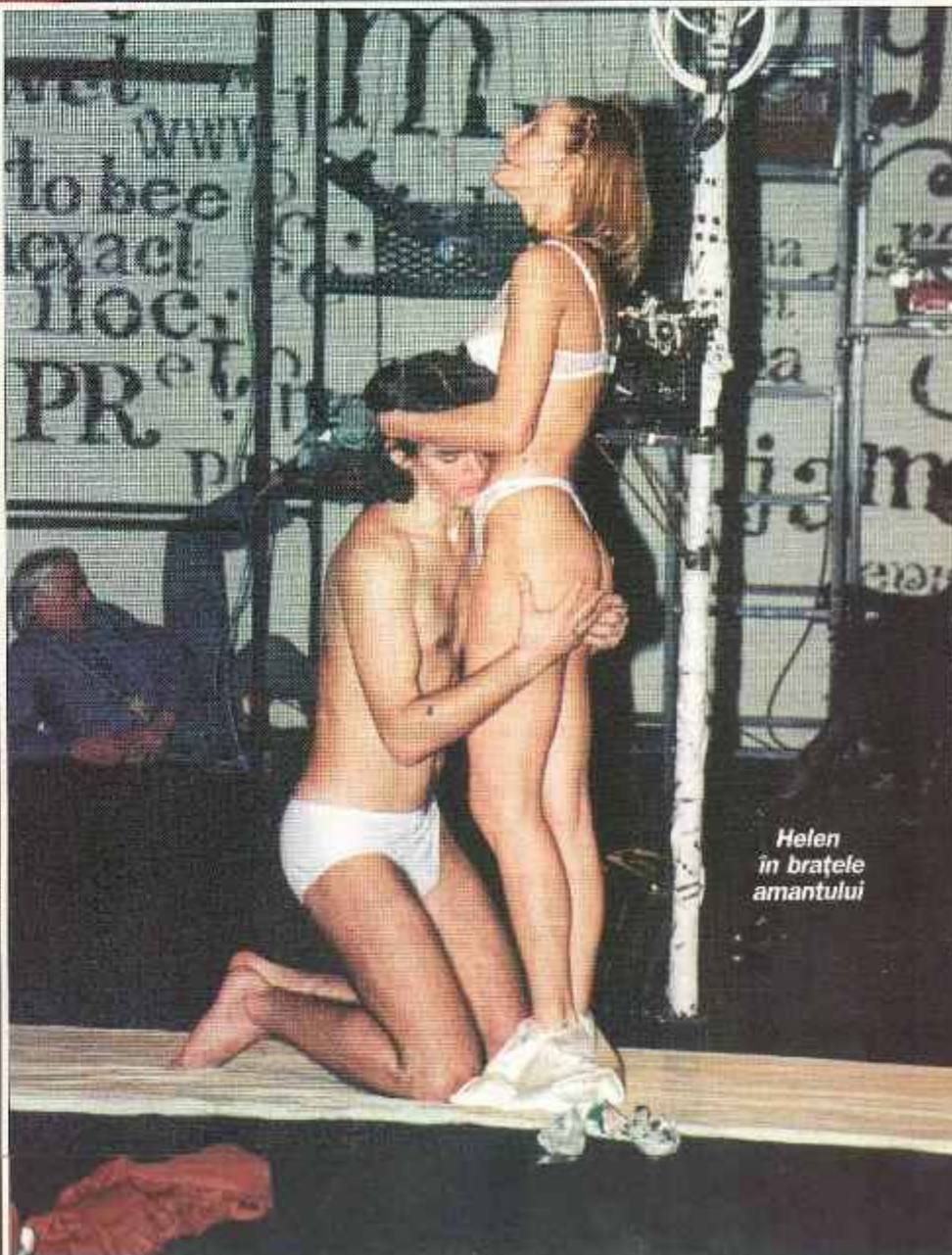
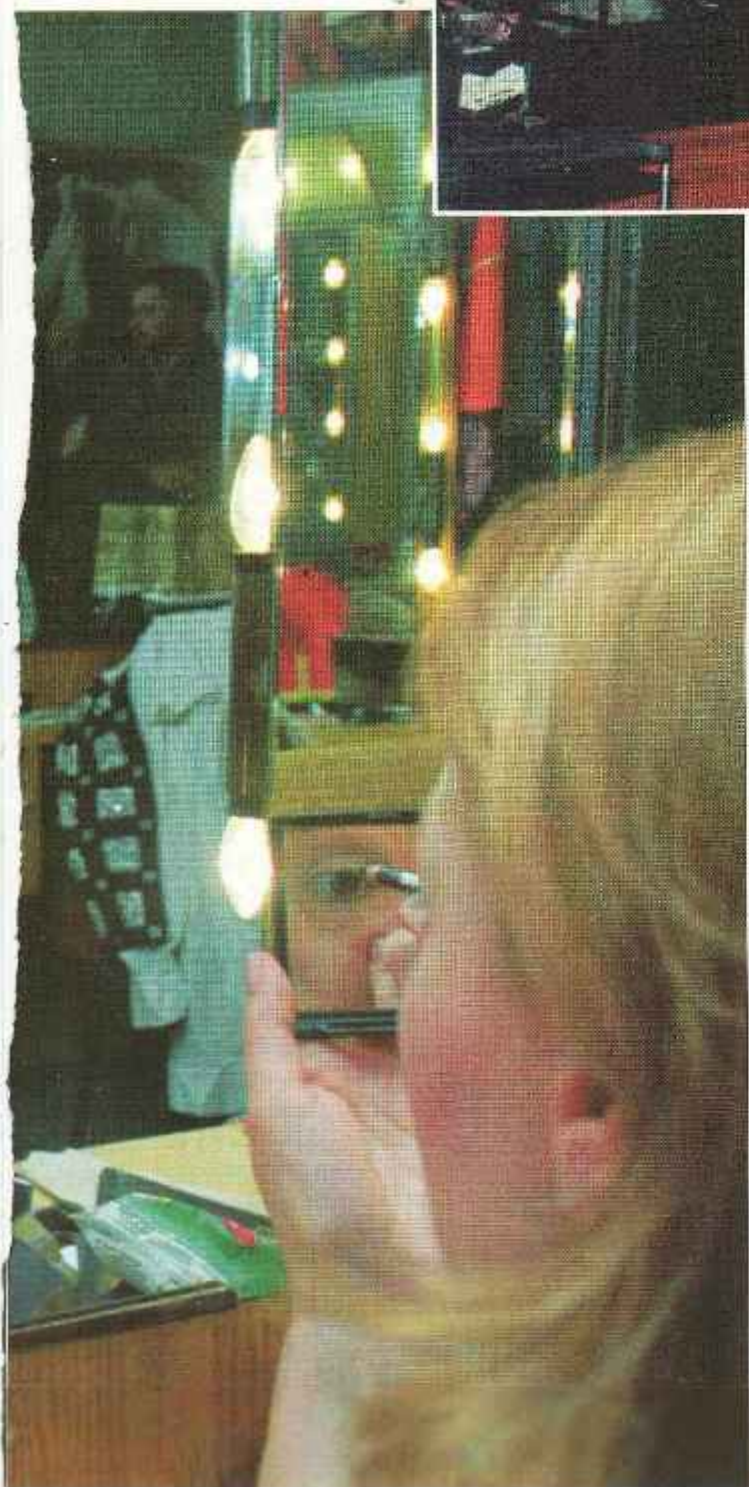
Scena de dragoste din *Machinal* se numește „în intimitate” și este, ca să vă spun puțin din bucătăria personajului, momentul în care personajul într-adevăr se eliberează, e prima dată când Helen Jones se îndrăgostește, este prima dată când o face cu tot sufletul și cred că eu asta încerc să transmit, indiferent de cât de multă goliciunea este.

Într-un ton de
aparentă hărmălaie
se derulează drama
unei tinere soții care
își omoară bărbatul
după ce, alintată în
brațele unui amant,
își dă seama
că s-a măritat
nu din dragoste
ci din cauza unor
constrângeri
și convenții sociale.

*Helen Jones și soțul ei;
prima lor scenă de
dragoste este prezentată
aproape ca un viol.*

*Helen
în brațele
amantului*

„Prima care a făcut pasul spre dezbrăcat am fost eu“

▼ Cum de s-a optat pentru o scenă așa erotică?

– Hausvater știa foarte clar că în acea scenă cei doi ar trebui să fie dezbrăcați. Direcția de atunci a Teatrului Național, respectiv domnii Ion Cojar și Gelu Colceag au zis: e totuși prima scenă, încercați să nu-i dezbrăcați, să le puneți niște body care să sugereze cumva dezbrăcatul. Regizorul a zis că bodyuri ar însemna de fapt un lucru urât și nu ne interesează. Au venit la noi actorii, la cei doi, și a spus să ne dezbrăcăm atât cât simțim că ne putem dezbrăca, în așa fel încât nici nouă să nu ne fie greu să jucăm împreună, nici direcția teatrului să nu aibă ceva de comentat. Și prima care a făcut pasul spre dezbrăcat am fost eu, mărturisesc. Mi-a fost foarte greu să fac această scenă. Era pusă la punct de la repetiții când jucam în treninguri. Cu trei zile înainte de premieră, când mai aveam trei repetiții generale, era un haos total, luminile trebuiau să se pună, nu existau încă reflectoare, omul de la lumini striga, – așa se întâmplă în ultima parte a repetiției până se pun toate lucrurile la punct. Eu mă temeam că nu am să pot trece la premieră peste momentul dezbrăcării, deși îmi cunoșteam colegul foarte bine, mă înțelegeam foarte bine cu el, îi cunoșteam soția ș.a.m.d. Aveam teamă că îmi va fi jenă... și am zis că dacă nu încerc dinainte, la premieră o să vadă toată lumea că îmi este jenă. Am venit bine mersi la teatru, încă nu aveam costumul de scenă, adică deux-pièces-ul acela în care jucăm, mi-am adus de acasă, și la momentul respectiv mi-am dat jos de pe mine rochia și am rămas în deux-pièces.

– Și partenerul, Liviu Lucaci, cum a reacționat, știa ce îl așteaptă?

– Nu, nu știa. Am hotărât asta singură pentru că trebuia să o fac la un moment dat și nu trebuia să spun tuturor fac așa sau așa. În acel moment am simțit cum toată lumea tace, nimeni nu mai era nervos, nu mai striga omul de la lumini, nu mai striga omul de la sunet, Hausvater nu mai era nervos, cei din spectacol și-au găsit imediat locul pentru că un om a avut curajul să facă un lucru care nu i se cerea atunci.

– Momentul „în intimitate“ este una dintre cele mai lungi scene din spectacol, dacă nu cea mai lungă...

– Da, e cea mai lungă și cele două personaje stau foarte mult dezbrăcate în acea scenă...

– Mi se pare acolo o poezie teribilă. Scena de amor, totul începe fără ca personajele să se atingă, contactul este doar mimat dar ca și când celălalt ar fi lângă el. Ai impresia că nu se va întâmpla nimic carnal, ca să zic așa, după care atingerile devin din ce în ce mai pasionante.

– Da. Hausvater a vrut ca acest moment să fie filmic și a realizat acest lucru. Mulți oameni au venit la cabină și s-au mirat că am avut curajul să facem „acea scenă nemai-pomenită cum am văzut în filmul x sau y“.

Deci spectatorii se transpun, nu mai văd lumini, nu mai văd decorul, nu-i mai văd pe ceilalți spectatori, văd exact ca la film unde se arată două prim-planuri și restul corpurilor poți să ți le imaginezi. Aici, pe noi ne văd în întregime, dar ne văd exact ca în secvențele de film, lumina este pură, așa fel încât să sugereze atmosfera aceea de intimitate, să sugereze noaptea perfectă a unui cuplu de îndrăgostiți.

– S-a întâmplat ca spectatorii să aibă și reacții împotriva acestei scene erotice?

– Un singur om a fost la un moment dat foarte supărat, un spectator în vârstă, cred că trecut de 65 de ani. Nu a obiectat nimic pe parcursul spectacolului, dar la final când toată lumea aplauda, frenetic, ca la fiecare reprezentare cu *Machinal*, el s-a ridicat și după un moment a început să strige: nu se poate să faceți așa ceva, nu se poate! Important este că noi avem curajul să jucăm acest spectacol, acea scenă, eu am curajul s-o fac și o fac fiind chiar Helen Jones, dându-mă ca Helen Jones.

– Se va mai juca acest spectacol, sau există obiecții?

– Nu. Nu știu cât se va juca, în general orice spectacol se joacă atâta vreme cât are public. Din păcate, *Machinal* nu s-a mai jucat în ultimele luni, motivele nu aş putea spune care sunt.

– Dar sunt tot felul de cauze care pot amâna reprezentațiile cu un spectacol. Important e să nu apară voci care să ceară oprirea unui spectacol din motive personale.

– Eu chiar am fost supărată că nu am mai jucat. Sper că nu există această situație, mai ales că spectacolul nu fusese văzut de noua direcție. În octombrie l-am reluat și am jucat întâi un spectacol pentru direcție, un spectacol cu public la care au fost și directorii ca să vadă despre ce este vorba. Dl Săraru nu-l văzuse, nici dl Gonța, dl Liviu Dorneanu era singurul care știa despre ce e vorba. L-au văzut și au spus că se joacă așa ceva, este un spectacol modern, chiar dacă ieșit într-un fel din linia spectacolelor care se joacă la Teatrul Național.

Text: Remus Andrei Ion

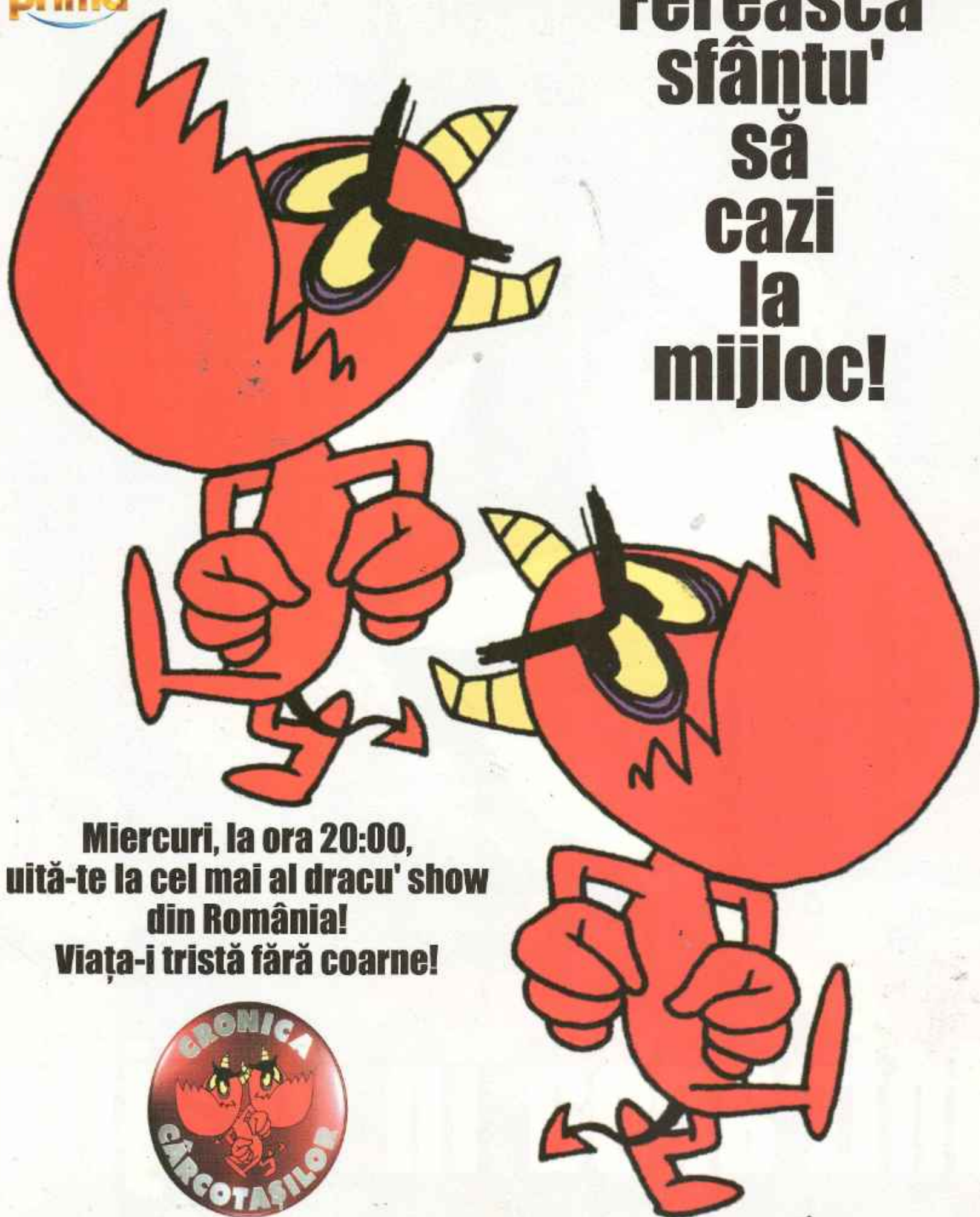
Foto: Octavian Tîbăr

și arhiva Teatrului Național

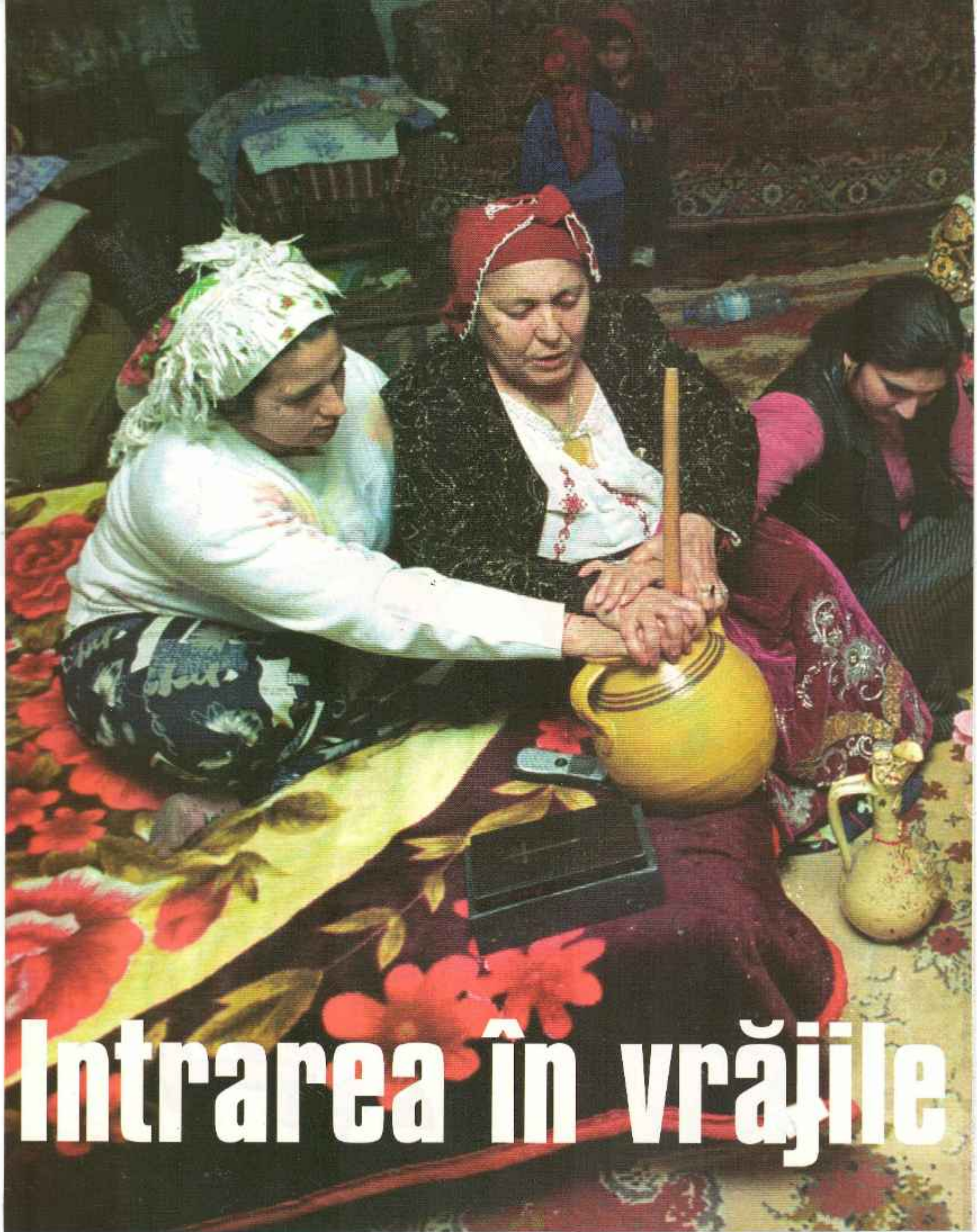
Monica Davidescu pregătită pentru cel mai recent spectacol de la Național, *Mofturi la Union*

**Ferească
sfântu'
să
cazi
la
mijloc!**

**Miercuri, la ora 20:00,
uită-te la cel mai al dracu' show
din România!
Viața-i tristă fără coarne!**

Intrarea în vrăjile

Vrăjitoarele spun că harul lor se adună din ape. De aceea au „boale” pe iarnă, când izvoarele sunt înghețate, secătându-le puterea. Cum dă colțul ierbii, însă, urmașele mamei Omidă își dezmoțesc „mușchii magici”, cu tradiționalele descântece de martie. „Dezlegarea apelor”, respectiv a puterilor din izvoare, este primul și cel mai important ritual vrăjitoresc al sezonului.

Laurenția, Ana, Gabi și Simona își adună puterile vrăjitoresci pentru a se face țara bine, că e multe boale și dușmănie, până ce rămâne conducătorii curați, argintati.”

de primăvară

Acasă la necuratul

Timp de nouă vineri, la orele 12,00 noaptea, vrăjitoarele Gabi și Simona se luptă cu duhurile rele, pe marginea bălții, spre a-l salva pe un anume Costel, posedat de diavol. Un astfel de descântec este eficient numai la apă, pentru că acolo sălășluiește necuratul. De când a intrat în Costel, însă, mare pacoste e pe capul omului. „Face spume, cade pe jos, nimeni nu se mai înțelege cu el”, susțin vrăjitoarele.

Cât timp se ocupă de un astfel de caz, Gabi și Simona trebuie să țină post trei zile pe săptămână și să nu se culce cu bărbații lor, ca să nu-și spurce harul.

Descântecele în economia de piață

În zilele noastre, vrăjitoarele nu mai umblă călare pe mătură, ci pe Mercedes. Nu mai comunică prin globul de sticlă, ci prin telefonul mobil. Așa am aflat și noi că e mare „dezlegare de ape” în Străulești, la început de primăvară, când se lasă noaptea. La lumina farurilor, am orbăcit o vreme, până să găsim locul indicat. Zona e înțesată cu indicatoare de genul „Aici locuiește regina magiei albe...”, de zici că ai nimerit chiar pe o plantație de vrăjitoare. Sunt multe, frate, care mai de care mai regină, care mai de care flică, soră ori nepoată de mama Omidă. În fine, am ajuns și la „scorbura” cu pricina, un ditamai căsoul, căptușit cu persane, bibelouri și mobilă grea.

s-a transformat într-o afacere de familie. Fiecare „cuib” își adună puterile, primăvara, în felul lui. Apoi iese în economia de piață, cu o ofertă „model sorcovă”, în care musai o să găsiți „spor în afaceri, dezlegare de cununii, scoaterea argințului viu și vindecarea de ipotență.”

Laurenția, cea mai în vârstă dintre ele, este sora mamei Omidă, fapt care „o umple de respectul celorlalte” și o obligă să țină la blazon: straie de sărbătoare, cu paiete și scilpici, aurituri, figură solemnă. Fata ei, Simona, nora, Gabi și cuscra, Ana, sunt ceea ce s-ar numi un corp de balei vrăjitoresc. La ceremonie participă și fițița Simonei, o plângăcioasă de vreo 3-4 ani, pe jumătate adormită și speriată de blitz-uri.

tec, la izvorul apelor, că de acolo vine toate harurile, de la duhul ieilor, care încrucișează stelele pe cer, între care este și Lucifer, de care se ocupă *Magia neagră* și pentru care noi luptăm împotriva, că damblagește lumea, despărtește dragostele și ologește”. Într-o traducere aproximativă, asta înseamnă că mai multe vrăjitoare își adună puterile la un loc. Cică de aici ar rezulta o putere magică foarte mare, care dezleagă apele, harul și deschide cerurile. De la vrăjitoare citire, miracolul cu pricina ține până în noaptea de Paște, când cerurile se închid la loc. Lunile martie și aprilie, așadar, sunt vârf de sezon la descântece. Acum se rezolvă cel mai bine „boalele de tot felul, fără cancere și SIDA, dușmănia și dragostele, problemele de împreunare și scoaterea acuratăului din om”.

„Dezlegarea” executată de vrăjitoarele noastre a fost destul de spectaculoasă. Au aprins lumânări, s-au stropit cu apă de la nouă izvoare, și-au împreunat mâinile, de zeci de ori, în ideea de a aduna putere. Rând pe rând, într-o logică neînțeleasă nouă, au fost folosite și celelalte elemente din decor: oglinzi, cochilii de melc, statuete, crăiți, borcane cu licori, orhidee și ierburi uscate. Ritualul s-a învârtit în jurul unui coș cu rădăcini de „papurava țăcului, vârteful pământului”, o plantă zice-se miraculoasă, cunoscută numai de vrăjitoare și folosită ca bază în prepararea multor leacuri. Foarte smotocită, în numele *magiei albe*, a fost și o biată găină, când legată de picioare, când obligată să caște ciocul, când trecută prin flăcări, pe motiv că „sufletul de pasăre, care umblă peste tot și n-are gură să vorbească, se sacrifică pentru o persoană suferindă.”

Credeți ori ba, după câteva seturi de descântece vrăjitoarele s-au simțit dezlegate și pline de puteri. Așa că au trecut la capitolul clienți.

Generoase, nu au luat-o în ordinea plăților de pe listă, ci în ordinea importanței pentru țară. Astfel, blagosloveniile au început cu însuși președintele Iliescu. „E trecut la descântecul nostru pentru limpezire de minte”, ne lămuresc vrăjitoarele. Așa să fie! Urmează parlamentarii, „că să se certe mai puțin între ei”, miniștrii și Agmata. Aflăm că României îi ies, în cărți, o vâltoalaie, o cheie și o mare.

„Asta înseamnă că și anul ăsta avem necazuri, e înconjurată țara de focuri. Da' uitați aicea cheia, asta ne salvează, cu asta deschidem nește porți în lume, că se arată o limpezire”, grăiește mama Laurenția, în timp ce vrăjitoarele din jur șoșotesc despre NATO. După ce au aranjat țara, „din conștiință și muncă patriotică, fiindcă n-am luat bani pentru asta”, vrăjitoarele au trecut la clienții plătitori. O oarecare Maria a fost dezlegată de blestem, iar lui Gheorghe și Ilie li s-a ridicat „neputința de pe trompe”.

Interviu: **Liliana Petruș**
Foto: **Octavian Tîbăr**

Descântecele au fost rostite de mama Laurenția, repetate de cor și „asezonate” cu gesturi magice, dar și cu semnul crucii, repetat de nenumărate ori. Asupra textului nu ne pronunțăm, posibilitățile noastre intelectuale sunt depășite: „Du-te oace și te-ntoarce, ca pușorul în gheoace, cum fuge dracu de tămăie și turcul de carne vie, așa să fugă relele din viață...”

Vrăjitoarele, în număr de patru, tocmai se pregăteau pentru ritual. „De ce patru și nu... zece?”, am întrebat, pentru că la telefon ni se spusese că „dezlegarea apelor” e cu atât mai eficientă cu cât se adună puteri de la mai multe vrăjitoare. „Cu siguranță că teoria spune că-i așa!”, ne explică madam Gabi, de-și zice lidera vrăjitoarelor. Da’ stați, să vedeți, cu practica e mai greu și aici. Concurența pe metru pătrat este extrem de mare, vrăjitoarele nu se pot aduna între ele la întâmplare, ci numai „pe linie de descendență”. Altfel spus, „dezlegarea apelor”

Asta e regula, „partea femeiască a neamului trebuie inițiată de mici, că la șapte ani îi transmitem harul”, ne lămurește mama Laurenția. Am fi vrut noi să înțelegem exact ce-i cu dezlegarea asta de puteri și de ape, dar nu se prea poate. Ritualul magic e plin de ciudățenii și învaluit în mister. Amănuntele pentru presă sunt puțin și confuze, că altfel, vezi bine, se spulberă vraja.

Explicatia vrăjitoarelor pentru importanța dezlegării apelor, în martie, sună cam așa: „Se adună puteri cu puteri, la vârtelniță, la descân-

ZIUA răsplătește fidelitatea cititorilor săi

5000 lei la chioșc

sau

2000 lei acasă

Abonamentul lunar la ZIUA costă doar 50.000 lei + taxe poștale

Acum e momentul să te abonezi!

ZIUA are grijă de economiile tale!

Abonamentele se pot face:

- la orice oficiu poștal, la poziția 1034 din catalogul publicațiilor, până la data de 25 ale lunii;
- la sediile noastre din str. Ion Câmpineanu nr. 4 și Casa Presei Libere nr. 1, Corp C parter, la telefon 222.22.55 sau 222.20.51;
- prin S.C. M.T. PRESS IMPEX S.R.L., b-dul Basarabiei nr. 256, sector 3, București, telefon 255.48.17 sau telefon/fax 255.48.15, 255.48.16.

Pentru abonamente în străinătate:

- la RODIPET S.A., telefon 222.41.26 sau 400.32.73, fax 222.64.07

Unul dintre
cele mai mari cimitire
din țară se află
într-o clădire
din centrul Capitalei.

CIMITIRUL DE LA ETAJUL I

Nu are cruci,
nu are inscripții
funerare, ci doar
câteva însemnări
făcute direct pe țestele
răposaților privind
sexul, vârsta, data
și cauzele morții.

reportaj

Zece mii de cranii și schelete se află la Institutul de Antropologie

Această comoară este opera profesorului Francisc Rainer, mort și el în 1944. Cea mai mare parte dintre cranii (cam 6.500) a fost colecționată cu sprijinul IML, al spitalelor și puscăriilor. Morții ale căror rămășițe pământești formează renumita colecție au făcut parte din drojdia societății românești de la începutul secolului. Răpuși de tuberculoză, de boli digestive, neuropsihice, de accidente, asfixii și sinucideri. Persoane ale căror rămășițe pământești nu au fost revendicate de familie, a căror identitate a rămas necunoscută, sau ale căror corpuri au fost donate catedrei de anatomie pentru studiu. Spre a putea fi conservate, cadavrele erau descăpățănate și fierse la un loc cu boabe de fasole (ajută la desfacerea țesuturilor moi). Craniile au fost apoi trecute printr-o instalație sofisticată care reciclează vapori de benzină și resturi organice pentru eliminarea grăsimilor. Astfel „preparate”, craniile au înfruntat perioada comunistă (în timpul căreia interesul autorităților pentru antropologie a fost rezervat). Institutul de antropologie a pierdut în această perioadă un etaj al clădirii care îl adăpostea (parterul) și colecția de crani a trebuit

să fie înghesată în mai puține rafturi. Dacă țestele colecționate la Institutul de Cercetări Antropologice al Academiei, în curtea Facultății de Medicină București, au indicații valoroase privind identitatea, sexul, data morții precum și

precădere, la rămășițele craniene (mai ales pentru studiile variațiilor rasiale). Coloanele vertebrale curbate conservate de profesorul Rainer (celebra minicolecție de cocoși) depune mărturie despre modificările anatomice determinate de bolile care făceau ravagii în epocă (tuberculoza, sifilisul etc.). Însemnătatea științifică a colecției a crescut considerabil odată cu înființarea secției istorie/preistorie a institutului (după 1949). Ea cuprinde schelete recuperate în urma săpăturilor arheologice. Aceeași modă („științifică”) a vremii excepta cimitirele (medievale) din programul săpăturilor arheologice. Depășirea acestei prejudecăți (anii '50) a permis îmbogățirea inventarului colecției cu oasele populațiilor pe care vremurile le-au mănât și le-au îngropat în perimetrul României mari. Tehnicile de analiză folosite de cercetătorii institutului sunt modeste (comparate cu cele folosite de colegii lor de generație din Vest), dar bogăția și varietatea materialului de cercetat (a oaselor) le compensează.

Text: **Marin Marian**
Foto: **Octavian Tîbăr**

Când vezi cu câtă grijă respectuoasă migălesc acești cercetători, care au buclisit zece de ani pentru privilegiul de a analiza o masea stricată, începi să-ți privești cu alți ochi propriul surâs în oglindă.

Biserica încearcă să facă uitată Marea Schismă, dar orgoliile împiedică încă reîntâlnirea creștinilor. Părintele profesor Nicolae Dură, doctor în Drept Canonic la Universitatea Pontificală din Toulouse, a avut ideea să ofere tuturor modelul original: creștinismul primului mileniu.

A rezultat o operă monumentală, pentru care părintelui i se va înmăna Legiunea de Onoare, după ce a primit și Premiul Academiei. El a descoperit că nu trebuie să inventăm nimic, ci doar să ne întoarcem la izvoare. Cu atât mai mult cu cât structura inițială a Bisericii a anticipat primul parlament!

Preotul cu Legiunea de Onoare

De la Împăratul Etiopiei

În 1968, Haile Sellasie I, împăratul Etiopiei, recunoscător României pentru sprijinul acordat, în timpul războiului, de Nicolae Titulescu, a propus autorităților române ca un student de la Teologie să studieze la Addis Abeba, pe baza unei burse. A fost ales șeful de promoție din anul următor, Nicolae Dură. În Etiopia, acesta a învățat limba veche ghe'ez și a studiat surse documentare unice, necunoscute europenilor, iar ulterior a publicat articole despre izvoarele canonice și nomocanonice etiopiene. În 1981, părintele profesor Nicolae Dură și-a susținut teza de doctorat în Teologie, specialitatea Drept Canonic, lucrarea având ca subiect Biserica Etiopiană.

În 1989, la solicitarea Bisericii Ortodoxe Bulgare, Nicolae Dură a „săpat” vreme de șase luni în Arhivele Naționale Române pentru a găsi urma episcopului Sofronie Vracianski,

ctitorul culturii bulgare moderne, refugiat la nord de Dunăre în 1803, ca urmare a prigoanei turcilor.

Căutarea fiind încununată de succes, PF Maxim I-a acordat românului *Gramata Patriarhală*. A fost nevoie însă de șase invitații consecutive și, se pare, de intervenția lui Teodor Jivkov la Ceaușescu, pentru ca Nicolae Dură să fie lăsat să plece la Sofia.

A urmat, după un deceniu de muncă (bibliografia selectivă acoperă 21 de pagini...), monumentală lucrare *„Le régime de la synodalité selon la législation canonique conciliaire, œcuménique, du I-er millénaire”* (*„Regimul sinodalității conform legislației canonice conciliare, ecumenice, a primului mileniu”*). Ideea părintelui profesor este dezamant de simplă: dacă reunificarea bisericilor creștine are o șansă, ea trebuie căutată în experiența

vremurilor când Biserica era una. Nu trebuie să inventăm nimic, ci să ne întoarcem la izvoare. Lucrarea – din care un exemplar a ajuns și în mâinile Papei Ioan Paul al II-lea, atunci când acesta s-a aflat la București – a cunoscut un succes fără precedent: într-un singur an (2001), lui Nicolae Dură i s-a acordat Premiul „A.D.Xenopol” al Academiei Române, titlul de „Om al Anului”, oferit de Institutul Internațional al Cercetătorilor din SUA (dar și desemnarea sa în Consiliul de Conducere al institutului), precum și Legiunea de Onoare – Cavaler al Ordinului Național al Meritului, distincție acordată de președintele Franței, Jacques Chirac, la propunerea ministrului de Externe.

Nici una dintre cele trei recunoașteri nu a mai fost primită până acum de un cleric român.

Această strângere de mână dintre Nicolae Dură (stânga) și împăratul Haile Sellasie I a însemnat începutul unor studii aprofundate asupra Bisericii Etiopiene, concretizată inclusiv prin teza de doctorat susținută 13 ani mai târziu de românul care învățase limba ghe'ez pentru a cerceta documentele în original.

la Președintele Franței

▼ O singură lucrare v-a adus trei distincții prestigioase. De ce este așa de importantă această carte?

– Cu toții suntem implicați în procesul refacerii unității creștine; ca și a unității europene. Pentru aceasta, însă, avem nevoie de o întoarcere la izvoare, la *respublica christiana* din primul mileniu. Eu n-am făcut altceva decât ca, pe baza unor documente de „primă mână”, să reinviu acea epocă, pierdută odată cu Marea Schismă.

– De ce ați redactat lucrarea în franceză?

– Când am ajuns în Occident, întâmplarea a făcut să bat la porțile Facultății de Drept Canonic din Paris, iar actualul rector al Universității Catolice, Patrick Valdrini, mi-a spus: „Domnule profesor, vă cunosc din revistele din România, dar e păcat că atâta muncă se risipește într-o limbă care nu este de largă circulație”. Tot el mi-a spus că, pentru cursurile de doctorat, nu mă poate plăti pentru că nu sunt catolic, dar mi-a pus la dispoziție o cameră, gratuit, lucru la care s-a adăugat sprijinul fratelui meu geamăn, preot al comunității române din Olanda, și așa am putut să studiez la Paris. Mai mult, rectorul mi-a dat și cheia bibliotecii, unde mă înculcam noaptea și citeam volume ale căror file eu le tăiam prima dată!

– Când ați început să lucrați pentru carte, curentul ecumenic nu era atât de puternic precum azi.

– Ați sesizat foarte bine ceea ce ecleziologii noștri nu reușesc să vadă! Dar trebuie să precizez că eu n-am vizat ecumenismul ideologic, fetișizat, importat și exportat la ora actuală, care are doar scop de vizite și de mese bogate. Eu doresc unitatea creștină între Orient și Occident, așa cum a fost odată. Singura soluție cred că este întoarcerea la izvoare, la realitatea de atunci, să o evaluăm, să ajungem la înțelegerea ei.

– Astăzi, însă, nu există doar o Biserică ortodoxă și una catolică. În ce măsură reunificarea este dorită de protestanți, anglicani, baptiști...?

– Fără îndoială, toate au teologi, exponenți care pledează pentru refacerea unității creștine. Din nefericire, există foarte puțini specialiști, de pildă chiar în lumea noastră ortodoxă, ca să fim critici în primul rând cu noi înșine, care să se poată pronunța în cunoștință de cauză. În Etiopia, la începutul anilor '70, mi-am dat seama cât greșeau cei care vorbeau, fără să le cunoască, despre bisericile vechi orientale. Cei îndrăgitiți să se pronunțe ar trebui să formeze un grup, să se viziteze, să cunoască crezul dogmatic, practica liturgică, forma de organizare și conducere, reperele pentru unitate din sânul fiecărei Biserici și dacă într-adevăr există între ele o platformă comună.

– Altfel spus, nu ne putem împăca până nu ne cunoaștem.

– Absolut! Și nu la nivel protocolar, de vizite turistice, ci pe terenul cercetării. De aceea mă bucur că m-a ajutat Dumnezeu să cunosc Biserica etiopiană și apoi, într-o oarecare măsură, pe cea catolică occidentală.

– Care sunt cele mai grele obstacole din calea reunificării?

– Pentru noi, ortodocșii, tocmai lipsa aplicării acestui regim al sinodalității, al colegialității episcopale care a făcut obiectul și al acestei cărți și al celei de a doua teze de doctorat pe care am susținut-o la Toulouse.

– Să explicăm pe scurt prin ce este definit regimul sinodalității.

– De la bun început, din epoca apostolică, Biserica a fost guvernată în chip colegial, în consens. Nu exista acest regim monarhic care a apărut, din nefericire, nu numai în Occident, cum suntem gata să ne uităm în curtea vecinului, ci și la noi.

– Ar fi forțată o paralelă între regimul sinodal și democrația laică?

– Nu! Mă bucur că ați observat lucrul acesta! Din izvoarele studiate, am constatat că regimul sinodal este o paradigmă, un model care a anticipat regimul democratic parlamentar. Primele structuri parlamentare s-au plămădit, în secolul al XIV-lea, în aria statului pontifical și au preluat de la cea mai veche instituție europeană, Biserica, această formă de guvernare de tip colegial.

– România se află, și din punct de vedere religios, la granița dintre Occident și Orient. Cel puțin două evenimente ecumenice din ultimii ani ne aparțin: reuniunea „Oameni și religii” și prima vizită a unui Papă într-o țară ortodoxă. Credeți că vom juca un rol special în reunificare?

– Primul dintre cele două momente amintite nu trebuie subestimat, dar a avut mai mult o conotație politică decât bisericească. Nu au participat teologi, ci conducători de Biserici, care și-au întins mâna și atât...

– Cel puțin au arătat că nu sunt adversari!

– Nu s-a făcut nici în privința aceasta o declarație... Iar ulterior demersul nu s-a materializat prin ceva. Al doilea moment a fost însă, într-adevăr, istoric. Din nefericire, el a fost exploatat și asumat politic, în condițiile în care invitația Bisericii Ortodoxe Române a venit cu o oarecare întârziere. Pe de altă parte, nici consecințele nu prea se văd. Există o comisie de dialog care se întrunește din când în când, dar din ea nu fac parte canoniști, ci oameni care nu cunosc doctrina Bisericii catolice, poate nici pe-a noastră...

– Ce este un canonist?

– Cel care are o imagine asupra istoriei Bisericii, a modului de organizare și conducere, a relațiilor dintre stat și Biserică, a relațiilor cu alte culte. Din nefericire, la noi Dreptul canonic este ocultat – nu avem nici un ierarh canonist.

– Poate nu este ceva intențional, doar o neglijență...

– Cred că amândouă la un loc. La noi, în loc să primeze legea canonică, ne conducem într-un mod mai degrabă fanariot. Fostul patriarh Iustinian, îmi spunea regretatul meu profesor Liviu Stan, îl chema și în miez de noapte să-l întrebe: „Ce crezi, cum să facem în problema asta?” Acum nu se mai întâmplă așa ceva. Iar în ziarul *Vestitorul Ortodoxiei* apar tot felul de ineptii din punct de vedere canonic și ecleziologic, în vreme ce consilierii nu au perspectiva necesară evaluării corecte a problemelor și nu sunt capabili să apere interesele instituției. Totul depinde de servilism, de duplicitate, de capacitatea bunăvoinței. De îndată ce ai o atitudine demnă și vrei să faci ceva pozitiv, ești proscris și marginalizat. Istoria va consemna aceste lucruri, mai devreme ori mai târziu...

– Cum este organizată relația Bisericii cu enoriașii?

– Vă dau un exemplu concret. În București avem peste două milioane de suflete. Sub aspectul orânduirii bisericești am rămas în epoca lui Cuza Vodă. Avem parohii cu zeci de mii de enoriași, altele cu câteva sute de credincioși. Unii dintre preoți nu știu unde începe și unde se sfârșește parohia. Avem biserici care n-au fost niciodată vizitate de un episcop. Trebuie să ajungem, dacă nu la acest *aglomamento* (actualizarea doctrinei – n.r.) de care vorbesc occidentalii, măcar la conștientizarea faptului că suntem în mileniul trei, că în

București ar trebui să avem drept preoți doctori în Teologie, așa cum prevedea la un moment dat regulamentul nostru, să avem duhovnici deosebiți. Eu mi-am asumat curajul, am scris despre toate acestea în *Dreptatea*, în '93.

- Sunteți un om al Bisericii care a fost premiat pentru o lucrare de cercetare. Care este astăzi relația dintre religie și știință?

- Este o problemă stringentă, din nefericire rar abordată în societatea românească. În timp ce romano-catolicii au o Academie, care a adunat mari oameni de știință din toate domeniile, noi nu avem nici măcar un institut de cercetare, fie și doar în zona umanismului. Un teolog trebuie să fie cât de cât inițiat în științele pozitive. Când eram în Etiopia, un profesor, Torres, din Edinburgh, a ținut o conferință la Universitatea din Addis Abeba, despre raportul dintre știință și teologie, dintre cunoaștere și revelație. Era doctor în Fizică și în Teologie... Cei care l-au ascultat au înțeles că sublimul revelației începe de la interogație. Biserica noastră trebuie să înțeleagă că va avea mai multă autoritate atunci când vor exista medici sau chimiști cu a doua licență în Teologie. Cel mai mari savanți pe care i-am întâlnit mi-au întărit credința! Mântuitorul ne spune: „Adevărul ne face liberi!” Iar adevărul trebuie să-l cauți...

- Ce va reprezenta, pentru dv. și pentru Biserica noastră, înmânarea Legiunii de Onoare?

- Pentru mine este o mare bucurie, pe care n-am crezut că o voi trăi. După ce am aflat, am ținut însă vestea în secret, căci știam că n-o să-i bucore pe confrății mei și-mi va aduce pieirea, ceea ce s-a și întâmplat.

- Adică!?

- A declanșat o stare de micime sufletească și au profitat că întârziaseam la reluarea cursurilor, cu știrea lor, din motive medicale, după concediul regulamentar. Nu numai că mi-au luat salariul - sunt de opt luni de zile fără salariu -, dar mi-au desfăcut contractul de muncă în mod abuziv. În total este vorba de 14 ore la care am lipsit după ce am anunțat că nu pot veni. Am auzit vorbe de genul: „Al, ce, noi suntem mai proști, în timp ce tu stai la Paris să-ți faci al treilea doctorat!” Din nefericire, nu pentru asta eram acolo... Unii m-au sfătuit să plec definitiv peste hotare, alții au insinuat că l-am cumpărat pe președintele Chirac ca să-mi acorde Legiunea de Onoare, iar Academia Română ca să mă premieze...

- Dacă această situația va persista, ce veți face?

- Dacă vor fi într-adevăr aceleași creaturi de odinioară ale Securității, aceiași oameni mici de suflet, fie o să plec peste hotare, fie voi răspunde invitației Înaltului Daniel, de a merge la Iași, ori celei a Înaltului Nicolae.

- Ați pomenit de Securitate. Ați avut de-a face cu ea înainte de decembrie 1989?

- Da, pentru că n-am putut să stau cu mâna-n sân, ca unii care acum profită de pe urma Bisericii, și am spus că nu pot să fiu de acord cu dărâmarea bisericilor.

Fratele meu geamăn, plecat din 1972, l-a sesizat pe secretarul general al Consiliului Ecumenic, care a venit la Ceaușescu și l-a convins să nu demoleze Catedrala Patriarhală! Lucrul acesta a fost recunoscut în primul

număr din *Vestitorul Ortodoxiei*, dar a fost uitat ulterior...

- Încotro se îndreaptă România din punct de vedere religios?

- Cred că suntem în pragul unei bulversări care va aduce prejudicii ethosului neamului și poate însemna chiar o dezmembrare pe plan național, etnic, spiritual și religios. Dacă veți merge în Ministerul de Externe al Franței, Belgiei sau Germaniei veți vedea câți teologi canoniști lucrează acolo și pun la dispoziția autorităților perspectiva ecleziologică. La noi, Biserica este instituția fundamentală, care a plămădit neamul acesta, dar dacă nu știm ce trebuie să facem ca societatea să se primească, să existe o revoluție în spiritele noastre - atunci oamenii vor vedea ortodoxia drept ceva static, ancorat în limite revoluate și nu în realitate. Atunci firește că vom fi marginalizați! În bisericile catolice și cele protestante problemele omului sunt obiect de dezbateri. La noi, cu ocazia vizitei Papei, s-au publicat câteva sute de broșuri cu istoria preoților care au fost înțemnițați, dar majoritatea au rămas nedistribuite. Dacă nu reușim să devenim oameni ai mileniului trei riscăm să ajungem un popor fără conștiință de sine. Eu mă rog lui Dumnezeu să nu fie așa. Pe unde trec, mă mândresc că sunt român și, riscând să supăr, spun că noi suntem europeni înaintea altora, pentru că am avut Părinți care sunt ctitori ai culturii europene.

interviude Tudor Călin Zorojanu

foto M. Felix - arhiva Nicolae Dură

Credite pentru finanțarea pe termen mediu a proiectelor de investiții ale Întreprinderilor Mici și Mijlocii, din împrumutul primit de la Kreditanstalt für Wiederaufbau

În data de 22 octombrie 1999 s-a semnat Acordul de Împrumut dintre Banca de Export-Import a României Eximbank S.A. și Banca de Credit a Germaniei Kreditanstalt für Wiederaufbau, acord care are ca scop finanțarea IMM-urilor în cadrul Programului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii.

În prezent acest program de finanțare continuă și totodată se poartă negocieri pentru obținerea de către EXIMBANK S.A. a altor linii de finanțare din partea instituției germane.

Beneficiarii

IMM-urile din orice sector economic, cu excepția agriculturii primare, care îndeplinesc următoarele condiții:

- ▲ Maximum 250 de angajați (inclusiv societățile afiliate);
- ▲ Să fie o persoană juridică cu capital majoritar românesc, înregistrată în România;
- ▲ Capital majoritar privat sau de stat, în curs de privatizare;
- ▲ Un bun standing financiar.

Costuri eligibile

Proiectele de investiții pe termen mediu care au ca obiect finanțarea / refinanțarea următoarelor obiective:

- ▲ Achiziționarea / construirea de clădiri și achiziționarea de terenuri în legătură cu proiectul de investiții;
- ▲ Achiziționarea de mașini, utilaje, vehicule, echipamente;

- ▲ Dotarea magazinelor/ birourilor cu echipament de comercializare, respectiv echipament de birotică;
- ▲ Achiziționarea de active intangibile (licențe, brevete, patente, mărci);
- ▲ Capital de lucru – până la 40% din valoarea finanțării;
- ▲ Lucrări construcții.

Valoarea creditului acordat

- ▲ Maximum 511.000 EURO;
- ▲ Maximum 80% din totalul costurilor investiției; restul de 20% va fi suportat din resurse proprii de societatea solicitantă de credit;
- ▲ Creditarea se face în EURO.

Caracteristicile creditului

- ▲ **Durata creditului:**
max. 5 ani;
- ▲ **Perioada de grație:**
max. 12 luni, până la plata primei rate de capital;

▲ Nivel dobândă:

variabil: 6-10% în funcție de situația financiară și calitatea garanțiilor prezentate de solicitantul de credit;

▲ Comisioane:

se percep comisioanele în vigoare ale Eximbank;

▲ Perioadele de rambursare a dobânzilor, comisioanelor și ratelor de credit:

trimestrial;

▲ Garanții:

garanțiile solicitate co stau în ipotecă, gajuri, scrisori de garanție bancară, etc. și trebuie să acopere într-o anumită proporție valoarea creditului plus dobânda pe perioada de grație.

Creditele se pot solicita direct de la Eximbank S.A. sau prin una din următoarele bănci participante: Banca Românească, RoBank, Banc Post și Romexterra.

Informații suplimentare

EXIMBANK S.A.

Direcția Relații	Director	Liliana Maria Ionescu	336.41.85	336.63.80
Direcția Monitorizare	Director	Victoria Clem	336.41.80	336.61.87
Sucursala București	Director	Silvia Tănăsie	336.03.35	336.69.77
Sucursala Cluj	Director	Maria Oprean	064/43.87.64	064/43.87.63
Sucursala Constanța	Director	Ionel Ștefan	041/547.711	041/54.81.01
Sucursala Bacău	Director	Laurențiu Hrebenciuc	034/12.36.00	034/12.41.18
Sucursala Brașov	Director	Mihai Aldea	068/411.417	068/471.009
Sucursala Timișoara	Director	Sanda Teodora Popescu	056/24.60.02	056/24.60.06

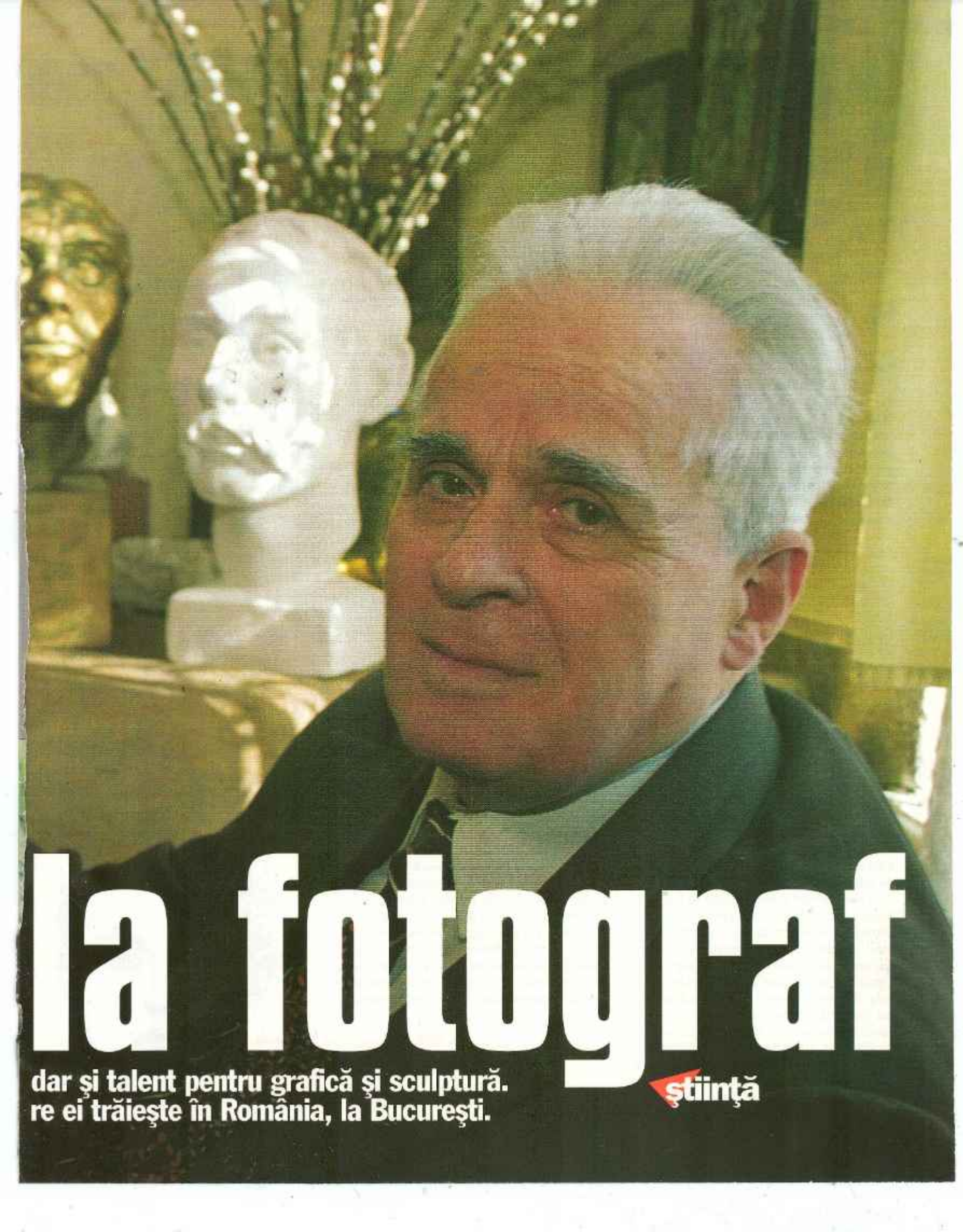

Câteva dintre
reconstituirile
realizate
de profesorul
Cantemir
Rișcuția

Omul care duce

fantomele

Reconstituirea antropologică reclamă cunoștințe profunde de anatomie,
Există în lume foarte puțini oameni care se pricep la așa ceva. Unul dint

la fotograf

dar și talent pentru grafică și sculptură.
re ei trăiește în România, la București.

 știință

Cantemir Rîșcuția a „fotografiat” oam

Învățat de factură renașcentistă, medic, istoric, geograf, lingvist, pictor și sculptor, profesorul Cantemir Rîșcuția este, paradoxal, mai cunoscut în străinătate decât în lumea științifică din țara noastră. Nu e întâia oară când un român cu potențial intelectual de excepție își găsește consacrarea peste hotare. În cazul savantului Rîșcuția se poate vorbi totuși în mai mică măsură de ingratitudine conaționalilor săi. În vederile culturnicilor comuniști, știința antropologică a fost **ab initio** marginalizată și etichetată ca o disciplină reacționară. Vom ilustra această stupidă situație printr-un moment anecdotic, veritabilă mostră de umor negru. Iată-l:

Era prin 1980, când perechea conducătoare a făcut o „vizită de lucru” la Timișoara. Tot atunci, la Muzeul de istorie din oraș, o întreagă sală fusese rezervată prezentării evoluției omului, folosindu-se în acest scop panouri sinoptice, basoreliefuli din tipologia antropologică, reproduceri după peșterile din Lascaux și Altamira, totul imaginat și lucrat de Cantemir Rîșcuția și soția sa, Irina Ioana. Ghinion! Vizitând această sală, „savanta” a exclamat indignată: „Aici nu se vede istoria partidului comunist!” Ca urmare, opera a fost depozitată la subsol.

Profesorul universitar Cantemir Rîșcuția s-a născut la Arad, în 1926, dintr-o familie de intelectuali și a urmat Facultatea de medicină din București. De timpuriu a fost atras de cercetarea științifică dar, ulterior, talentul său remarcabil de artist plastic l-a călăuzit către o disciplină extrem de rară: reconstituirea antropologică. În această dificilă și laborioasă subramură a antropologiei istorice, profesorul Rîșcuția se bucură astăzi de notorietate mondială. Realizările sale, despre care vom vorbi de îndată, l-au făcut extrem de cunoscut în cercuri științifice mondiale. Nu întâmplător, a fost invitat, ani la rând, să țină prelegeri, în calitate de „Gastprofessor”, la prestigioasele universități din Braunschweig, Mainz, Giesen, Düsseldorf și Bonn.

Cum se fotografiază un strămoș de acum 2.000 de ani

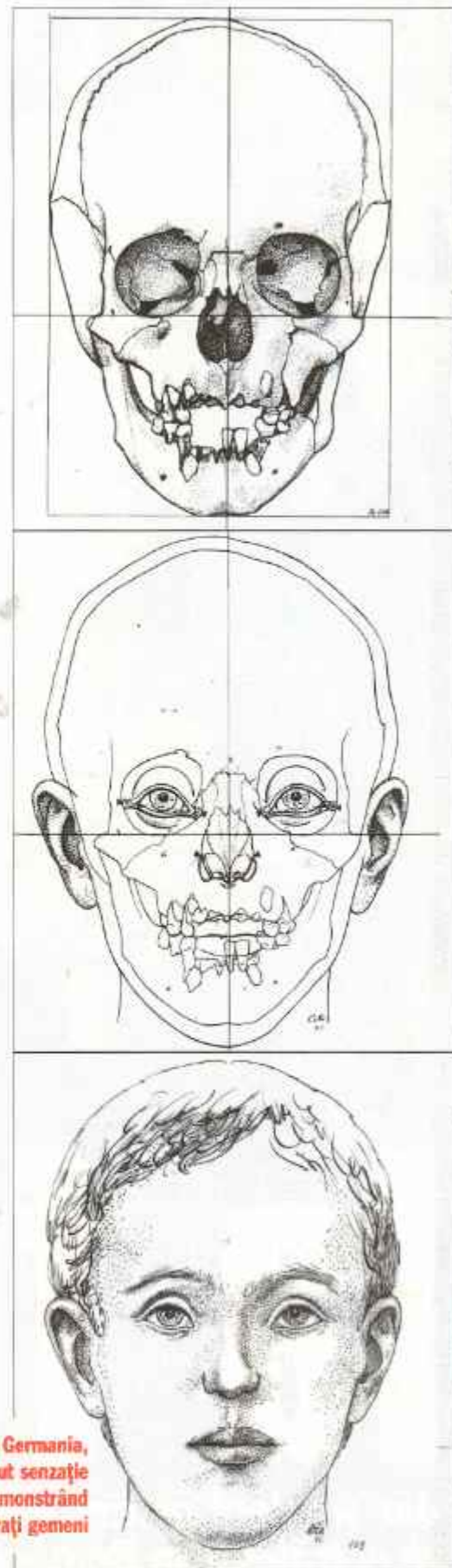
Omul decedat și înmormântat își lasă moștenire numai sistemul osos. Specialiștii în reconstituiri pot reface cu mare precizie fizionomia celui dispărut, stabilind matematic corelația anatomică între țesuturile moi și cele osoase. Oricât ar părea de paradoxal, dar ochiul expertului distinge în oasele craniului particularități ale învelișului cărnos, conformația buzelor, a nasului, precum și alte detalii ce au conferit originalitate și expresivitate celor mântuiți din lumea pământească cu secole și milenii în urmă. Se va înțelege acum de ce există în lume atât de puțini antropologi în stare să smulgă din ceața istoriei înfățișarea unor înaintași, având la dis-

poziție doar craniul. Reconstituirile obținute de doctorul Cantemir Rîșcuția au oferit imagini cu adevărat tulburătoare. Am putut vedea cum arătau la față soldații romani, ale căror schelete au fost descoperite la Histria. Profesorul și colaboratorul său cel mai de preț, soția sa Irina, au izbutit să facă lumină și pe șantierul de la Schela Cladovei, unde arheologii au identificat o necropolă străveche (epipaleolitică). Cândva, aici, la Schela Cladovei, a trăit o comunitate de aprigi războinici. Într-unul dintre craniile scoase la lumină, cercetătorii au descoperit vârful unei săgeți de os, înfipt în sinusul maxilar. Ce forță herculiană a avut arcașul care a perforat oasele craniului cu o atare armă primitivă? Victima, supusă studiului de antropologie, a prins contur (ca fotografia într-o baie de revelator!) și în fața ochilor a apărut o figură omenească, aidoma celei care a existat aievea cu mii de ani înaintea noastră. A rezultat un bărbat cu barba bogată, care avea pe chip imprimată spaima și durerea din ultimele sale clipe.

Alte reconstituirile celebre, datorate sotilor Rîșcuția, se află în muzee din Germania și Indonezia. Între acestea, **Homo erectus de Sangiran** și **copilul de la Modjokerto** (*Homo erectus Modjokertensis*), craniile descoperite în Indonezia de marele savant Ralph von Koenigswald și încredințate pentru reconstituire antropologului român.

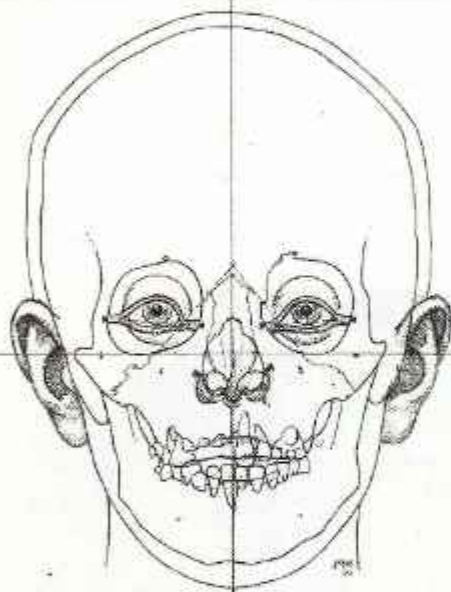
Nicolae Bălcescu n-a murit sărac și nici n-a fost aruncat în groapa săracilor

Istoria națională a preluat și păstrat multă vreme o poveste sentimentală privind sfârșitul lui Nicolae Bălcescu: aceea că marele patriot român a murit la Palermo, sărac lipsit pământului și trupul lui a fost aruncat în groapa comună din cimitirul orașului. În 1975, o altă variantă. Un marinăr, pe nume Șerban Gheorghiu, care petrecuse mai mulți ani la Palermo, a revenit în țară cu vestea că ar fi descoperit într-una dintre galeriile Mănăstirii Capucinilor, între sutele de mumii expuse la vedere, rămășițele pământești ale patriotului pașoptist. Noutatea avea să ajungă și la urechile marelui Cărmaci, care plănuiește de îndată să-și facă un titlu de glorie din aducerea în țară a sicriului cu trupul neînsuflețit al lui Nicolae Bălcescu. Ca urmare, se procedează la alcătuirea unei echipe de specialiști din care aveau să facă parte antropologul dr. Rîșcuția, academicianul Dan Berindei, istoricul

În 1972, la Braunschweig, în Germania, profesorul Rîșcuția a făcut senzație în „cazul Runstedt”, demonstrând că două craniile aparținuseră unor frați gemeni

eni care au trăit acum 2.000 de ani

Horia Nestorescu și Aristide Buhoiu, un reporter la modă în vremea respectivă.

La Palermo, profesorul Rîșcuția a luat în studiu nu mai puțin de 2.000 de schelete și mumii aflate la Mănăstirea Capucinilor. La un moment dat, un craniu cu tichie resorgimentistă, ca în 1948, părea să indice rămășițele pământești ale marelui dispărut. Dar nu. Reconstituirea a dovedit că este vorba de craniul unui tânăr de 18 ani, ori este știut că Nicolae Bălcescu a decedat la vârsta de 33 de ani. Și totuși, până la urmă, o geană de lumină sosește să dezlege misterul. Stând de vorbă cu bibliotecarul mănăstirii, profesorul Rîșcuția află adevărul mult căutat: corpul lui Bălcescu nu a fost aruncat în groapa comună, ci se află depus în osuarul capucinilor, dar acesta a rămas sigilat în urma unei epidemii de holeră ce a bântuit regiunea în veacul al XIX-lea. Amabilul ghid, adus de hazard, i-a indicat compatriotului nostru chiar și placa din osuar ce indică locul în care se află înmormântat Nicolae Bălcescu. Așa s-a destrămat și istoria lacrimogenă a morții lui în sărăcie, realitatea demonstrând că revoluționarul de la 1848 a făcut parte din protipendada orașului Palermo, iar prin calitatea lui de mason s-a bucurat, până la sfârșit, de solitudine și respect din partea autorităților.

Multă senzație a produs deopotrivă și reconstituirea prin care același Cantemir Rîșcuția a elucidat enigmele legate de mormântul pictorului Ion Andreescu, precum și realizarea bustului titanului muzicii universale, Ludwig van Beethoven.

Doctorul Rîșcuția a fost și „nașul” criminalului Râmaru

Această meserie laborioasă, cu atât de puțini specialiști, este la mare preț și în lumea criminaliștilor. Și în acest domeniu sunt foarte necesare fotografiile retro. În 45 de ani de colaborare cu forțele de ordine, prin realizarea de reconstituiri, antropologul Cantemir Rîșcuția a făcut posibilă prinderea unui mare număr de infractori periculoși. Este interesant de arătat că astfel de reconstituiri judiciare au ca obiect nu numai persoane decedate în condiții suspecte, ci și oameni vii. Vom exemplifica prin cazul Râmaru.

Cei trecuți de prima tinerețe își vor aminti desigur cum, prin anul 1971, locuitorii Bucureștiului erau terorizați de faptele unui scelerat necunoscut. Acesta ataca în exclusivitate femei, pe care le ucidea cu o toporișcă. Pe gâtul uneia dintre victime a fost descoperită mușcătura făcută de asasin. Ea indica o anumită dentiție și care, prin corelare cu alte date anatomice, contura o anumită conformație maxilară. Plecând pe acest drum anevoios, din aproape în aproape,

bazat pe o cazuistică bogată, dar mai ales pe fantastică sa intuiție, medicul antropolog Rîșcuția a izbutit să întocmească portretul robot al criminalului. Fotografia astfel obținută a făcut posibilă prinderea ucigașului în persoana unui student pe nume Râmaru. Asemănarea dintre faciesul conturat grafic și originalul viu s-a dovedit uluitoare. La anchetă, în prezența medicului, criminalul a fost pus să-și lase amprenta bucală pe o bucată de plastilină. Din nou identitate între urma dinților și mușcătura lăsată pe gâtul victimei. Cam în același mod, după 1989, și tot cu ajutorul lui Cantemir Rîșcuția, poliția a ajuns și la descoperirea asasinului paranoic din cartierul Ciurel.

text: **Liviu Timbus**

foto: **M. Felix**

La Bonn, în curtea interioară a muzeului dedicat titanului muzicii universale, se află amplasat bustul compozitorului. Pe ilustratele editate de edilii orașului se poate citi: „Beethoven Geburtshaus, Innenhof mit Büste von Cantemir Rîșcuția”. Istoria acestei opere plastice aduce și ea un alt titlu de onoare compatriotului nostru. Ideea de a reconstitui portretul ilustrului muzician s-a născut după ce doctorul Rîșcuția a văzut în atelierul sculptorului Baraschi o mască mortuară a compozitorului. În baza ei, a realizat un portret de tinerețe al marelui simfonist. Bustul, instalat în foaierea Filarmonicii din Arad, a fost descoperit de specialiști germani care l-au apreciat ca fiind Cea mai importantă intruchipare a compozitorului. Bonnul a cerut Bucureștiului o copie a sculpturii și aceasta se află, astăzi, sub privirile sutelor de mii de vizitatori, la „Beethovenhaus”.

Bucureștiul are nevoie urgentă de 1.000 de toalete ecologice

Istoria umanității indică un adevăr de necombătut: oamenii își pot reprima pornirile, cuvintele, dorințele chiar, dar nu pot face nimic în privința anumitor necesități fiziologice. Oricât de elevat și de exersat ar fi mentalul, ce te faci când trupul nu-ți dă pace? Viața orașului te învață că imediat ce dai colțul poții avea un moment de intimitate. Dar asta implică riscul rușinii (dacă e cazul) în fața unor priviri indiscrete, nemaivorbind de disconfortul fizic. Astfel, care poate fi viitorul unui oraș ca Bucureștiul, care are atâtea WC-uri publice, câte să numeri pe degete? Peste 2.500.000 de locuitori produc zilnic aproape 3.000.000 litri de urină! Oamenii se mișcă, gândesc, muncesc, dar unde deversează, la o adică?

Dr. col. (r) Ion Marinescu, Președintele Comisiei de Sănătate a Municipiului București și Secretarul Comisiei de Salubritate a Municipiului București, a avut, anul trecut, inițiativă

„Bolnavii de rinichi (și nu numai ei), evită să plece la drum lung pe străzile Bucureștiului.

obligativitatea unei taxe de intrare minime. În felul acesta, riscam ca respectivele cabine să fie cuibul unor auroiaci...".

Iacătă cum, din cauza unor lupte intestinale, Bucureștiul încă nu are ceea ce-i trebuie. Dar și dacă totul ar fi mers bine, cum ar fi arătat Capitala? În fiecare piață, pe lângă marile puncte de interes, cabine „frumoase, elegante, adevărate bijuterii”, ne-ar fi așteptat, primitoare. Dotările ne-ar fi luat ochii: chiuveta, prosopul, vasul WC-ului ar fi strălucit de curățenie. Nici vorbă de miasme stânjenitoare: dejecțiile ar fi fost neutralizate cu ajutorul anumitor substanțe chimice. Iar ceea ce ar fi fost cu adevărat uimitor este că și agricultura ar fi tras oareșce foloase: aceste resturi, lichide ori solide, și-ar fi dovedit eficiența în chip de

hepatită ori alte boli contagioase care folosesc copacii drept toalete. Cu toții suntem supuși îmbolnăvirilor din cauza lipsei toaletelor publice!", susține Ion Marinescu.

Și beneficiile nu se opresc aici. Se spune că pereții cabinei ar putea fi foarte bine folosiți ca spațiu publicitar („din care chiar și Primăria ar putea folosi unul..."). Ori că suferinzi de rinichi, de prostată sau de colici intestinale s-ar simți mai în siguranță atunci când ar fi nevoiți să se deplaseze pe distanțe mari.

Dar până acolo mai este cale lungă. Așa că dl Ion Marinescu rămâne supărat: „După ce că m-am zbatut un an de zile să dau viață acestui proiect, el nu s-a materializat. O să fac o interpelare în Consiliu, ca să înțeleg și eu de ce? Și e rușine pentru bucureșteni, pentru că provin-

va unui proiect de implementare în peisajul citadin a 1.000 de toalete ecologice. După șase luni de tergiversări birocratice, în fine, proiectul a fost aprobat în toamna anului trecut. Atâta doar, că, după ce o societate economică a câștigat licitația pentru amplasarea acestor cabine, „afacerea” a fost anulată, nu se știe din ce motive. „Este foarte greu, într-o primărie în care primarul este de o culoare și consiliul de altă culoare, să cazi la o înțelegere. Încă nu știu de ce Primăria a anulat licitația, pentru că societățile au venit cu propuneri interesante. Unii chiar au zis că ei nu au nevoie să li se plătească nimic, doar să fie lăsați să desfășoare, pe lângă cabine, o activitate comercială. Pe de altă parte, comitetul nu a aprobat nici măcar

Una veche...

... alta nouă

Câte unul își mai ia o sticlă la el, pentru orice eventualitate... Dar ce te faci dacă mergi la un meci, unde îți consumi din plin energie și mai ieși un mic și-o bere? Ori la un miting: strigi ce strigi, da-ți mai vine să faci și altceva.”

Îngrășăminte naturale. Pe de altă parte, prezența acestor locuri igienizate ne-ar fi ferit de riscurile unor boli. S-a demonstrat că urinatul în praful citadin este izvorul multor neplăceri. „Prin urina de câine se poate transmite o boală gravă de ficat, leptospiroza. E de ajuns să atingi gârduțul ori copacul pe care câinele și-a marcat teritoriul și să nu te speli imediat pe mâini, că deja te poți îmbolnăvi. Același lucru se poate întâmpla în cazul unor bolnavi de

ci a reacționat mult mai repede, acolo s-au achiziționat deja aceste cabine ecologice. Nemaivorbind că în Europa, suntem, cu siguranță, pe ultimul loc din acest punct de vedere!”

Să așteptăm, cu speranță, toaletele ecologice! Până atunci putem doar să oftăm (de ușurare)...

text: **Gia Iova**

foto: **M. Felix**

CONSTRUCT

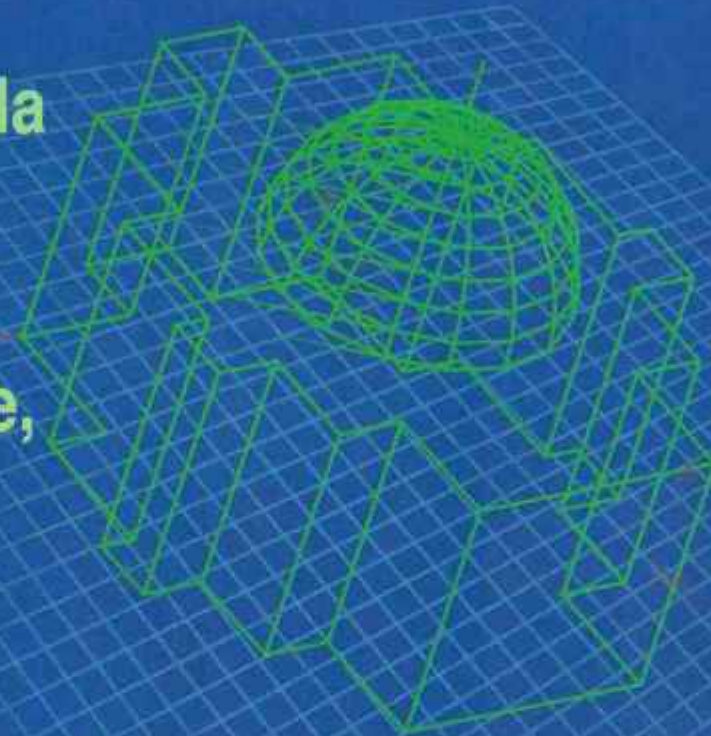
8-12.05.2002

www.constructexpo.ro

editia a 9-a

EXPO

Expozitie
internationala
de
tehnologii,
echipamente,
instalatii,
scule,
dispozitive
si
materiale
pentru
constructii

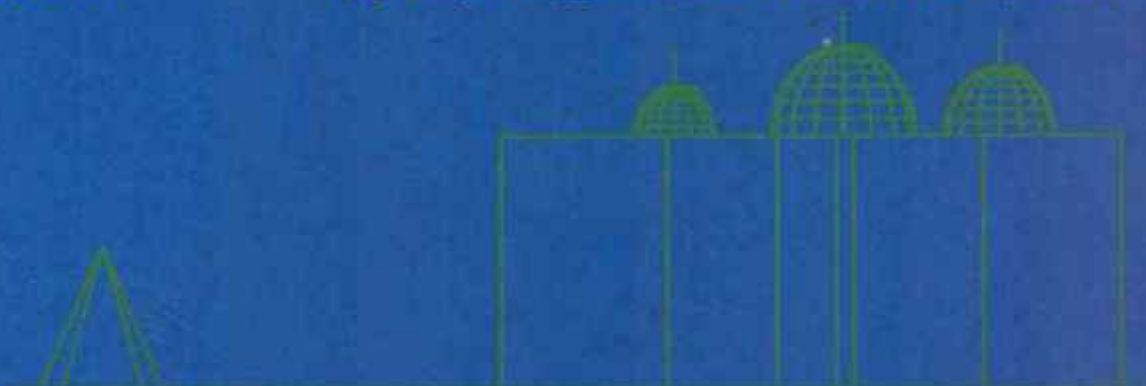

Program de vizitare:

8-11 mai 2002: 10.00-18.00

12 mai 2002: 10.00-16.00

10 mai 2002: ZIUA ARHITECTULUI

Târgul International Bucuresti • Romexpo

„Nu există ceva care să vă

Din 10 septembrie 1999, Bucureștiul a intrat în rândul lumii. Adică avem și noi *Mall*-ul nostru. *Fiba Group* a transformat un fost „cerc al foamei” într-un centru comercial la nivelul standardelor internaționale. Deși la început părea ceva prea sofisticat pentru puterea de cumpărare a românilor, *București Mall* s-a impus pe piață și a devenit unul dintre cele mai aglomerate locuri din Capitală, mai ales în

week-end. Copiii plâng să fie duși la centrul de distracții special amenajat pentru ei, tinerii își dau întâlnire la *Hollywood Multiplex*, adulții fac cumpărături de la *Gimma*, bătrânii vin și se uită la vitrine, ca la un spectacol, pentru că pensia le permite foarte rar astfel de cheltuieli. Domnul Ali Ergün Ergen, general manager la *București Mall*, a acceptat să ne vorbească despre culisele acestui mare succes comercial.

▼ Până mai ieri necunoscut, cuvântul *Mall* a intrat firesc în vocabularul și în viața bucureștenilor. Ce desemnează, de fapt, acest concept?

– Conceptul *Mall* vine din Statele Unite și se referă la o stradă, o alee plină cu magazine. *Mall* înseamnă să oferi clienților, sub același acoperiș, atât magazine, cât și restaurante și centre de distracție pentru petrecerea timpului liber. Scopul principal este ca vizitatorii și clienții să rămână cât mai mult în acest spațiu, pentru că ai ce să le pui la dispoziție. În prezent se investește foarte mult în conceptul de *Mall*, de vreme ce merge bine pe piață și aduce mulți bani.

– De ce ați ales piața românească?

– Este o piață foarte bună, în creștere. Ne-am ambiționat să investim aici, chiar dacă România nu era foarte bine pregătită, în 1999, să primească acest concept. În București nu exista nici un *shopping-center*, erau doar câteva străzi comerciale, în week-end toate magazinele erau închise, la fel și seara. Așadar, piața era oarecum liberă.

– Investitorii străini acuză, în general, birocrația existentă în administrația românească. Ați avut probleme în acest sens?

– Desigur, nici o investiție nu este lipsită de obstacole. Cele mai mari probleme, însă, le-am avut la cumpărarea terenurilor, pentru că au venit foarte multe persoane care au revendicat părți din aceste terenuri, și aici, în Vitan, și în Militari. Acest obstacol, însă, a fost depășit.

– Prin ce se diferențiază oferta *Mall* de celelalte centre comerciale?

– Este singura clădire din România care oferă, sub un singur acoperiș, peste 100 de magazine și foarte multe posibilități de petrecere a timpului liber: cafenele, restaurante, cinematografe, bowling etc. Practic, nu avem competiție, este un concept unic. *Mall* este singurul loc din București unde oamenii pot sta ore în șir, fără să se plictisească, în orice anotimp.

– Nu vă deranjează faptul că vizitatorii par, cel puțin la prima vedere, mult mai numeroși decât cumpărătorii? *Mall*-ul este și un loc de promenadă, uneori ai senzația că te afli pe bulevard. Oamenii se plimbă, privesc, discută...

– Nu poți să-i faci pe toți să cheltuiască bani aici, nimeni nu este obligat să cumpere. Lumea vine, se plimbă, observă, apoi hotărăște dacă și ce cumpără sau nu. Oricum, procentul din populația Bucureștiului care își permite să cumpere la acest nivel este destul de mic. Dar 80% dintre cei care își permit vin la noi.

doriți și să nu găsiți la Mall"

– Ținând cont de puterea de cumpărare a românilor, așteptările dv. au fost confirmate de cifra de afaceri?

– Încă nu, dar lucrurile evoluează într-o direcție bună. Mai mult, pot să vă spun că vânzările cele mai mari pe metru pătrat din lanțul nostru european se înregistrează aici, în România. Studiile noastre de marketing au estimat, pentru București, în jur de 5 milioane de vizitatori și cumpărători pe an. Ei, bine, în realitate această cifră este dublă, respectiv 10 milioane într-un an.

– Există vreo diferență între clienții dv. din România și cei din alte țări europene?

– Românii reacționează foarte repede la schimbările aduse din Europa. Conceptul Mall a fost asimilat mai bine în România decât în Turcia, de pildă. Obicelurile cumpărătorilor s-au schimbat rapid, s-au obișnuit să găsească totul sub un singur acoperiș. Numai că românii se uită mai mult la prețuri, calitatea fiind pe locul al doilea. Desigur, sunt căutate produsele de calitate, dar se cumpără numai în funcție de prețul afișat.

– Cum selectați firmele care au spații comerciale în Complexul Mall?

– Avem mai multe criterii, dintre care primul este *shop-mixul*, pentru că nu vrem să schimbăm foarte tare structura care există deja, pe domenii: electronice, îmbrăcăminte, încălțăminte, echipament sportiv, cosmetice, super market ș.a.m.d. În al doilea rând, se face un studiu asupra clientului. Se urmăresc experiența, cifra de afaceri, poziția pe piață. Ne interesăm care sunt așteptările firmei respective în ceea ce privește Mall și hotărâm dacă este o alegere bună pentru a menține stilul și atracția impuse de acest centru comercial. Nu este importantă o chirie foarte mare, ci valoarea produselor pe care le aducem aici.

– București Mall are peste 1.500 de salariați, aproape toți români. Cum vă înțelegeți cu ei? Mai bine sau mai rău decât cu angajații din celelalte centre comerciale din Europa?

– Angajații de aici sunt deschiși, au o capacitate mare de a învăța lucruri noi, de a explora situații inedite. Problema este că trebuie împinși de la spate, au nevoie de un imbold. Punem mare preț pe munca în echipă, așa că nu avem încotro, trebuie să ne înțelegem între noi. În mare, însă, nu există diferențe, din nici un punct de vedere, între București Mall și un Mall din Germania, Olanda, Franța sau Turcia. Sunt aproape la fel și pot să vă spun că, de multe ori, cel din București este chiar mai bun. Clienții străini mi-au confirmat această părere.

– Ați avut momente în care v-a fost teamă că această investiție nu va prinde pe piața românească? România este, totuși, o țară cu mari probleme sociale și cu un nivel de trai destul de scăzut.

– Temerii au fost, chiar după deschidere. Era un concept nou, ne era teamă de răspunsuri negative, care ar fi întors totul pe dos. Dar nu s-a întâmplat așa. Când am finalizat clădirea, 75% din spațiu era deja ocupat. În următorii doi ani, 99% din locație a fost acoperită. Piața a reacționat bine, oamenii s-au adaptat repede. Apreciază oferta Mall, ca securitate, curățenie, calitate, confort. Nu ne rămâne decât să oferim, în continuare, lucruri foarte bune, care sunt dorite de clienți. Este ca o cursă, în care trebuie să ții pasul cu ceilalți și să aduci cât mai multă calitate și variație.

– Se vorbește, deja, despre un al doilea Mall în București...

– Da, s-a vorbit mult despre asta, dar acum chiar există planuri serioase. Piața este pregătită pentru un nou complex comercial de acest tip, care va fi amplasat în Militari, în zona Lujerului. Va fi un Mall diferit de acesta, din Vitan, dar nu pot să vă dau detalii, este o surpriză.

– Locuiți de peste trei ani în București. Cum vă împăcați cu orașul? Vă place România?

– Îmi place să locuiesc aici, mă simt ca în oricare alt oraș european. Am vizitat România de la munte la mare, aveți o țară frumoasă, regret că nu stăpânesc limba română. Familia mea este în Turcia, n-o vizitez prea des, dar vorbim la telefon. Până și cu prietenii mei vorbesc despre România. M-am adaptat ușor, pentru că există multe similitudini cu Turcia, inclusiv culinare. Din bucătăria tradițională românească îmi place mămăliga, dar nu mănânc niciodată mult, sunt tot timpul într-un fel de dietă. Aveți și foarte multe alimente de care trebuie să mă feresc pentru că au în conținut carne de porc.

– Aveți un mesaj pentru clienții Mall?

– Vreau să le mulțumesc pentru încrederea acordată și pentru devotament. Ei sunt motivația noastră pentru a aduce pe piața românească și alte produse noi, de calitate. Al doilea mesaj ar suna cam așa: „Fiți pregătiți, în curând se deschide al doilea Mall”.

– Să zicem că eu nu am fost niciodată la București Mall. Ce mi-ați spune ca să mă convingeți să vă vizitez?

– Nu există ceva care să vă doriți și să nu găsiți la noi!

interviurile Liliana Petruș

foto, Octavian Tîbăr

Cumpărați o mașină no

Cum foarte puțini români își permit să-și cumpere o mașină „cu banii jos”, cea mai convenabilă metodă a deveni
utile despre modalitățile de cumpărare în leasing

Pentru a obține un credit de finanțare în sistem leasing de la firma **Renault**, persoanele particulare și giranții trebuie să prezinte următoarele acte: o cerere leasing, o copie a buletinului de identitate, o adeverință de salariu pe ultimele trei luni, o copie a cărții de muncă pe ultimii doi ani, informații și date generale privind utilizatorul (prin completarea unei fișe tip). Pentru achiziționarea în leasing a unui autoturism Renault Clio Symbol Ex 1.4, în valoare de 7.310 euro, persoana fizică trebuie să plătească un avans de 30 la sută din valoarea mașinii. Ratele lunare sunt de 345 euro (în cazul unui credit de un an), 192 de euro (pentru credit de doi ani), respectiv de 142 de euro (pentru credit pe trei ani). Valorile nu conțin TVA. Taxa de management (percepută de firma de leasing), de doi la sută, și cheltuielile de import (aproximativ 150 de euro) se achită la semnarea contractului. Asigurarea autoturismului va fi încheiată de firmă, dar va fi suportată de către persoana care achiziționează mașina (5,4 la sută din prețul fără taxe). Plățile contractuale sunt exprimate în euro, dar se vor face în lei, la cursul de referință al băncii societății de leasing. Condiția impusă persoanelor fizice este ca venitul net lunar să fie de trei ori mai mare decât valoarea ratei lunare, sau ca unul dintre giranți să îndeplinească această cerință.

Firma **Porsche Leasing România** oferă credite persoanelor fizice doar în varianta

leasingului financiar intern. Condiția pentru finanțare este ca venitul lunar net al familiei celui care solicită creditul să fie egal cu dublul ratei lunare, pe lângă cheltuielile fixe (întreținere, chirie, mâncare etc.) pe care le declară pe proprie răspundere. Derularea contractului se face astfel: clientul își alege autovehiculul și varianta de leasing, completează dosarul cu actele necesare, se face verificarea bonității (credibilitatea clientului; circa patru zile lucrătoare), se trece la semnarea contractului (emitere de către dealer, semnare de către client și de către firmă, emitere factură), se face plata și apoi se livrează autoturismul. Actele necesare persoanelor fizice pentru întocmirea dosarului de creditare de către **Porsche Leasing** sunt următoarele: formulare de leasing, oferta semnată, copie după actul de spațiu, copie după actul de identitate, copie după cartea de muncă, adeverință de la locul de muncă (vechime, funcție, venit anual), dovada altor venituri (dacă există) și, după caz, copie după certificatul de căsătorie. Plățile se efectuează în lei, la cursul firmelor, iar avansul la semnarea contractului variază în funcție de durata finanțării.

BCR Leasing S.A. are condiții similare de finanțare a persoanelor fizice care intenționează să achiziționeze un autoturism în regim de leasing. Avansul pe care solicitantul trebuie să-l plătească este de 25-50 la sută din valoarea fără taxe a contractului, iar perioada de

leasing poate varia între unul și trei ani. Comisionul de management este de doi-trei la sută, iar dobânda de finanțare este de 14,5 la sută pentru autoturismele din import și de 13,5 la sută pentru cele autohtone. La sfârșitul contractului, utilizatorul creditului va plăti, conform legislației în vigoare, taxele vamale aferente la 20 la sută din valoarea de intrare a bunului de import. Persoana care cumpără autoturismul are posibilitatea ca, după primele 12 luni ale contractului de leasing, să poată efectua rambursări anticipate, cu micșorarea numărului de rate sau reducerea corespunzătoare a valorii ratelor rămase până la scadența contractului, calculate la sold. Pentru întocmirea dosarului de leasing sunt necesare câteva date generale privind utilizatorul și girantul (completarea unui formular; copie după buletinele de identitate ale utilizatorului și girantului, adeverință de salariu pe ultimele trei luni ale celor doi și copie după cărțile de muncă ale solicitantului și girantului, pe ultimii doi ani).

Firma **Opel Erebus** oferă, pentru persoanele fizice, numai varianta de leasing intern pe durata 12-48 de luni. Avansul pe care trebuie să-l plătească solicitantul este de 25 până la 50 la sută din valoarea CIP (fără taxe). Actele necesare pentru obținerea finanțării în sistem de leasing sunt următoarele: informații și date generale privind utilizatorul creditului (completarea unei fișe), adeverință de venit pentru

uă în regim de leasing

t achiziționarea de autoturisme în regim de leasing. În cele ce urmează, oferim cititorilor noștri câteva informații g a unei mașini și actele necesare în acest sens.

ultimele trei luni (venitul net trebuie obligatoriu să fie de cel puțin trei ori mai mare decât rata de leasing), o copie după cartea de muncă (pe ultimii doi ani) și dovada contractului de muncă pe durată nelimitată. Pentru autoturismele existente în stoc se asigură un termen de livrare de aproximativ trei săptămâni, iar pentru autoturismele la comandă, un termen de livrare de circa zece săptămâni. Mașinile cumpărate în sistem leasing de la această firmă beneficiază de 18 luni garanție, fără limită de kilometri, precum și de programul de asistență tehnică, 24 de ore din 24.

Cel care vor să obțină un automobil în leasing de la societatea **Sebastian Leasing** o pot face prin firma **Romcar S.R.L.** Solicitantul trebuie să prezinte o copie după buletinul de identitate și documente necesare vânzării unui apartament. Prin notariat, se cere ipoteca imobiliară. Perioada de acordare a leasing-ului este între unul și trei ani, iar avansul pe care persoana fizică trebuie să-l plătească este de 20-30 la sută din valoarea autoturismului, restul plății urmând să se facă în rate lunare. Tot prin intermediul firmei **Romcar**, puteți obține finanțarea pentru cumpărarea unui automobil de la **Volksbank Leasing România**. Actele necesare pentru aprobarea creditului de la această firmă sunt următoarele: fișă tip completată cu informații și date generale privind utilizatorul, o copie după buletinul de identitate, adeverință de salariu pe ultimele trei luni și o copie a cărții

de muncă pe ultimii doi ani. În cazul acceptării finanțării, documentele prezentate în copie vor fi confruntate cu cele în original.

Toyota România S.R.L., în colaborare cu **Alpha Bank**, a stabilit, de curând, un plan de creditare pentru persoanele fizice dornice să achiziționeze automobile. Creditul este furnizat de **Alpha Bank** sub formă de împrumut. Nu este în sistem leasing, dar funcționează pe bază de rate. Durata maximă a împrumutului este de trei ani. După ce plătește un depozit de cel puțin 30 la sută, proprietatea mașinii

necesare înscrierii în programul de credit al firmei **Toyota** sunt următoarele: copii după buletinul de identitate al solicitantului de credit și al soțului/soției, după certificatul de căsătorie, după certificatul de naștere al copiilor, după carnetul de conducere, după contractul de muncă și cartea de muncă a solicitantului și a soțului/soției, după declarația de venit a solicitantului și a soțului/soției, după titlul de proprietate (casă, teren, mașină) al solicitantului și al soțului/soției și după titlul de proprietate pentru alte valori lichide (acțiuni,

obligațiuni, extrase de cont) ale solicitantului și ale soțului/soției. În plus, solicitantul de credit mai trebuie să prezinte, în original, adeverința de salarizare a sa și a soțului/soției. Persoana care urmează să cumpere în rate un autoturism de la **Toyota** va trebui să completeze și o cerere de credit,

informațiile pe care le va declara în această cerere urmând a fi verificate de către **Alpha Bank**.

este transferată imediat clientului, iar rata împrumutului bancar este de nouă la sută. Solicitantul creditului trebuie să aibă un loc de muncă și un salariu „rezonabil” (de trei ori rata lunară, care variază, pentru un credit pe trei ani, între 7,5 și 12 euro/zi). Documentele

Text **Tatiana Dobija**

Foto **Octavian Tîbăr**

Moldova noastră

Atunci când, în rând cu celelalte foste republici sovietice, Moldova își anunța independența, în România au izbucnit urale, au curs lacrimi și șampanie, iar Parlamentul a adoptat imediat o declarație de recunoaștere a tănărului stat. Un singur parlamentar a contrazis unanimitatea, stârnind uimire printre colegi și în rândul opiniei publice. Indiferent de evoluția sa politică ulterioară, Claudiu Iordache a dovedit atunci că înțelege ceva ce restul refuzau să vadă: fiecare zi care a urmat independenței a adăugat câte un bolovan de gâtul ipoteticei refaceri a României în granițele ei firești. Independența Moldovei trebuia să fie nu un scop în sine, ci, cel mult, o foarte scurtă etapă intermediară până la reînălțuirea României istorice.

N-a fost așa. Momentul a fost ratat și „frații de peste Prut”, pe măsură ce se consolidau ca stat, se îndepărtau de noi, în ciuda afirmației președintelui Mircea Snegur cum că „trebuie să

ne ținem de neamuri”. Snegur a fost ulterior acuzat de către fostul lui premier, Mircea Druc, care s-a rătăcit apoi prin România; Ilie Ilășcu a plătit cu libertatea lupta pentru unitate, într-un târziu a fost eliberat și a aterizat în PRM, calitate în care singura dată când am mai auzit de el a fost în legătură cu un accident rutier mortal; de tovarășii săi, rămași după gratii, nu mai vorbește nimeni; rolul lui Ilășcu a fost preluat din mers de Iurie Roșca și numai bunul Dumnezeu știe ce se va petrece cu acesta.

Alți frați de peste Prut au ajuns cântăreți, poeți, parlamentari și, mai ales, bișnițari prin România. Din când în când își mai aduc aminte, nostalgici, de Basarabia natală.

De partea cealaltă, autoritățile române au trântit câteva poduri de flori, au trimis cărți, au acordat ajutoare economice și financiare și, evident, în buna tradiție mioritică, „au ridicat problema”, care ridicată a rămas.

Între timp, la Chișinău s-au întors la putere

comuniștii, au inventat limba *moldovenească*, au reinstaurat supremația limbii ruse, au rescris manualele și, mai nou, au ajuns să ancheteze cooii pentru crima de a crede în rădăcinile lor, în vreme ce președintele republicii se plânge că România l-ar trata statul ca pe o colonie.

Acestora și tuturor, un mesaj limpede din acest colț de pagină: **Moldova este a noastră. Nu a României, ci a românilor de pretutindeni. Nu există „frați peste Prut”, suntem tot noi.**

Interpretând după cum i-a tăiat capul celebra replică din piesa lui Delavrancea, unii și-au închipuit că problema apartenenței poate fi amânată „în veacul vecilor”. Nu. Basarabia este a noastră chiar acum, și a fost tot timpul a noastră, indiferent de-a ce s-au jucat mai-marilor vremurilor. Sigur, stăpânirile vremelnice pot zăpăci multe și pot provoca, inutil, dureri. Un lucru, totuși, nu pot să-l facă: să schimbe istoria.

Afacerile lui bin Laden în România sunt la fel de misterioase ca și locul unde se găsește miliardarul saudit

Timbre Cap de Bout

De parcă imaginea României n-ar fi avut destule bube, primăvara ne-a adus în dar scandalul armelor care ar fi plecat de la noi pentru a ajunge te miri unde, inclusiv la alde bin Laden. *Jolly joker* ar fi fost rusul Viktor Bout, care a cumpărat de la Tarom două avioane IL-18, completându-și flota aeriană cu care a transportat arme (nu numai din România) spre Africa și Asia, inclusiv pentru Al Queda. Evident, autoritățile au dezmințit informațiile, iar rusul n-a venit să dea declarații. Un timbru Cap de Bout lipit pe scrisoarea de bune intenții către NATO și UE!

Adio, dar rămân cu mine

Contrar zvonurilor, președintele și premierul nu sunt supărați unul pe altul. Doar se înțeapă, așa, din când în când, del, *qui s'aime se taquine*. Filmul ăsta noi l-am mai văzut odată, doar că în rolul Cabinetului 2 juca Petre Roman.

După ce l-a făcut arrogant pe Năstase, Iliescu a explicat că l-a sugerat acestuia să coboare cu picioarele pe pământ. Ajuns în respectiva poziție, premierul a observat cu arțag: „Dacă dl președinte ne îndeamnă să facem comerț cu Vietnamul, foarte bine, dar ar trebui să mai avem flotă”, aluzie la presupuse păcate ale lui Traian Băsescu, cel cu care, se teme Adrian Năstase, ar fi făcut președintele o pace separată. Tachinările celor doi foști și viitori colegi de partid au provocat neașteptate efecte secundare: Năstase vrea să schimbe substanțial Constituția (aia pe care tot ei au făcut-o), iar Iliescu a chiuat prima oară de la Cotroceni, de ziua lui, lipsind poporul de bucuria pupăturilor.

Adrian Năstase, pregătit să-i tragă scaunul lui Traian Băsescu, dacă va fi nevoie

Gândirea „liberă” se ia

Avem, cum se știe, un președinte liber-cugetător, calitate care nu-l împiedică să-și facă largi cruci, atunci când se impune. În urma unei interogații celebre, venite din partea contracandidatului la președinție, Ion Iliescu a balmăjit cum că are în vedere „existența ființei supreme” (fără nume, vă rog!). Pentru noi, ființa supremă este Dumnezeu. Pentru alții, cine știe? De pildă, pentru Alexandru Sassu și Octavian Mitu, care, la depunerea jurământului de către deputați, au refuzat să pronunțe formula „Așa să m-ați Dumnezeu!” întrebarea este: cine altcineva l-o ajută?

Alexandru Sassu nu are nevoie de ajutor

BNS a anunțat că dă în judecată FMI. Motivul: ce ne cere ei, nu e bine pentru noi. Sună spectaculos ca acțiune, îi și vezi pe sindicaliști la Strasbourg ori la Haga, cu avocații după ei, onorată instanță, obiectez, se respinge etc. Ar fi doar o problemă: FMI nu ne cere nimic. El doar ne spune în ce condiții ne ajută, dacă vrem. Când Vasile îi împrumută bani lui Gheorghe, cine stabilește condițiile? Marile centrale sindicale au destule de făcut pe-acasă, nu e cazul să viseze la răsunătoare procese internaționale.

Eroarea de greșeală

Matei Brătianu și Dumitru Costin sunt decisi să angajeze o luptă de Fond

Bazil Ștefan

Adio, Iugoslavia

La aproape fix zece ani de la destrămarea vechii Iugoslavii, prin proclamarea independenței de către Slovenia și Croația, imitate repede de Macedonia și Bosnia-Herțegovina, s-a dus să-și ocupe locul de veci în istorie și urmașa ei, așa-zisa „noua Iugoslavia”, compusă din cele două republici ale fostei federații sud-slave ce acceptaseră să rămână unite sub aceeași denumire: Serbia și Muntenegru. Speranța multor lideri sârbi că, păstrând vechiul nume, ar păstra și o șansă teoretică de refacere, cândva, a vechii construcții federative, s-a nărut însă și ea. Cel mai târziu din timpul războiului din Kosovo, Muntenegru, unde se înmulțeau semnele de agasare față de dominația sârbă, dar și de teama că ar putea împărtăși soarta suratorilor sale Iugoslave, devenite victime ale represaliilor lui Miloșevici, a început să cocheteze din ce în ce mai mult cu ideea independenței. Și numai răsturnarea de la putere a lui Slobodan Miloșevici, care a avut drept consecință o remarcabilă reconsiderare a politicii occidentale față de Belgrad, l-a mai demolat întrucâtva pe Milo Djukanovici, independentistul șef de la Podgorița. Mai precis, sătui de atâtea implicare în încurcatele, sângeroasele și costisitoare dispute balcanice, ca și în efortul de înlăturare a consecințelor acestora, occidentalii, confrunțați anul trecut cu un nou conflict armat în Macedonia, i-au dat de înțeles lui Djukanovici că nu mai au chef de încă o secesiune și că

este preferabil să-și încerce norocul mai degrabă într-o reglementare negociată a relațiilor cu Serbia lui Koštunica, la care oricum va găsi mult mai multă înțelegere decât la Miloșevici. Omul forte de la Podgorița s-a conformat, fiindcă fără sprijin occidental ambițiile sale oricum nu aveau prea multe șanse de izbândă. Negocierile s-au încheiat cu succes, cele două state sârbești așezându-și pe baze noi, de deplină egalitate, relațiile. De la mijlocul lunii martie 2002, uniunea lor politică nu se mai numește Iugoslavia, ci pur și simplu „Serbia și Muntenegru”. Ele au păstrat în comun doar strictul necesar – apărarea, moneda, politica externă –, în rest fiecare urmând a se autoguverna cum îl tale capul. Este o rezolvare rezonabilă, ca între țări și persoane civilizate și de sperat rămâne doar ca ea să fie și de durată.

Oricum, este demn de reținut că avem de-a face cu o nouă veste bună care ne parvine de la sud de Dunăre – a treia în doar câteva luni, după reglementarea negociată a conflictului din Macedonia și succesul unui moderat remarcabil, Ibrahim Rugova, la alegerile prezidențiale din Kosovo. De altfel, lumea privește și aproape că nu poate să-și creadă ochilor. Vestile proaste vin acum din alte regiuni. Din Afganistan sau Orientul Mijlociu, din Cecenia sau Kashmir, dar nu din Balcani. „Butoiul cu pulbere” al Europei pare fie a se fi golit de explozibil, fie a-și fi pierdut brusc fitilele.

Linște și pace, din Slovenia până în Macedonia și din Voivodina până în Kosovo. Distrugerile provocate de război sunt încă vizibile, în zonele cele mai afectate, dar din ce în ce mai puțin, zeci, sute de mii de refugiați s-au întors la căminele lor sau și-au încropit o nouă existență. Miracol? Nicidecum. Fenomenul are explicații raționale. Dictatorii vinovați au dispărut. Miloșevici dă seama în fața Tribunalului Penal Internațional de la Haga, Tudjman s-a prezentat la Judecata de Apoi, Izetbegovici s-a dat la fund. Teritoriile care au cea mai mare nevoie de susținere – Bosnia, Kosovo și Macedonia – sunt în grija comunității internaționale, fiind administrate de un german, Michael Steiner, în numele ONU, de un francez, Alain Le Roy, respectiv de un austriac, Wolfgang Petritsch, în numele Uniunii Europene. Fără această cărjă și tutelă, ele s-ar prăbuși din nou în conflicte interne. Linștea și pacea din Balcani au deci ceva artificial și vor mai trece ani buni până când trupele și administrațiile internaționale vor putea fi retrase fără riscul unei noi explozii a butoiului cu pulbere. Și nu-i exclus ca tot din afară să vină și soluția de schimb, în cazul în care cea actuală, care ascunde încă multe vicii, se va dovedi în final inoperantă. Până una-alta, însă, spunând adio Iugoslaviei, sârbii semnalizează o salutară dorință de normalitate.

pagini realizate de Tudor Călin Zorojanu
foto: Rompres

un gând

H.-R. Patapievici

Popper, Cărțile de Întelepciune

Karl Raimund Popper s-a născut în 1902 și a murit în 1994. A scris enorm și a gândit original, adeseori în răspăr cu modele dominante. A știut să-și impună teoriile pe care le-a elaborat cu o fermitate casantă, care îmbina într-o manieră destul de arogantă dogmatismul și intransigența. În opera sa, există un frapant contrast de ton între încăpățănarea ofensivă cu care caută să-și încolțească adversarii de idei în cărțile de doctrină și fermitatea prevenitoare cu care îi tratează în cărțile, să le zicem, ocazionale. Primul ton este al doctrinarului care are ca premisă credința că a învinge înseamnă a convinge. Al doilea ton aparține omului care presimte că persuasiunea, deși fi este inferioară logicii în generalitate, îi este superioară în profunzime. Să iau un exemplu. O constantă a operei de epistemolog a lui Popper a fost combaterea ideii că istoria ar fi condusă de legi dinainte scrise. Credința că astfel de legi există și că ele pot fi cunoscute a fost denumită de Popper istoricism. Împotriva acestei credințe a construit un argument teoretic (*Mizeria istoricismului*, 1953), pe care, apoi, l-a reluat, sub diferite forme, în multe alte cărți. Ce mi se pare interesant este că în cărțile sale ocazionale acest argument a luat o formă etică, ideea fiind că este nedemn din punct de vedere etic să credem că oamenii nu sunt decât niște marionete, aflate la dispoziția marelui sforâr numit istorie.

Conjectura mea este că Popper, după anii '50, a fost din ce în ce mai ispitit de tonul ironic-tolerant și persuasiv al întelepciunii, fără a abandona (ori recuza) tonul sentențios și casant al doctrinarului. Ceea ce mă atrage la cărțile sale ocazionale este tocmai imbinarea neașteptată dintre aceste două tonuri și sentimentul, pe care mi-l inspiră, că mă aflu în prezența unor cărți de întelepciune. În cărțile de doctrină, ideile lui Popper sunt tari, posedă o anumită, indiscutabilă, aroganță. Ele nu doar că se știu adevărate, ele se simt și constrângătoare, își cunosc și savurează puterea de a forța pe cititor să li se supună. În cărțile de întelepciune, ideile sale sunt slabe, posedă o indiscutabilă, și voită, modestie. Spre pildă, dacă în cărțile de doctrină milita ofensiv pentru valorile *Iluminismului* (cele mai notorii pagini sunt în *Societatea deschisă și dușmanii ei*, 1945), în cărțile sale de întelepciune se simte dator, cum singur spune, să atragă atenția cititorilor asupra consecințelor teribile pe care ideile cele mai generoase ale *Iluminismului* le-au avut, Popper vorbește de abominabilele monstruoziități ale revoluțiilor franceză și rusă și de absurditatea lor criminală. Este de datoria noastră să ne opunem fanatismului sub orice formă, ne avertizează Popper-înteleptul, chiar și atunci când scopurile sale sunt ireproșabile din punct de vedere etic, dar mai ales atunci când scopurile sale sunt și ale noastre. În aceste cuvinte modeste este exprimată, mi se pare, întelepciunea cea mai profundă a raționalismului – capacitatea de a denunța nu numai fanatismul celor cu care suntem în dezacord, ci și fanatismul celor cu ale căror poziții ne identificăm.

Este, poate, lecția cea mai grăitoare pentru noi, astăzi.

grupuri de interese, grupuri de presiune

Dan Pavel

Războiul Rece româno-român

Din 11 septembrie 2001, Planeta a devenit mai inospitalieră. Lumea în care trăim este mai dură pentru toți, indivizi, națiuni, țări și civilizații. De când cu apropierea dintre SUA președintelui Bush Junior (fiul lui Bush Senior, fostul director al CIA) și Rusia președintelui Putin Senior (fostul director al KGB), țările mici din fosta zonă de ocupație și influență a URSS nu au avut decât de pierdut. Constituția axei Washington, D.C. – Moscova nu a fost de bun augur pentru București. Încrederea americanilor în ruși este imorală dacă se va solda cu lăsarea pe dinafară a României și a altor țări cu ocazia lărgirii NATO de la Praga. Asta numai dacă va reuși diversiunea antiromânească pusă la cale de Moscova, împreună cu regimul vasal de la Chișinău. Altminteri, dacă occidentalii nu se vor lăsa păcăliți de uriașa operațiune KGB (FSB)-GRU de compromitere a șanselor României de integrare, oricum țara noastră nu are prea multe merite, dacă e să judecăm drept. Dar din punct de vedere strategic, primirea României, Bulgariei, Slovaciei și Sloveniei este avantajoasă.

Există încă mari interese contradictorii în regiune. În ciuda frontului comun SUA-Rusia din Afganistan împotriva teroriștilor Al Qaeda și a regimului taliban, cele două supraputeri (una de prim rang, alta de rang inferior) au o mulțime de interese contradictorii. Dacă echipa de străluciți strategii din jurul lui Bush (Wolfowitz, Rice, Rumsfeld, Powell ș.a.) nu înțeleg că SUA trebuie să profite de orice oportunitate geopolitică de luare în posesie a fostelor teritorii din zona de dominație sovietică, ar însemna că le-a luat Dumnezeu mințile. America ar face bine să nu subordoneze interesele pe termen lung celor de moment.

Corneliu Vadim Tudor ar trebui pus în fața unui pluton simbolic de execuție, în care să arunce lumea noastră stricate în cap, pentru că a dat unul dintre cele mai neechivoce semnale împotriva intereselor naționale. El i-a transmis lui Putin că ar fi bine să se gândească la un troc: să dea Basarabia României în schimbul renunțării din partea țării noastre la integrarea în NATO. Asta echivalează cu rechemarea în țară a trupelor rusești, după ce trupele sovietice au părăsit-o în 1958, întrucât Armata a XIV-a continuă să staționeze în Transnistria. Adică să renunțăm la apropierea de Occident și să intrăm din nou sub dominație rusească. Cine nu înțelege jocul diversionist al lui Vadim și continuă să îl prefere, ba chiar să îl voteze, înseamnă că ori este prost, ori necinstit, ori complice la trădarea intereselor naționale.

Interesele României se joacă în Occident, nu la Chișinău și Tiraspol. Populației Republicii Moldova i s-a spălat creierul pe vremea comunismului sovietic într-un mod mai radical decât populației din România. Pe lângă inculcarea reflexelor condiționate de pasivitate și acceptare a unui trai modest (motiv pentru care încă atâția mai regretă azi comunismul) care s-a petrecut la noi, dincolo de Prut s-a petrecut și deznationalizarea. Cea mai mare greșală a politicianilor din România ar fi să se ocupe acum de reromânizarea moldovenilor, în perioada când românii ar trebui să se europenizeze.

BILA ALBĂ

Vladimir Voronin, președintele Republicii Moldova, a reușit să enerveze autoritățile românești prin declarații fanteziste referitoare la presupusa implicare a Bucureștilui în manifestațiile de la Chișinău. De altfel, nu numai românii au reacționat la ceea ce se întâmplă peste Prut, ci și Consiliul Europei, care și-a exprimat îngrijorarea.

BILA NEAGRĂ

Europa lăsată europenilor

Cu câteva săptămâni în urmă, comisarul pentru extindere al Uniunii Europene, Günther Verheugen, cerea public o analiză mai atentă a riscurilor dublei respingeri, și din NATO și din UE, a României și Bulgariei. Pentru că admiterea acestor două țări în UE se va lăsa mult așteptată – probabil până la sfârșitul actualului deceniu, și având în vedere criteriile militar-politice-strategice ale extinderii NATO, asumate și în cea mai mare parte îndeplinite sau realizabile în și de către cele două țări – înaltul oficial european trăgea un semnal de alarmă, dar care, indirect, a însemnat și recomandarea insistentă a acceptării Sofiei și Bucureștiului în NATO, la Praga anul acesta.

Responsabilii europeni ai țărilor membre în NATO nu au însă primul cuvânt în deciziile de extindere, cum bine știm. Și în 1997, la Madrid, Statele Unite au tranșat în favoarea Poloniei, Ungariei și Cehiei, ignorând suveran simpatiile Franței pentru România sau ale Germaniei pentru Slovenia. Se va întâmpla la fel și în toamna acestui an, la Praga.

Ceea ce s-a putut observa în ultimele luni a fost accelerarea unui proces de negocieri, consultații, vizite politice, militare și diplomatice ale oficialităților americane în România și Bulgaria. Chiar dacă tonul mesajelor americane transmise la Sofia și București a fost critic, precaut și adesea însoțind avertismente în legătură cu riscul corupției sau al instabilității politice și exceselor naționaliste, s-a putut observa o preocupare, oricât de îngrijorată, dar sporită pentru aceste țări. Un interes care, chiar dacă se exprimă mai ales în avertismente, ca acum, este de preferat întotdeauna, și în relațiile internaționale, politicii reci și dezan-gajate, împănată cu formule convenționale.

Între avertismente s-au strecurat însă, insistent, ca o rază de soare prin crăpătura ușii în camera obscură, și încurajări de genul: „n-aveți nevoie de focul verde al cuiva pentru a intra în alianță”, sau „dacă nu faceți greșeli mari până la sfârșitul anului, veți intra în NATO”. Mesagerii au fost chiar mai importanți decât mesajele: Michael Guest, ambasaduror american la București și Bruce Jackson, președintele consiliului NATO din Statele Unite.

Atitudinea americană față de România și Bulgaria a intrat însă foarte recent, chiar dacă indirect, și într-o zonă de promisiuni certe. La Berlin, între 2 și 3 martie crt. a avut loc o reuniune a experților germani și americani în problemele Europei de sud-est. E prima întâlnire de acest fel, vizând orizontul cooperării strategice-conceptuale în domeniul securității unei anumite zone din Europa. La 5 martie, vice-

democraților din Bundestag, Gernot Erler, care este și președintele Societății sud-est-europene, a dat publicității o declarație de presă privind întâlnirea germano-americană de la Berlin. Circuital de difuzare a unei astfel de declarații este oricum redus și el nu cred că a inclus încă mass-media din România. Este motivul pentru care intrăm în detalii. Asadar, 13 experți germani și 7 americani s-au întâlnit la Academia Europeană din Berlin, sub culorile Societății sud-est-europene și ale Ministerului afacerilor externe german. Au fost de față și 4 exponenți ai unor instituții internaționale, între care coordonatorul special al Pactului de stabilitate, Erhard Busek. Europeanii au aflat de la experții americani care sunt principalele lor griji în sud-estul Europei. Gernot Erler le rezumă în această ordine în declarația de presă, difuzată la 5 martie.

1. Interesul americanilor pentru Europa de sud-est a scăzut după 11 septembrie. Angajamentul SUA în Balcani va consta de-acum în-colo îndeosebi în combaterea terorismului și a crimei organizate.

2. Statele Unite așteaptă, în această situație, creșterea rolului Europei în Balcani și preluarea marilor răspunderi pentru gestionarea dificultăților din regiune de țările UE. În definitiv, nici unul dintre statele sud-est-europene nu vrea să devină al 51-lea sau al 52-lea stat american ci membru titular al UE.

3. Pentru a-și garanta acest rol, Europa trebuie să preia mai multe responsabilități în domeniul militar. Această „lead-function” este sugerată în primul rând Germaniei.

A treia cerință americană adresată vest-europenilor, – exprimată cât se poate de explicit, citim în declarația de presă – a fost: Statele Uniunii Europene trebuie să se angajeze fără echivoc în admiterea Bulgariei și a României în NATO. Atâta vreme cât aceste țări vor avea nevoie de mult timp până la integrarea lor în UE, experții americani consideră că includerea lor în NATO constituie un pas necesar și urgent pentru stabilizarea României și a Bulgariei.

Intrarea României în NATO devine asadar nu doar posibilă ci și realizabilă, pe termen scurt, inclusiv cu concursul Statelor Unite. Avem de-a face cu o constelație nouă. E o cauză care trebuie sprijinită de întreaga clasă politică și de întreaga societate românească, aflate astfel în fața celei mai importante turnante din ultima jumătate de secol, și poate din întreaga istorie modernă: transformarea României, din punct de vedere politic și geo-politic, într-un stat occidental.

S-a reeditat de curând o carte a lui Ion Biberi din 1946: *Lumea de mâine*. Cartea cuprinde interviuri cu personalități culturale și științifice ale țării. Unele au apărut în ziarul *Democrația* încă din 1945.

Cum vede intelectualul român viitorul

Să reamintesc contextul istoric. Guvernul Groza era instalat, se pregăteau alegerile parlamentare prin care PCR obținea controlul aproape deplin. Abdicarea Regelui era chestiune de timp. Partidele istorice erau, deocamdată, fărâmițate prin inventarea de aripi și aripioare disidente (Când am mai trăit noi asta?). Desființarea lor nu va întârzia să se producă. Presa era deja supusă cenzurii. Vișinski făcea vizite la București, iar Groza la Stalin. În aceste condiții, câteva zeci de intelectuali români erau întrebați cum văd ei lumea de mâine.

Bătrânul profesor de filosofie (și a culturii) P.P. Negulescu, student pe vremuri al lui Maiorescu, crede că prima schimbare ce se va petrece va fi „dispariția regimurilor totalitare”. Specialistul în *Destinul omenirii* nu mai vedea foarte bine. George Enescu era, și el, optimist: „... Se va naște o nouă credință în demnitatea omului”. Doar cinci ani îl despărteau pe marele muzician, refugiat între timp la Paris, de încercarea aceluiași guvern Groza, de a demola Coloana Infinitului trăgând-o cu tractorul. Al. Rosetti era convins că, în lumea nouă, cine va vrea să mănânce, va trebui să muncească. Mi-am amintit ideea, când am citit *Les hauteurs béantes* a lui Zinoviev, în care se demonstrează de ce regimurile comuniste simulează munca. Și gluma de odinioară: noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc.

Marea doamnă Alice Voinescu: „Știu că în România viitorul va fi mai neted decât în alte părți, căci românul are bun simț și un adânc umanism”. A fost exact pe dos. Cât despre bunul nostru simț național, să-i lăsăm pe alții să-i facă elogiul. Noi, dacă avem bun simț, să ne uităm în jur și să tăcem. Demagog de-a binelea, Petru Comarnescu spune că românul de mâine „va avea energia și devotțiunea lucrătorului rus (aici o îngrozitoare eroare de tipar: poate japonez – N.M.), sportivitatea și curiozitatea intelectuală a studentului american, humorul călătorului englez și înțelepciunea naționalistă a țărânului francez”. Fără comentarii.

Singurul care dă un răspuns corect este social-democratul I.D. Gherea, fiul celui alt: „Cred că ne îndreptăm către un fel de socialism, despre care prea puține lucruri se pot spune”. Nu știu cât umor avea I.D. Gherea, dar istoria l-a confirmat, cu umorul ei negru, din plin.

Legende și miliarde în sezonul premiilor

În ultimul an, lumea teatrului ne-a oferit câteva legende, spectacole extraordinare care sunt considerate mult mai mult decât niște performanțe ale unor personalități. Ultima lună a readus în actualitate orgoliile care se nasc în jurul premiilor UNITER. Și așa cum s-a întâmplat de fiecare dată când Ion Caramitru nu a fost în cercul puterii, oficialii culturali s-au supărat când au văzut lista premianților și au declanșat o altă campanie de premiere cu bani de la buget. O campanie în care se vorbește de miliarde de lei!

Legende teatrale se nasc spontan, fără premeditare, la fel ca toate legendele. Din relația necontrolată a publicului cu oamenii scenei. După câteva stagioni mai slabe, anul trecut a fost foarte fericit pentru creația teatrală, deși nu s-a depășit cu nimic starea de confuzie, sau mai bine zis marasm administrativ și mai ales financiar ce prelungește agonia unor instituții teatrale care nu acceptă reforma, ci doar subvenția.

Un personaj aproape mitic ne-a lăsat moștenire un spectacol al unei lumi în declin, care se autodistruge așa cum vedea lumea din zilele noastre. E vorba de „meșterul” Vlad Mugur, regizorul care și-a construit un mit la Cluj. El ne-a lăsat moștenire o versiune aproape halucinantă a lui Hamlet. A murit după primele reprezentări ale spectacolului, chiar înainte de marea premieră. A fost primul Hamlet al mileniului și ultimul al „meșterului”.

Este apoi subsolul lui Marcel Iureș de pe Calea Victoriei, unde se poate vedea *Creatorul de teatru*. Iureș însuși este creatorul, un actor obsedat de talentul lui în declin, un personaj bulversant imaginat de un dramaturg genial, austriacul Thomas Bernhard. Iureș, împreună cu regizorul Alexandru Dabija și alți patru colegi de scenă, Valeria Seciu, Constantin Drăgănescu, Afrodita Androne și Vitalie Bantaș, au lucrat în liniște un spectacol teribil. *Creatorul de teatru* este un spectacol greu, cu un actor care își stăpânește geniul cu o prospețime neașteptată, o mostră de teatru modern în simplitatea lui, care transmite „iritarea” și „deranjul” pe care le-au provocat mereu scrierile lui Thomas Bernhard. Avem și o legendă străină, rusească,

Juriul UNITER consideră că trei producții pot concura pentru Cel mai bun spectacol: Creatorul

puțin modificat pentru că a fost mutat de la scena sălii Izvor, care este în renovare, la sala Grădina Icoanei. Legenda însă nu poate fi înlocuită, mai ales că și distribuția spectacolului este aproape fabuloasă, în frunte cu Horațiu Mălăele, Victor Rebengiuc și Mariana Mihut. În Teatrul Bulandra există actori care regretă că nu joacă în acest spectacol.

Am enumerat trei spectacole legendare. Mai există un al patrulea, în jurul căruia s-au adunat orgoliile parcă nemăsurate: *Take, Ianke și Cadâr*. El nu figurează pe lista premiilor UNITER. Nici nu merită! Spectacolul are marea calitate de a aduce în scenă actori extrem de valoroși, dar legenda spectacolului ar trebui să se oprească la aceste nume: Radu Beligan, Gheorghe Dinică, Marin Moraru. Dar nu este așa pentru că acest spectacol înregistrează

un record în vânzarea biletelor. Pe seama acestei popularități, conducerea Teatrului Național, Dinu Săraaru în mod expres, vrea încă o legendă, ceva de moment. Onoruri, conferințe de presă festive, premierul și președintele invitați la teatru etc. Un elan propagandistic, care nu ține nicidecum de profunzimea artei teatrale, în care este atras și Ministerul Culturii prin secretarul de stat Ion Rătaru, cel atât de bine văzut de premierul Năstase. Ministerul are și el ceva de spus față de absența de pe lista premianților a Teatrului Național: facem noi alte premii, și mai și. Bani vin de la buget și profitând de Anul Caragiale s-au inventat premiile naționale de teatru I.L. Caragiale, care să se acorde anual. În acest an lista este dedicată Teatrului Național și spectacolului *Take, Ianke și Cadâr*. Totul se învârtă în jurul unui buget de cinci miliarde de lei.

de teatru, Hamlet și Unchiul Vanea. Ministerul Culturii nu ar alege decât Take, Ianke și Cadâr.

Remus Andrei Ion

Sinucidere tip underground

Sinuciderea, sinuciderea voluntară ca un act teribilist, moarte autoprovoacă din ambiția de a face ceva cu totul neobișnuit, ca un act de agresiune dorit împotriva propriei persoane. Pe de altă parte, jocul cu moartea pe care îl provoacă oficial societatea: condamnarea la moarte. Și în fața acestor probleme copleșitoare, dezorientarea adolescenților.

Fotografii de Radu Afrim

Îngerul electric se joacă pe gratis, nici dramaturgul, nici regizorul, nici actorii nu au fost plătiți. Puținii bani care s-a strâns din sponsorizări s-au cheltuit pentru tipărituri. Spectacolul se joacă la Teatrul Act și datorită insistențelor lui Marcel Iureș, dar mai ales din plăcere.

Îngerul electric este o piesă cu și pentru tineri, este un text care te lasă buimăc deși provoacă râsul la fel de ușor cum poate da frisoane înspăimântătoare. Acest text pentru teatru scris de Radu Macrinici prin 1999 și-a găsit în cele din urmă regizorul, pe Radu Afrim, și actorii care să îl joace, toți tineri. Poate fi văzut la Teatrul Act și poate fi considerat un moment forte al mișcării teatrale underground.

Îngerul electric nu este o piesă clasică de teatru, scrisă cu liniuțe de dialog, este un text pentru teatru, cum spune autorul, în care dialogul curge spontan și se dezvoltă pe mai multe planuri și forțează într-un fel personajele să se plieze pe formele de comunicare actuale: prin viu grai, video, televiziune, telefon mobil. În spectacolul de la Teatrul Act oamenii vorbesc cu televizorul, cu ceilalți oameni pe care îi văd pe ecran și mai departe cu mediul în care trăiesc, cu societatea.

Trei tineri închiriază o cameră de hotel unde vor să se sinucidă după un plan teribil, dur, cu un curaj împins până la absurd, vor să vadă cum e, „marfă”. Au cu ei droguri, pastile, cutite, sfoară, electrozi, imaginează scenarii de parcă pofta cu care vor să-și la viața este cea mai mare descoperire a vârstei la care poți face orice. Vorbesc normal, foarte puțin

vulgar pentru „băieții de cartier”. Nu suferă, vor să vadă cum e sau să facă un lucru absolut ieșit din comun, fără nici o ideologie sau doctrină. Teribilism curat. Societatea are alt discurs despre moarte, la televizor, unde se anunță că s-a reintrodus pedeapsa capitală. Două planuri, de la pedepsirea crimei la moartea autoprovoacă, două extreme. Cum pot judeca tinerii aceste extreme? Ei pot alege varianta mai șocantă cel mai ușor. Jocul cu moartea, cu frica de moarte, indiferența față de execuție, opoziția față de reguli, voința și ambiția de a „reformula” principii sociale. Nu există principii, nu există reguli, nu mai există întrebarea ce va fi după?, ci îndemnul să vezi cum o să fie după!

Astfel de lucruri sunt foarte greu de spus în limbajul tinerilor. Acesta a fost pariul echipei care a realizat *Îngerul electric* și mai ales al dramaturgului Radu Macrinici. Sala este plină în fiecare seară, iar cei mai mulți dintre spectatori sunt tineri. Râd, se amuză de limbajul celor mari, și râd și se cutremură de

realitățile care „lovesc” în generația lor.

Acest spectacol este timorant dacă ne gândim la lipsa de comunicare de la nivelul societății, dar aduce și energii pozitive nebănuite care nu se pot elibera decât la nivelul mișcării underground. Acest spectacol ar trebui să se joace pe scena unui teatru național, să se poată opune spectacolelor de destindere, care aduc o bună dispoziție banală. *Îngerul electric* are concentrată în substanța sa o teribilă provocare.

CONCURS

Premii:

10 cărți acordate de

Librăria Humanitas din Fundul Curții

adresa: Calea Victoriei 120, București, tel. 01/2128821

Decupezi talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 aprilie 2002**, data poștei

Concursul sponsorizat de EDITURA Humanitas

Humanitas

Noro

„Noro” – România, 2002 – 135 minute
Distribuit de: RO-IMAGE 2000

Realizat după un scenariu semnat **Răzvan Popescu/ Radu Gabrea**, filmul regizorului **Radu Gabrea** ne oferă – drept spectacol cinematografic, dar și prilej de meditație în același timp! – cazul unui „copil handicapat fizic” (dar dintr-un unghi de vedere cu totul deosebit față de ideea în general acceptată de către Occident, asupra acestei categorii lovite de soartă și devenită – mai ales în ultimii ani – un soi de „emblemă” a României post-revoluționare!).

Dureros, prin însăși natura subiectului său! – dar căutând din toate puterile să evite „melodrama”, **Noro** (titlul provenind pesemne de la Norocel, numele eroului), este realizat cu o remarcabilă sobrietate, caracteristică de altfel regizorului cărui acest spațiu tipografic nu ne permite a-l înșira nenumăratele premii internaționale obținute în urma realizării mai multor pelicule făcute în țară, sau – și mai ales! – peste hotare!).

În fapt: **Noro** pune în centrul disputei două concepții diferite în a trata nenorocirea abătută asupra părinților

Horia Pătrașcu

celui mic: mama „își chinuie” aparent vlăstarul, obligându-l treptat să revină la un comportament cât de cât normal – în timp ce tatăl, împăcat cu ideea cumplitei suferințe a copilului, încearcă doar a-i „încânta” existența prin tot felul de cadouri și false promisiuni... (admirabili **Victoria Cociaș** și acest extraordinar **Dorel Vișan**, în rolul părinților!).

Dacă în prima sa jumătate filmul „trenează” oarecum, în cea de-a doua crește spectaculos, ajungând în cele din urmă la un final apoteotic – ultima secvență (cea a urcatului scării toboganului) fiind, cu certitudine, una dintre cele mai **strălucitoare** din toată cariera regizorului!

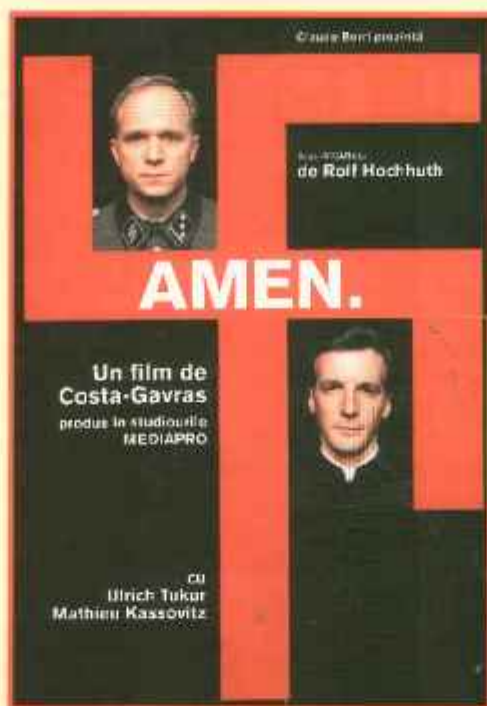
Am lăsat intenționat la urmă interpretarea „handicapatului” (el însuși, copilul, fiind selecționat prin concurs dintr-o mulțime de suferinzi **autentici**) – pe numele său **Tudor Necula**: un copil absolut minunat, de o inteligență (și **interpretare!**?) cu totul și cu totul uluitoare: întreg filmul este „dus în spate” de acest superb, fascinant interpret...!

Și care, mai ales, e cel ce face posibilă – **pe viu!** – concluzia filmului lui Gabrea, concluzie pe care, **personal**, aș formula-o numai în câteva cuvinte: „În orice nenorocire, în orice prăpăd ce se abat asupra noastră – există și un dram de **SPERANȚĂ!**”

Amen

„Amen” – Franța-România,
2002 – 134 minute
Distribuit de: MEDIAPRO

Prezentat sub culorile drapelului francez la Berlin, ultimul film al celebrului regizor **Costa Gavras** (*Compartimentul ucigașilor*, sau *Z* – care a obținut în 1970 premiul-juriului la Cannes precum și **OSCARUL** pentru cel mai bun film străin... etc.) – deși produs, practic, în România și în studiourile „MEDIAPRO” și beneficiind și de participarea unor actori români precum Marcel Iureș, Ion Caramitru, Horațiu Mălăele! – acest, repet, ultim film al lui Gavras a produs un scandal enorm nu doar din pricina subiectului, cât a... **afișului său** (pe care-l reproducem și noi, în varianta română – mult mai „pașnică” decât cea realizată pentru Occident!), radicalii din Biserica Catolică a Vaticanului simțindu-se vizati direct, și mai ales negativ, de pelicula francezului de origine greacă...!

Nimic mai fals: ecranizare foarte liberă a unei piese de teatru, filmul lui Gavras nu doar că nu acuză în mod intempestiv „tăcerea” Papei

Pius al XII-lea (care, în timpul celui de-al doilea război mondial, a refuzat să ia poziție publică împotriva „Holocaustului” – dar **au tăcut** și americanii, și englezii, și francezii chiar! – vorba regizorului: „Toată lumea a știut!...”), dar complică și mai mult **memoria istoriei**, și altfel destul de ciumpăvite!, băgând în aceeași oală atât fascismul, cât și comunismul lui Stalin, intoleranța-cretină a nemților-patrioți, lășitatea italienilor, îndoiala francezilor... ba chiar – **culmea culmilor!** – afirmând sus și tare că România s-a aflat printre acele câteva țări ce au trimis **sule de mii de evrei...** direct la Auschwitz!

Spre deosebire de un *Lista lui Schindler* (al unui alt mare regizor, l-am numit pe Spielberg și care s-a ocupat tot de acest amarnic holocaust – dar genial!), *Amen* este o peliculă monotona, abundând de dialoguri nesfârșite ce se repetă în context... un film complex numai în aparență, făcut „bătrânește”... din care se resimte, voit, vechea poftă a celebrului, altădată, regizor: aceea de a face – cu orice preț! – **TĂRĂBOI...**

Compania monștrilor

„Monsters, INC.” –
SUA, 2002 – 80 minute
Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Patru nominalizări la premiile OSCAR:

- cel mai bun film de animație
- cel mai bun montaj de sunet
- cel mai bun cântec
- cea mai bună muzică originală.

Companiile Walt Disney Pictures și Pixar ne prezintă, iată, un nou film de „animație realizată pe calculator”... (primul, efectuat de cea de-a doua companie – *Toy Story* – a fost o tâmpenie! – n.a.).

De data asta – beneficiind desigur de perfecționarea mijloacelor electronice – dar mai ales de o **poveste plauzibilă!**, filmul încântă! Chiar dacă se pare că ne vom lua rămas bun de la acele

incântătoare filme desenate cadru cu cadru pe benzi de celuloză și care ne-au încântat NU DOAR copilăria: personaje precum Mickey Mouse, Donald, Fred și Barney, sau Tom și Jerry, se pare că vor rămâne de domeniul trecutului; **asta e:** viața merge mai departe...! (chiar dacă ea devine mereu mai stupidă, mai violentă și de necontrolat aproape – decât prin cel mai **incontrolabil** aparat, denumit cu o imprevizibilă can-

doare: **CALCULATOR...?**)

Bun... așadar: în uriașul „Monstropolis” (citadelă care aduce în mod voit cu marile orașe civilizate ale lumii), monștrii au datoria de A SPERIA copiii; tipetele copiilor înspăimântați (transformate electronic), provoacă **energia necesară** viețuirii monștrilor; concurența e acerbă, deci: care dintre „monștri” **sperie cel mai mult...?**! (ideea este superbă!). Iată însă că – și conform bunelor tradiții ale cinematografiei americane – câțiva dintre monștri încalcă legea... îndrăgostindu-se de un copil...! Urmarea e lesne de imaginat.

N.B.: remarcăți „clipul” despre păsări, și care precede filmul propriu-zis: este o mostră de umor dement (realizată tot pe calculator!) – ce te face să râzi cu lacrimi și care demonstrează cu certitudine că această nouă formulă de animație, folosită inteligent, poate avea un viitor deschis...!

Strada și rama goală

Radu Ionescu

O margine de oraș, stradă pustie, străjuită de case, unele joase, altele cu un singur cat, triste ca și pustietatea străzii. Nici nu ai nevoie să pătrunzi înăuntru; sigur vei găsi o mamă sau o bună robotind prin bucătărie, în așteptarea celor plecați la muncă. În orice zi același lucru, doar duminica strada se populează cu tineri sau cu bătrâni scoși din rosturile lor de toate zilele. Cât de bine a înțeles Jean Cheller această lume în care tristețea macină zidurile, oamenii, luând în stăpânire toată strada tihnitei mahalale.

Cheller se născuse în 1911 și, fără studii de specialitate, a dat frâu liber chemării sale pentru pictură. Înțelegerea sa a picturii era geamănă cu a lui Petrescu într-atâtă încât, tânăr, la abia 20 de ani, împins de sărăcie, a așternut pe unele pânze în locul numelui său pe acela al lui Petrescu. Dar ce pânze admirabile, ce pastă suculentă, ce compoziție organizată cu mână de maestru! Însă numele nu era al său și asta se plătește. Până în 1952, când a murit, a fost un ostracizat. Peisaje precum acela achiziționat de un adevărat admirator al artei, lipsit de prejudecăți, ne amintesc admirabilele laviuri triste

și ele – respinse adesea din cauza numelui citit într-un colț al lucrării. Aș fi bucuros să știu că gestul celui care a cumpărat – pentru calitatea sa artistică – peisajul va crea o bresă în rezerva pusă asupra omului și a operei sale.

Dacă pentru peisajul lui Cheller nu a fost decât un singur amator, o ramă de masă, bogat și fastuos ornamentată cu flori și frunze în emailuri colorate, a stârnit o adevărată competiție, dublându-i aproape prețul de pornire. Frumoasă, veselă, strălucitoare, rama trebuie să fi avut și ea o viață, brusc retezată de nevoi, de sărăcie. Cine a cumpărat-o s-a gândit oare la

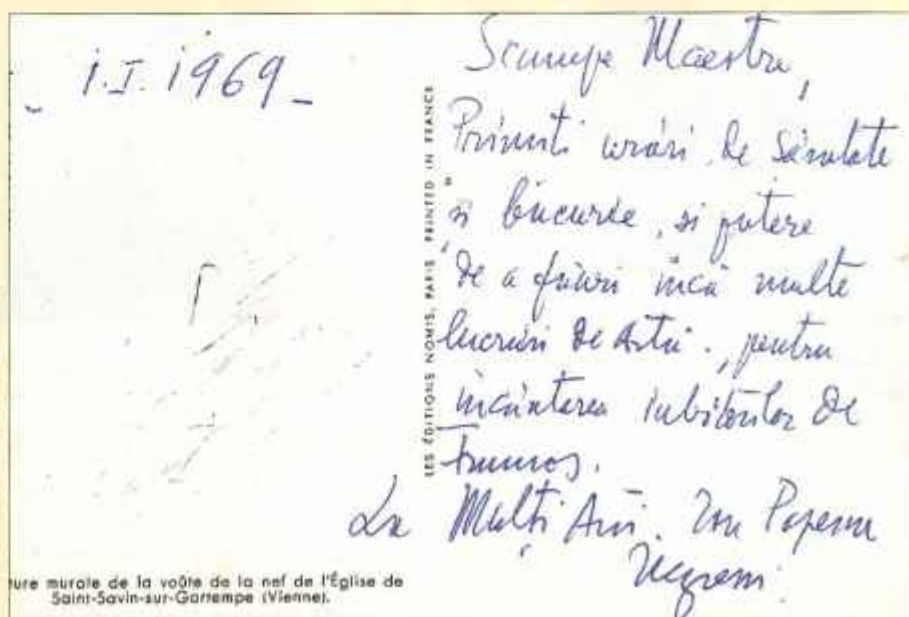
fotografia unei mame, a unei femei iubite sau a unui copil care a fost scoasă, cu durere în suflet, pentru a completa banii necesari traiului zilnic? Mă îndoiesc, dar acel gol din mijlocul ramei este golul din sufletul unor oameni, împinși de nevoi, să smulgă o imagine dragă și să o văduvească de podoaba din care evoca pentru cei ce o priveau zile fericite de altădată. Câtă tristețe poate închide în ea frumoasa ramă, în ciuda bogăției și strălucirii ei neapuse.

Inedit

Ion Popescu Negreni către H.H. Catargi

În paginile revistei *Flacăra* am publicat imagini și texte despre doi importanți artiști plastici: H. H. Catargi și Ion Popescu Negreni. Cei doi artiști au fost chiar amici. Mărturie stă și această carte poștală inedită păstrată printre documentele Catargi. „Scumpe Maestre, scria Ion Popescu Negreni la începutul anului 1969, Primiți urări de sănătate și bucurie, și putere de a făuri încă multe lucrări de Artă, pentru încântarea iubitorilor de Frumos. La Mulți Ani.”

ture murale de la voûte de la nef de l'Église de Saint-Savin-sur-Gartempe (Vienne).

Pagini realizate de Remus Andrei Ion

cu sprijinul Fundației Paolo Mercuri, www.paolomercuri.ro

Trecutul fascinează prezentul

Vă prezentăm imagini de epocă din zona Porților de Fier, păstrate cu grijă, într-un neuitare, de un cititor al revistei *Flacăra*, care a locuit în Orșova veche. În urma apariției articolului „Somnul zbuciumat al Insulei Ada Kaleh”, domnia-sa ne-a trimis un valoros set de vederi. Descoperim, astfel, secvențe de la construirea căii ferate, una dintre cele mai dificile lucrări de gen, având în vedere configurația solului, inaugurarea acesteia de către oficialitățile epocii (carte poștală din 1896!), o ilustrată titrată în maghiară și română, precum și ruinele cetății Ada Kaleh, înainte ca acestea să fie înghițite de ape.

Orșova. Poarta de fier.
Orșova. Vaskapu.

MAȘINA DE SCRIS

Alex. Ștefănescu

CORRESPONDENȚĂ

MARIUS-VIOREL CONU, București. Versurile dv. sentențioase, inteligente vă prezintă ca pe un autor care știe ce înseamnă poezia:

„tot ce poate fi închipuit/ este/ străbătut./ / iată originea/ imaginației!/ / iată pecetea/ iubirii!”;

„flux-reflux.../ / dinamică ritmică/ străpungând/ porii materiei.../ mângâind fin/ pietrele/ ca vântul/ un viitor desert.../ / ca iubita,/ nespusele” etc.

Aștept și alte texte de la dv.

ION CHICHERE, Reșița.

Felicitări pentru apariția elegantului volum de versuri *Orchestra neagră*. Vă rog să-i transmiteți felicitări din partea mea și colegului dv. Costel Stancu, a cărui carte – *Arta imaginației* – mi-ați trimis-o în același plic cu a dv. Am să le citesc pe amândouă cu atenție și cu... prezumția de valoare!

ALEXANDRA CHEȘCU,

Sibiu. Aveți umor, din păcate, involuntar. Unele versuri ar putea fi citite la *Banc-shore*:

„sssst/ (a se asculta în șoaptă)/ Pe-un cadran solar/ doarme-un bob de secundă/ acoperit cu pleoapele./.../ de

nicăieri o gură mare se revarsă/ acrișoară, dulceagă, amăruie”

Dacă se revarsă, n-avem ce face. Asta-i situația!

GEORGETA LAZĂR, Oradea. Plicurile pe care mi le trimiteți aduc întotdeauna o adiere de candoare și bunătațe. Parcă aparțineți altor timpuri:

„Perfect este poemul de iubire,/ Pentru al nostru Domn crucificat,/ Bland ca un miel nevinovat,/ Urcând Golgota-nveșmântat în mire!”

ALEX. BALȘ, București. „De multe ori mă întreb de ce noi, oamenii, avem nevoie de cuvinte? De ce nu ne ajung stările, emoțiile, simțurile?”

Asta mă întreb și eu în legătură cu dv. Lăsați cuvintele în pace, pentru că nu știți să le folosiți! Sunt convins că aveți trăiri sublime, dar când vreți să le exprimați vă împlețiți în propriul dv. limbaj ca un copil într-un palton primit în dar de la un adult:

„Nu știu cum par alții, dar știu absolut/ Că tu ești pământul.../ Nu știu pentru că nu mai pot să știu,/ Ce aș vrea să știu atunci când era el, gândul!”

GEORGE DUNĂREANU, Craiova. Tragicomedia într-un act *Zacherlina* este o satiră ieftină și deocheată – ca o clovnerie de circ – la adresa „foștilor” care s-au „vopsit” rapid și s-au îmbogățit după revoluție. Dreptate aveți, talent, nu!

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Toate textele literare trimise de dv., indiferent de gen, se citesc cu atenție. Toate textele valoroase se publică. Toate textele publicate participă automat la concursul Mașina de scris. Adresa mea rămâne în continuare: Alex. Ștefănescu, la revista *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71 341 București.

Antologie de poezie

Fugar prin timp (I)

Timpul sfidează trecutul,
Astru tutelar, regal al celor drepti...
Timpul – suspens al Universului,
Amfibie a stării de dizgrație...
El, numai el se dedică celor puri
Prin gândul tacit,
Orologiu neobosit al vieților noastre
Dintotdeauna...

Fugar prin timp (II)

Credința, simbol al genezei,
Nucleu de simboluri
Adusă hiperbolic peste Timp;
Putere de a crea spații vitale,

Zbor peste vremuri,
Gând călăuzitor de pace,
Cruce a dreptății
Crez întrupat
Speranță în Timp regenerator.

Nicolae Cosmin MANDAI
București

Cel ce gândește singur

Primul între rele este binele aparent.
Singurătatea – întâmplare infinită.
Vioara cântă numai dacă este iubită.
Materialismul – gaură neagră în universul gândirii.
Cunoașterea – scara dintre pământ și cer.

Raiul – mai mult decât viitorul.
Orizont interior – linia de unire a înaltului cu adâncul.
Poezia este povestea a două personaje: poetul și iubita.
Răul nu argumentează, ispitește.
Deșertăciunea – deșertul cât lumea.
Dintre vise numai cele cu ochii deschiși sunt adevărate.
Înserarea – nordul zilei.
Femeia ideală este aceea care face din bărbat un poet, iar bărbatul ideal este acela care face din femeie un înger.
Nu Tezeu urma firul de aur al Ariadnei, ci firul de aur urmarea pe Tezeu.

Costică OANCĂ,
Corod – Galați

Cum ne vede un chinez

GAO XING. Poet, traducător și eseist. S-a născut la 22 aprilie 1963 în orașul Wujiang, provincia Jiangsu, China. A absolvit în 1984 Facultatea de Limba Engleză și Limba Română din Beijing și a obținut în 1987 titlul de master în literatură. Din 1987, este redactor la revista *Literatura Lumii*, iar din 2000 – redactor-șef adjunct al acestei reviste. Între anii 1995-1996 a făcut o vizită academică în Statele Unite. A fost de două ori în România cu delegația scriitorilor chinezi. A avut de asemenea onoarea de

a primi opt delegații de scriitori români în China. Scrie și traduce. A publicat singur sau în colaborare nouă cărți. Este prezent în peste 80 de reviste și antologii. Printre scriitorii români traduși de el se numără Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ștefan Bănuțescu, Ana Blandiana, Emil Cioran și mulți alții. În prezent este Consulul R.P. Chineze la Constanța.

Ziua în care au sosit lebedele

Gao Xing (China)

În rada portului au sosit câteva zeci de lebede.

După ce această știre a fost dată la televizor, s-a răspândit cu repeziune în tot orașul Constanța. Constanța este oraș-port la Marea Neagră. Deși populația lui este de doar 300 și ceva de mii de locuitori, în România este considerat un oraș mare. În timpul verii, plaja lungă de câteva zeci de kilometri din afara orașului atrage mii de turiști, atmosfera fiind plină de viață. Dar de îndată ce vine iarna și turiștii se duc la munte la ski, orașul pare rece și părăsit. De aceea sosirea lebedelor reprezintă un eveniment important în viața hibernală a Constanței.

Locuitorii au venit din toate părțile orașului să privească lebedele, aducându-le pâine, dulciuri și zămbete. Printre ei sunt vârstnici, copii, dar și perechi de îndrăgostiți. Profesorii de la câteva școli generale au adus special elevii să vadă lebedele.

Rada portului este ca o mică depresiune. Un dig solid de aproape un kilometru o desparte de Marea Neagră. Indiferent de vânturile nestatornice și valurile tumultuoase, aici atmosfera este calmă, valurile line și o boare plăcută învăluie locul.

Din zona unde locuim și până în rada portului se poate ajunge într-o plimbare de câteva minute. În fiecare zi după ce terminăm lucrul, mergem spre rada portului la plimbare. Iar acum avem încă un scop: să vedem lebedele.

30-40 de lebede pluteau pe întinderea apei, unele erau albe ca omătul, altele băteau în gri. Cum au văzut că au venit localnicii, lebedele s-au strâns singure pe mal și au primit darurile lor. Înotau în direcția în care se îndrepta mulțimea. Lebedele zecstea chiar că nu sunt singurate. Câteva sute de pescăruși și alte păsări marine parcă din proprie inițiativă însoțesc cât e

ziulica de lungă acești oaspeți veniți de pe tărâmurii îndepărtate. Zboară și scot strigăte ascuțite, creând o atmosferă veselă. Normal, atunci când oamenii inimosi le ofereau lebedelor de mâncare, puteau și ele să se bucure de puțină atenție. Cățiva câini vagabonzi de pe mal privesc și ei lebedele. Cu siguranță că sunt nedumeriți și se întreabă: „Ce fel de animale or mai fi și astea de se bucură de fastul convenit unui înalt oaspete?” Ba mai mult, sunt supărați și neliniștiți: „De ce oare oamenii nu se poartă cu noi cum se poartă cu lebedele?”

Lebedele plutesc pe apă, iar oamenii se plimbă pe mal, pescărușii strigă în văzduh, câinii stau deoparte și privesc oamenii, peisajul și păsările, toate laolaltă. În această țară deloc bogată, un astfel de tablou armonios le poate aduce acestor oameni care se zbat în greutate și lipsuri un strop de căldură.

Am întrebat o fetiță: „De ce ai venit să vezi lebedele?” Iar ea mi-a răspuns: „Pentru că lebedele sunt frumoase.” Privind fața

angelică a fetei, mi-am adus aminte de o întâmplare petrecută undeva, în altă țară. Cățiva prieteni din partea locului ne-au invitat la vânătoare. Pe când așteptam în liniște, un stol de păsări albe și mari s-au apropiat din depărtare. Un compatriot în vârstă și cu soția lui au strigat: „Trage repede! Trage repede!” Prietenii din țara respectivă au întors capul și i-au șoptit: „Sunt lebede.”

Se vede că vânătorii aveau un vâz ascuțit din moment ce au putut să facă deosebirea între rațe sălbatice și lebede.

Compatrioții mei, din cauză că erau în vârstă și le slăbise vederea,

n-au văzut dar că sunt lebede, altfel n-ar fi strigat așa de tare. Chiar dacă a fost așa, încă și acum mai mă simt rușinat.

Lebedele venite din depărtări au stat în rada portului mai mult de o lună. E limpede că s-au hotărât deja să petreacă aici tot sezonul rece. Mulți localnici au discutat ca odată cu venirea primăverii și plecarea lebedelor să organizeze pentru ele o ceremonie de rămas bun.

În românește de Gao Xing și Nora Zainca

NICHITA STĂNESCU

Ingerul cu o carte în mână

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Căpătătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este **22 aprilie 2002**, data poștei

Comitetul organizator al concursului „NICHITA STĂNESCU”

Ediția
de scris

O altfel de România Literară

Prestigioasa revistă *România Literară* s-a relansat într-un format mai modern, dar și cu un conținut mai bogat, mai ales că a revenit la 32 de pagini. Momentul relansării a fost unul... aglomerat, *Sala Oglinzilor* din sediul Uniunii Scriitorilor dovedindu-se cu mult neîncăpătoare.

Cristian Tudor Popescu, redactor șef al ziarului *Adevărul*, amintindu-și că este și scriitor

Patru dintr-o lovitură

Într-o singură zi, iubitorii de muzică au putut asista la patru evenimente datorate acelorași oameni: albumul *Iarba verde de acasă*, realizat de *Mircea Rusu Band*, și turneul de promovare a acestuia – primul eveniment având loc la Teatrul Național din Tg. Mureș, iar al doilea în satul Band, unde s-a născut Mircea Rusu –, recitalul de la Palatul Culturii, în capitala mureșeană și, în fine, jam-session-ul de la *Clubul Joe*, prelungit până-n zori.

De remarcat că pe scena teatrului a urcat, ca *special guest star*, Nan Nica a lui Flore din Iclazeni, în vârstă de 75 de ani, protagonista răscolitoare piese (prezente pe album) *Frunza galbină, uscată*.

Umorul la el acasă

Umorul este la el acasă în cel mai recent volum de proză scurtă al lui Cătălin Mihuleac. Nu este în nici un caz o surpriză. Proza lui Mihuleac a cochetat tot timpul cu umorul, chiar și atunci când părea că se ia foarte în serios. Asta nu înseamnă că nu există în recentul *Bar de stepă*, ca și în cărțile anterioare, pasaje emoționante, chiar dramatice. De fapt, ceea ce face Mihuleac este să reflecteze viața noastră (caricaturizând-o doar, sau hiperbolizând-o, pe ici, pe colo), cu tot ce are ea, de la ridicol la sublim. ■

Cătălin Mihuleac

Bar de stepă

Crez de viață

Nicolae Grigore Mărășanu a rămas același liric discret și totodată nostalgic după locurile copilăriei petrecute în Insula Mare a Brăilei. Această ultimă plachetă de versuri se adaugă altora șapte de aceeași factură și unele singure de proză. Înscris de Marian Popa în a sa *Istorie a literaturii române* în categoria „poetilor sufletești”, Nicolae Grigore a lucrat 17 ani în cadrul redacției revistei *Flacăra*, iar în prezent practică avocatura. *Oamenii primesc loviturile diferit/ unii peste măsură tânguindu-se/*

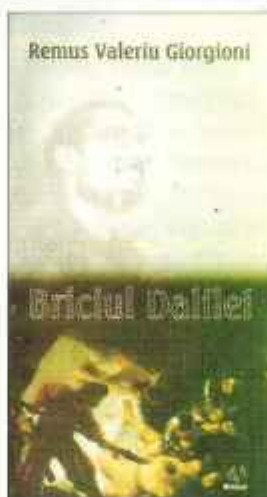
alii-mpietiri/ iar alții zâmbind implacabilului/anihilându-l reprezintă un crez de viață în acest citat din poemul care dă titlul apariției editoriale de față. Lucrarea este ilustrată de o caricatură a autorului realizată de Nuni Anestin pe coperta a patra. ■

NICOLAE GRIGORE
MĂRĂȘANU

MAI LUNĂ GĂRĂȘINII

Remus Valeriu Giorgioni

Samson ras, tuns și frezat

Remus Valeriu Giorgioni, scriitor și ziarist lugojean, a publicat cea de-a zecea carte a sa, *Bricul Dalilei*, la Editura Augusta din Timișoara. Cu aceeași aplecare dintotdeauna spre religie, Giorgioni folosește mitul lui Samson și al Dalilei drept pretext pentru a radiografia acid relațiile dintre oameni. O zonă specială a cărții este cea dedicată avatarurilor pe care un scriitor, debutant sau chiar consacrat, trebuie să le suporte pentru a ajunge pe rafturile librărilor și, mai ales, în atenția criticilor. Cartea este structurată în pseudo-capitole, ale căror titluri sunt incluse între paranteze, sugerându-ni-se astfel că orice concluzie și orice tentativă de rezumat sunt opționale și discutabile. ■

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupeți talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 aprilie 2002**, data poștei

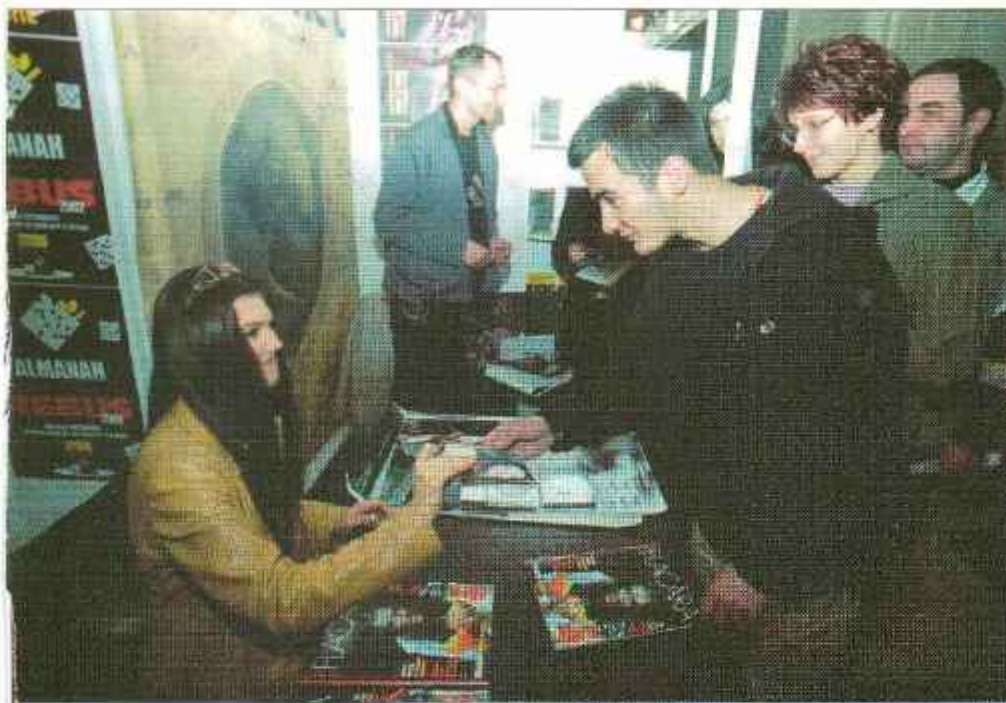
Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

CERAMICARICATURA

Când spui ceramică, te gândești automat la cocoșul de Horezu. Care, de fapt, este o caricatură de cocoși! La fel și cocoșul de Korond. Ambasada Republicii Bolivariene Venezuela și Casa Americii Latine încearcă să lămurească problema și ne propun CERAMICARICATURA, expoziție ce va avea loc între 4 și 19 aprilie la Casa Americii Latine, b-dul Primăverii 17. Vernisaj: joi, 4 aprilie ora 18:00. Expun Monika Pădureț și Ionuț Șendroiu. ■

Flacăra de salon

Rareori *Salonul de Presă și Carte* (ediția a VII-a, martie 2002), găzduit de Muzeul Național de Istorie, a cunoscut atâta agitație câtă au stârnit, anul acesta, evenimentele organizate de SC *Publicațiile Flacăra SA*. Organizatorul Salonului a fost *Amplus International Ltd.*, care a lăsat intrarea liberă și care, la sfârșit, a acordat expozanților diplome pe criterii vizând coordonatele activității lor editoriale, printre care: *coerență și stil, diversitatea tematică, interferențe europene, Edenul copilăriei universale*.

Paula Seling, vedeta lunii în paginile revistei *Flacăra* – dar nu numai, dovadă că tocmai primise Premiul Industriei Muzicale pentru cea mai bună voce feminină –, s-a întâlnit cu admiratorii, cărora le-a vorbit despre aventurile trăite, în sesiunea foto, pe macarale și excavatoare, apoi le-a acordat autografe.

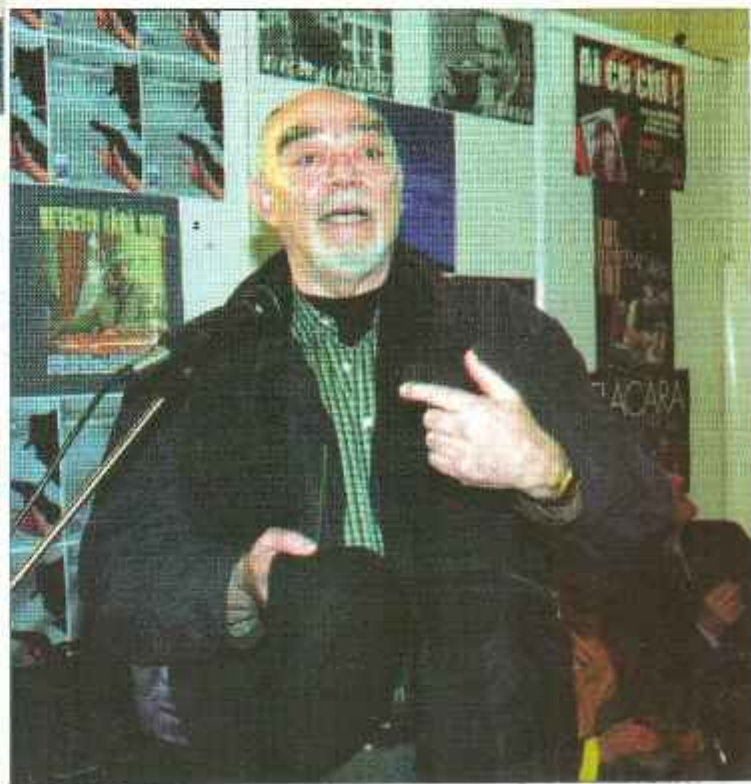

Ziua rebusiștilor: premianții bucureșteni ai concursului de compuneri au primit diplome, s-au tras la sorți câștigătorii concursului din *Calendarul Norocului* și, nu în ultimul rând, au fost prezentați publicului elevii unei școli, pasionați de rebusistică.

În ultima zi, standul *Flacăra* părea să fi aspirat jumătate dintre vizitatorii târgului, cu ocazia prezentării protagoniștilor serialului TVR *Detectiv fără voie*, pe scenariul lui George Arion. Mircea Rusu (sus) și colegii săi s-au adresat numerosului public, cele mai multe aplauze culegându-le Mircea Albulescu (jos), spontan și plin de umor.

Florin Chiriac, de la B1 TV, în exercițiul funcției

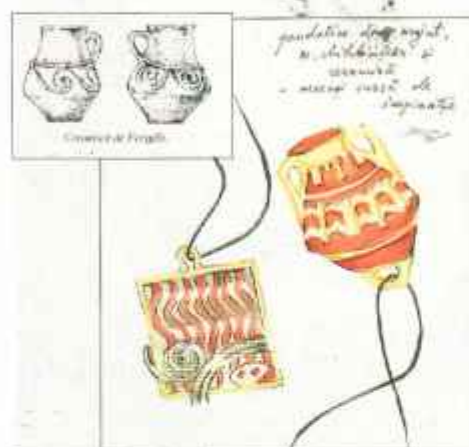

Doina Levintza răspunde Tinerilor designeri

Concursul tinerilor designeri lansat de Doina Levintza la **Prima TV** are o nouă temă: desenați garderoba ideală a tinerilor din România. Mapele cu schițe vor fi expuse și premiate în cadrul celei de-a treia expoziții **Tineri designeri** care va fi deschisă în această primăvară.

M-am bucurat să constat din scrisorile voastre că această temă vi se pare incitantă și interesantă. Am ales-o pentru că doresc să privesc cu mai multă atenție în jurul vostru și să remarcați ceea ce este bun și ceea ce nu este adecvat în vestimentația oamenilor. Este bine să înțelegeți moda străzii și a tinerilor și să căutați soluții pentru a schimba lucrurile negative pe care le observați. Este ideal să desenați ținute atât pentru fete cât și pentru băieți.

haine de zi
- inspirat de ceramica (Cucuteni A)
- cultura Cucuteni A

Carmen Popa, Onești

Mi-a plăcut că ai pornit de la o idee, ai găsit o sursă de inspirație, ai adus în actualitate motive culturale foarte vechi. Am remarcat, de asemenea, și faptul că te-ai gândit și la accesorii, un „obicei” mai puțin întâlnit printre tinerii designeri. Schițele sunt foarte bune, dar aș vrea să știu și cum te-ai gândit să duci mai departe acest proiect. Poate îmi trimiți și niște detalii tehnice.

Delia Căltun, Timișoara

Jocurile grafice sunt bine gândite. Aștept și detalii, ca să-mi dau seama cum se poate materializa acest proiect.

Alina Botea, Cluj

Vestimentația propusă pentru Andreea Raicu este, de fapt, un studiu de caz foarte bine gândit. Mă interesează să avem o discuție, pentru a vedea în ce măsură s-ar putea realiza unele dintre modele.

Anca Cojocaru, Craiova

„Sunt studentă, dar, din păcate, până acum nu am avut posibilitatea să studiez așa cum mi-aș fi dorit designul vestimentar. Am visat mereu să îmi văd ideile puse în practică sau măcar să mi se dea șansa să arăt ce ar putea face imaginația mea legată de această artă. Cred că este o artă pentru că așa cum un pictor are nevoie de un strop de artă pentru a-și potrivi culorile, așa și un designer are nevoie de ea pentru ca o anumită combinație de texturi, culori și croieli să scoată la suprafață frumusețea...”

Propunerile sunt interesante, dar ți-aș recomanda mai multă fantazie. Modelele tale dau senzația de „déjà vu”, așa că trebuie să acorzi o atenție mai mare tendințelor sezonului actual.

Andrada Maria Radu, Brașov

Exprimarea prin colaj este interesantă, dar important este rezultatul, felul în care va arăta rochia. Eu cred că tehnica aceasta a colajului este un pic periculoasă, pentru că drumul până la rochie devine extrem de lung.

Dicționarul modei

Stilul VAMP

Stilul Vamp este destinat numai unui anumit tip feminin, femeia provocatoare conștientă de imaginea ei, liberă încrezătoare în capacitatea ei de seducție.

Acest stil este reprezentat de ținute vestimentare fetiș despre care se poate spune că este riscant să le porți. Ținutele respective mizează pe fantazia erotică, transformând

femeile în ființe ireale, provocatoare și inaccesibile în același timp.

Stilul vamp a fost reprezentat de Marilyn Monroe și continuat de Madonna, mai ales prin ținutele neconformiste create de J.P. Gauthier.

Un stil care a influențat considerabil și colecția lui Thierry Mugler.

Formula 1

Previziunile încep să se confirme

Ca de obicei, odată cu sosirea primăverii se reiau și disputele din Campionatul Mondial de automobilism Formula 1 – „Marele Cîrc”. Astfel, în prima și a treia duminică a lunii lui Mărțișor, circuitele de la Albert Park (Melbourne, Australia) și Sepang (Malaezia) au cunoscut din nou tumultul provocat de zgomotul motoarelor turate la maximum și freacăntul tribunei. Dacă ultimii doi ani i-au aparținut pilotului german Michael Schumacher, care a intrat în posesia celui de-al patrulea titlu mondial și l-a egalat așadar pe francezul Alain Prost, pentru noul sezon specialiștii estimează că va fi „anul schimbării”. Într-adevăr, „bătrânul” Michael (33 de ani) se vede asaltat nu numai de fratele său, mezinul Ralf (26 de ani) de la Williams BMW, ci și de colegul acestuia, columbianul Juan Pablo Montoya (tot 26

de ani) sau de finlandezul Kimi Raikkonen (22 de ani), care l-a înlocuit în echipa McLaren-Mercedes pe compatriotul Mika Hakkinen.

Conștienți de dificultățile sportive pe care le va întâmpina „Kaizerul”, constructorii de la Ferrari au încercat să realizeze în intersezon un monopost având caracteristici îmbunătățite: în timp ce nasul este mai ridicat, suspensiile față sunt coborâte, cutia de viteze a fost modificată pentru a permite o mai rapidă schimbare a treptelor, partea din spate a mașinii este mai îngustă, ba, se pare, motorul și cutia de viteze sunt integrate!

În cursa de debut, Michael a reeditat succesul de anul trecut, asigurându-și victoria cu numărul 54 din carieră, însă în următoarea etapă previziunile au început să se confirme: podiumul a fost ocupat, în ordine, atenției, de Ralf, Juan Pablo și – în extremis – de Michael.

După încă o escală în emisfera australă (Brazilia), circuitul revine în Europa, pe 14 aprilie, la San Marino; ceea ce îi conferă o notă în plus de interes, scuderia italiană fiind „acasă”. Rămâne de văzut dacă Michael va reuși în tentativa sa de a egala recordul celor cinci titluri, performanță deținută de argentinianul Juan Manuel Fangio și dacă Ferrari (cauciucuri Bridgestone) va rezista în fața presiunii „săgeților argintii” de la McLaren (care au adoptat pneuri Michelin) și a celor de la Williams.

„Clanul” Schumacher pe podium (în stînga, Ralf)

Un șut valoros

Firma Gillette oferă microbiștilor români șansa de a câștiga un milion de dolari, dar nu numai. Participând la programul „Șutează pentru 1.000.000 \$”, ei pot obține o excursie în Japonia, la finala Campionatului Mondial de Fotbal – 2002, și pot intra în cursa pentru marele premiu. Un român, împreună cu prietenul/prietena lui, se va alătura grupului celorlalți câștigători, din 50 de țări incluse în această promoție Gillette. Fericitul câștigător va fi desemnat prin tragere la sorți electronică, pe 1 mai a.c., iar condiția de participare este să cumperi un produs Gillette care are atașat autocolantul cu inscripția „1.000.000 \$”, după care să suni la numărul de telefon 01.303.19.91.

delta rfi

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

350 JURNALIȘTI

50 ȚĂRI 93.5FM

ASCULTĂ CE MICĂ E LUMEA

Ei au adus prima medalie
de aur pentru China,
în proba de perechi.
La individual, gheața fusese
„spartă” în 1995 de Lu Chen.

Al treilea câștigă

Desfășurată la Nagano, ediția din acest an a Campionatelor Mondiale de patinaj artistic ne-a oferit prima surpriză: situarea pe locul întâi, în proba de perechi, a cuplului Xue Shen/ Hongbo Zhao, care a obținut „bronzul” la recenta Olimpiadă albă de la Salt Lake City. Abonați la medaliile de argint (edițiile „mondialelor” din 1999 și 2000), chinezii i-au devansat pe rușii Tatiana Totmianina/ Maksim Marinin și pe americanii Kyoko Ina/ John Zimmerman. De subliniat că performanța lor a fost totuși posibilă în absența cuplurilor medaliate cu aur la J.O. de iarnă, rușii Elena Berejnaia/ Anton Siharulidze și canadienii Jamie Sale/ David Pelletier, confirmând proverbul care dă titlul știri de față.

Gimnastică artistică

S-au învolburat apele

Dacă, tradițional, luna aprilie se deschide cu „Ziua păcălelor”, acum aceasta a venit mai devreme, pe 14 martie, atunci când Comitetul de Urgență al F.R. de Gimnastică a decis, **pentru prima oară în istorie**, neparticiparea echipei naționale feminine la proximele campionate continentale de la Patras (Grecia).

Imagine de arhivă, de la Olimpiada 2000, într-o postură greu de reeditat prea curând

aceasta (noiembrie) nu vor avea loc decât „mondialele” pe aparate, iar Olimpiada de la Atena din 2004 este greu de crezut că va mai fi accesibilă măcar uneia dintre gimnastele citate mai sus. De asemenea, constatându-se că, dintre cele 15 sportive aflate în pregătire la Centrul de la Deva, nu mai puțin de 13 manifestau diferite afecțiuni, s-a luat și măsura ca, pentru o lună, să se renunțe la pregătirea centralizată, acestea fiind trimise la cluburile de care aparțin, pentru refacere. Apele odată învolburate, au ieșit la iveală și unele nemulțumiri ale tehnicienilor Mariana Bitang și Octavian Belu în ceea ce privește starea disciplinară din cadrul lotului, iar pe de altă parte unii părinți ai fetelor au acuzat tratamentul dur la care sunt supuse. Ca de obicei, nu e exclus ca adevărul să se afle undeva pe la mijloc, trebuind luat în seamă și faptul că probabil motivația a mai scăzut pe ici-colo odată cu deschiderea unor conturi însemnate în bănci la vârste fragede și cu primirea încă de pe acum a unor rente viagere consistente. În atare situație, cei doi reputați antrenori iau în calcul posibilitatea de a-și înceta activitatea odată cu disputarea „Internationalelor” de la Ploiești, programate la începutul lunii aprilie, „spre a lăsa locul altora, cu metode mai democratice.” În replică, președintele federației de specialitate, Nicolae Vieru, consideră că tehnicienii au obligația de a continua să antreneze junioarele, indiferent dacă le vor însoți în Grecia sau nu.

Ce va fi fost, vom vedea cu toții. În orice caz, nu ne putem exprima decât dezamăgirea că un domeniu al sportului care ne-a adus atâtea satisfacții decenii de-a rândul e pe cale să intre într-un con de umbră nemeritat.

pagini realizate de

Pompliu L. Dumitrescu

foto: **AP Rompres**

De la început, trebuie să reamintim că România deține un record unic prin câștigarea la acest nivel (echipe feminine) a cinci titluri consecutive la campionate mondiale, cărora li se adaugă altele – olimpice și europene. Desigur, un precedent există, creat la „mondialele” din anul trecut, China trimițând la Gent doar o singură sportivă (care a luat un „bronz”), dar nu și echipa – o forță de prim rang în atâtea prilejuri.

Revenind la momentul actual, România va participa la întrecerile organizate în Elada numai cu echipa de junioare, până la închiderea ediției neluându-se decizia dacă în concursul individual al senioarelor se vor prezenta totuși Andreea Răducan și/sau Oana Petrovski (16 ani). Pe scurt, la această situație s-a ajuns în primul rând din cauza problemelor de sănătate pe care le-au acuzat Sabina Cojocar, Andreea Ulmeanu, Carmen Ionescu, Silvia Stroescu, Loredana Boboc, iar Răducan (dificultăți în menținerea greutății ideale) a intenționat chiar să se retragă din activitate. În plus, în toamna

Autocare moderne dotate cu grup sanitar, scaune rabatabile aer conditionat, instalatie audio-video

Transport de persoane cu autocarul spre: GERMANIA ♦ ITALIA SPANIA ♦ FRANȚA ♦ OLANDA BELGIA ♦ ANGLIA ♦ PORTUGALIA AUSTRIA ♦ MAROC ♦ ELVEȚIA ♦ SUECIA FINLANDA ♦ NORVEGIA ♦ DANEMARCA

Programe turistice in tara si strainatate
Asigurari medicale, carte verde si RCA

BUCUREȘTI, tel.01-2303661, fax.01-2305132, touring.rez@eurolines.ro
tel.01-314.30.02, fax.01-314.30.25, tourism@touring.ro

CONSTANTA, tel.041-662704, fax.041-519680, constanta@eurolines.ro

BRASOV, tel/fax.068-474008, brasov@eurolines.ro

FAGARAS, tel/fax.068-280980; fagaras@eurolines.ro

TIMISOARA, tel/fax.056-190931, timisoara@eurolines.ro

SIBIU, tel/fax.069-212248, sibiu@eurolines.ro

SEBES, tel/fax.058-734501, sebes@eurolines.ro

IASI, tel/fax.032-217822, iasi@eurolines.ro

CLUJ, tel/fax.064-431961, cluj@eurolines.ro

DEVA, tel/fax. 054-234220, deva@eurolines.ro

ARAD, tel.057-250397, arad@eurolines.ro

eurolines ROMANIA

NOI UNIM EUROPA

Noua poliță casco ASIROM – PENTRU UN DRUM LIPSIT DE GRIJI!

Încheiați noua poliță casco ASIROM pentru a beneficia de cele mai avantajoase condiții:

- includerea în asigurarea de avarii a autovehiculelor și a asigurării de avarii în afara teritoriului României, la același cost;
- acoperirea prin asigurare și a altor riscuri, în afara teritoriului României, fără plata unei prime suplimentare;
- posibilitatea achitării primelor de asigurare în rate: 2, 4 sau 10 rate egale;
- posibilitatea încheierii asigurării și pe perioade de timp mai mari de 1 an (rate leasing);
- reduceri pentru plata anticipată a primei de asigurare și alte reduceri suplimentare;
- reduceri de primă pentru parcuri auto;
- servicii prompte și de calitate privind reparația autovehiculelor și plata despăgubirilor în caz de accidente.

***Cele 220 unități teritoriale ASIROM vă stau la dispoziție
pentru alte detalii și încheierea asigurării.
Vom fi onorați să deveniți clienții noștri!***

Câțiva aviatori și-au construit, „cu mânuța lor”, din țevi de duraluminiu, pânză și oțel, avioanele pe care să zboare. Și cam câți sunt, cu toții? Unul la Arad, doi la Brașov, doi la București, unul la Timișoara, unul la Cluj și unul la Ploiești. Nu foarte mulți. Pe doi dintre ei i-am cunoscut.

AVIOANE FĂCUTE CU MÂNĂ

reportaj

Relația între pilot și avion
este una pasională.

Primul cunoaște cele mai
discrete cusururi ale celui de-al
doilea. Fiecare centimetru de
duraluminu e ascultat cu
urechea ca un instrument. Ca o
vioară. Cu ochii închiși. Pentru ca
muzica zborului să sune perfect.
Proprietarii de avioane sunt
dintre cei mai „fierbinți”,
atenți și posesivi proprietari.

Piesă cu piesă, până la zbor

Aviatorii sunt un fel de șoferi. Același motor cu ardere internă. Niște garaje mari în care oamenii își mănjesec mâinile strecurându-le în părțile intime ale mașinilor. Și cerul e un fel de șosea. Dar când stai de vorbă cu ei, cu aviatorii, te însoțește un sentiment neliniștitor, vag, de imponderabilitate, care vine din asocierea involuntară și inconștientă pe care o faci cu miracolul.

Dragoș Stoicescu și-a construit primul avion când avea zece ani. L-a făcut din lemn înleiat cu aracet, cu ălice pe zgărți de borcane (bulgărești) căreia i se imprimau o sută de rotații manuale (până la limita de elasticitate a zgărciului de import), după care era așezat ușurel jos și-și lua singur zborul.

La douăzeci de ani a zburat prima oară, „pe bune”, la Brașov. A fost un zbor „mut”, fără motor, cu un planor tip Vilga. „Este alt mediu. Cu alte pretenții. Aceste pretenții îmi erau familiare teoretic din facultate (Dragoș este inginer energetician). De altfel, cunoștințele dobândite la facultate mi-au fost de mare ajutor. Conducerea avionului este un fel de inginerie. Trebuie în permanență să faci fel de fel de calcule. Să ai în vedere o mulțime de factori: de mediu, de rezistența materialelor, de climă, topografie etc.”

La 48 de ani a fost în sfârșit admis la cursurile de pilotaj (după 28 de ani de așteptare). Până în '96 i se refuzase această șansă din cauza miopiei (minus doi). A devenit pilot comandant licențiat și instructor pentru avioanele ultra-ușoare (a căror greutate totală în timpul zborului nu depășește 500 kg).

Proprietar de avion a ajuns încetul cu încetul, piesă cu piesă. Motorul l-a cumpărat din Germania, țeava de oțel și dur-aluminiul la fel, o parte dintre instrumentele de bord de la Brașov, pânza pentru aripă tot din Germania. Aripa *Condorului* (așa a fost botezată mașina de zbor construită de Dragoș) este unicat. Concepția și proiectul ei au avut în vedere un supliment de stabilitate la viteze modeste și au fost realizate împreună cu un proiectant al fabricii de avioane de la Brașov. Forma specială a aripii i-a permis *Condorului* să treacă fără probleme prin incidente care ar fi putut să pricinuiască necazuri altor aparate. În timpul unei acrobații în care se ridică vertical, motorul s-a oprit. Grație manevrabilității lui deosebite, *Condorul* a revenit într-o poziție de planare și s-a îndreptat spre sol în tăcere (cu motorul oprit). Astfel de incidente sunt rare. Pentru ca ele să nu se transforme în tragedii, orele pe care Dragoș le petrece la sol cu întreținerea sunt mai multe decât cele petrecute în aer.

Cristian Grică (inginer, pilot și proprietar de avion) și-a achiziționat componentele aparatului de zbor de-a lungul câtorva ani buni (mai are și acum din ele dosite prin debaralele de la Aeroclubul Român). A obținut brevetul de pilot sportiv la 19 ani. Acum are 37. Este laconic și ambicios. Îi plac foarte mult acrobațiile, dar evită să le facă pe avionul proprietate personală pentru că în aceste împrejurări aparatul este supus la tensiuni foarte mari și se uzează prematur. El face o distincție între proprietarii de avioane

oanele din clasa imediat superioară celei ultra-ușoare (peste 550.000 kg) sunt cumpărate și pentru zboruri utilitare. Achiziționarea acestora a fost ceva mai mult decât un chilipir. Cristian spune că privatizarea aviației a fost un fel de jaf mascat asemănător cu cel (global) din economie. Mai exact, s-au făcut „afaceri” foarte profitabile. Aerodroame întregi au fost cumpărate (spune Cristian) cu prețul unui avion mic.

În calitate de comandant al detașamentului Aeronave Ultra Ușoare din partea Aeroclubului

Gândul că un avion „adevărat” care să încarce oameni la bord și să facă acrobații la un kilometru deasupra orașului poate fi, așa, construit ca o colivie pentru păsări, în garajul din spatele casei, are ceva frisonant și neverosimil.

Chiar dacă par fragile, avioanele făcute de mână zboară și iarna, fără probleme.

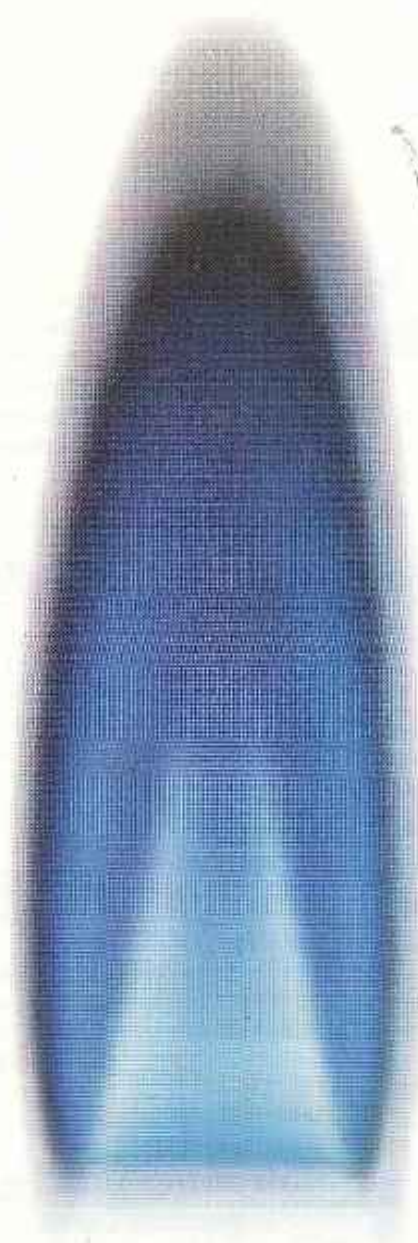
care au ajuns la această calitate (de proprietar) împinși de la spate de pasiunea pentru zbor și proprietarii care au făcut din investiția în aparate o afacere. Cei care și-au cumpărat avioanele piesă cu piesă și le-au „fabricat” în garajul din spatele aerodromului sunt infinit mai sensibili la problemele de „sănătate” ale acestora, mai cu seamă la cele de uzură. Avi-

Român este indignat de „manevrele” oficialilor din Ministerul Transporturilor care vor să extindă privilegiile celor din Autoritatea Aeronautică Română. Privilegiile (și responsabilitățile) de inspectare, autorizare (taxare) a piloților, aeronavelor și aerodroamelor. În prezent aceste privilegii (responsabilități) cu privire la activitatea aeronavelor care nu depășesc 550 kg (ultra-ușoare) sunt de resortul Aeroclubului Român.

Cristian crede că interesul pe care Ministerul Transporturilor și Autoritatea Aeronautică îl manifestă pentru problemă este strict șperțar (are în vedere virtualele spăgi). Cristian este dezamăgit că din motive asemănătoare este blocată și posibilitatea autorizării zborurilor utilitare pentru aparatele ultra-ușoare. Că benzina necesară zborului este adesea de calitate proastă (au fost situații în care a condus la aterizare forțată). Că avioane din Rusia sau Ucraina sunt folosite ilegal și în defavoarea celor autohtone la tratamentele chimice ale culturilor agricole. Că aviația, sub multiple (și ignorate cu bună știință) aspecte a devenit o afacere (din nefericire murdară).

text **Marin Marian**

foto **Romeo Huidu**

9.000 de oameni. O rețea de 2500 km de conducte și bransamente de gaze.
Peste 25 de ani de experiență și investiții în instruirea și calificarea personalului,
în dezvoltarea și îmbunătățirea rețelei de distribuție.
Și toate acestea cu un singur scop: confortul și siguranța dumneavoastră.

SC DISTRIGAZ SUD SA
BUCUREȘTI

Caracteristica lunii aprilie

Cuadratura pe care o va face Marte cu Uranus în intervalul 8-13 aprilie avertizează asupra pericolelor unor accidente sau schimbări nedorite în viața dv. Posibilitatea de a câștiga bani va fi mare, dar la fel de mare va fi și tentația de a cheltui.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

În prima jumătate a lunii se întrevăd noi cheltuieli, după care situația financiară se va redresa. Activitățile sociale vă vor favoriza, căci vă vor da posibilitatea să vă puneți în valoare calitățile. Energia fizică va atinge un maximum începând cu 14 aprilie.

Leu (23.07 - 23.08)

Ferțiți-vă de reacții impulsive! Ar fi bine să vă descărcați surplusul de energie practicând diverse activități fizice. Totuși, evitați cu orice chip riscurile. În plan profesional vă așteaptă o perioadă extrem de agitată, cu posibile schimbări neașteptate.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Se vor ivi noi posibilități de câștiguri din colaborări sau activități de parteneriat. Acordați mai multă atenție sănătății, care nu va fi punctul dv. forte în această perioadă. La serviciu veți avea de făcut față unor activități dificile și nu veți reuși să le finalizați pe toate în timp util.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți fi agitat, nelinistit, ceea ce v-ar putea determina să faceți greșeli ce vă vor costa scump în viitorul apropiat. Mare atenție deoarece există riscul unor dispute aprinse cu superiorii ierarhici. Dacă aveți de susținut un examen sau de primit o aprobare, șansa vă va surâde.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunteți frământat de o mulțime de probleme, care oricum nu-și vor găsi rezolvarea în viitorul apropiat. Este posibil ca stresul să vă afecteze sănătatea, așa că găsiți-vă câteva activități relaxante pentru timpul liber. La serviciu inițiativele vă vor fi apreciate.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Activitățile de divertisment vă vor preocupa în mod special, dar nu toate proiectele dv. se vor putea concretiza. Copiii vor avea nevoie de o mai atentă supraveghere în această perioadă. Evitați să participați la jocuri de noroc, deoarece riscul de a pierde banii este mare.

Gemeni (21.05 - 21.06)

O mai veche problemă de sănătate s-ar putea acutiza în intervalul 8-13 aprilie. În societate, veți fi apreciat și vi se va permite sprijinul pentru rezolvarea unor chestiuni mai delicate. În plan material veți avea o serie de realizări. Evitați să plecați la drum în prima jumătate a lunii.

Balanță (23.09 - 23.10)

Vă veți confrunta cu o serie de probleme în plan financiar, care vă vor ține încordat pe toată durata lunii. Până la urmă veți reuși să vă descurcați cu brio. Relația cu ființa iubită va fi cam tensionată. În schimb, în domeniul profesional totul vă va merge din plin.

Vărsător (21.01 - 18.02)

În familie se vor petrece o mulțime de evenimente care vă vor ține cu sufletul la gură pe tot parcursul lunii. De asemenea, este posibil să începeți o lucrare de reparații sau reamenajări în apartament. Chiar dacă ceilalți membri ai familiei nu vă acceptă ideile, nu-i contraziceți.

Rac (22.06 - 22.07)

Vă merge destul de bine - nu aveți de ce vă plânge. În anturajul apropiat vor exista unele neînțelegeri, dar veți reuși să le depășiți cu rapiditate. Cheltuielile vor depăși așteptările și nu vă va fi prea ușor să vă descurcați. Încercați să fiți mai chivernisit cu banii.

Scorpion (24.10 - 22.11)

În intervalul 8-13 aprilie pot să apară neînțelegeri cu partenerul de viață. N-ar fi exclus nici să vă certați cu asociații sau să renunțați la o colaborare.

Dorința de a investi este mare, dar nu este cazul să așteptați rezultate imediate. Contractul cu străinătatea vă avantajează.

Pesti (19.02 - 20.03)

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri atât în scop de divertisment cât și cu treabă. Veți fi cam stresat, mai ales în a doua jumătate a perioadei, dar persoana iubită va fi alături de dv. și vă va ajuta să depășiți cu bine momentele mai dificile.

ROLOGIE
SUNĂ SI AFLĂ
CUM STELELE
ÎTI INFLUENȚĂZĂ VIAȚA!
01-8990016

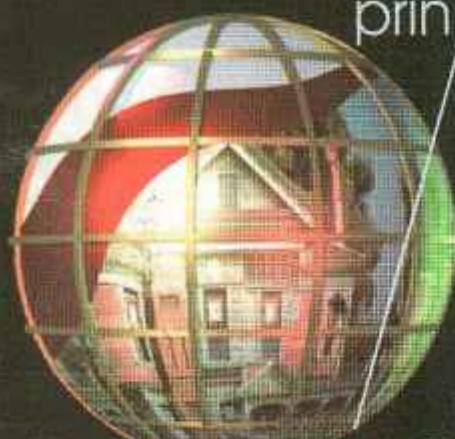
PARTY non-stop!
HUIDE
SĂ NE
DĂRĂM!
01-8990695

PARTY non-stop!
01-8990672

LINE DE TAROT
NON STOP!
DACA AI PROBLEME DE
SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE
SUNĂ NOI TE VOM AJUTA!
IN DIRECT
01-8990078

01 8990081
IN DIRECT
NUMEROLOGIE
NON STOP
CARTOMANTIE
DEZLEAGĂ MISTERUL
IMPREUNĂ CU NOI!
LINE DE TAROT

de la idee, la cheie
prin

CONIMPEX
HOLDING COMPANY

CONIMPEX HOLDING CO. Calea 13 Septembrie nr. 129, bl. T3-A, Sector 5, BUCUREȘTI
CONSTRUCȚII ȘI SERVICII telefax: 01 411 33 46, 424 44 99, 095 108 736, 095 108 735

CONCURS

4

*PREMII „SANKT PETERSBURG”
PE ADREȘA DUMNEAVOASTRĂ!*

ÎNCĂLZEȘTE INIMA

Nume:

Prenume:

Vârstă:

Profesie:

Stare civilă:

Adresa:

.....

.....

.....

.....

.....

Telefon:

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei **FLACĂRA**
și veți reuși, într-un mod plăcut să vă încălziți inima.

Răspundeți corect la întrebarea de mai jos,
și puteți câștiga unul din cele 4 premii:

- * 1 bax vodka „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax gin „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax lichior „SANKT PETERSBURG” 0.5 l.
- * 1 bax gin tonic

Completați talonul și expediați-l, până pe data de 22 aprilie 2002,
împreună cu răspunsul pe adresa:
Publicațiile Flacăra, București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

ÎNTREBARE:

Câți ani aniversează formația *Phoenix* ?

RĂSPUNS:

.....

Sufocarea generală

ÎN TRANȘILVANIA

p. 5

TIMPUL E VIAȚĂ.
ASIGURAREA DE VIAȚĂ
DE CARE AVEȚI NEVOIE.

ASIBAN SA
ASIGURARE-REASIGURARE

Administratia centrala

Strada Mihai Eminescu nr.45, sector 1, Bucuresti, ROMANIA

Tel: +40-1-210 13 07; +40-1-210 18 60; +40-1-210 24 02; Fax: +40-1-210 21 59; +40-1-210 29 86; e-mail: ASIBAN.SA@algoritma.ro

BANCA
COMERCIALĂ
ROMÂNĂ

11110.

BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ

Banca de care aveți nevoie !

București, sector 3, b-dul Regina Elisabeta nr.5. Tel./Fax: 01-315 82 99 <http://www.bcr.ro> e-mail: bcrr@bcr.ro